

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

Cuộc Cách mạng của thế kỷ 21 !!!

1- Các cuộc cách mạng long trời lở đất

Năm 1789, với việc phá nhà ngục Bastille, nhân dân Pháp đã tạo nên cuộc **cách mạng dân chủ** long trời lở đất đầu tiên trên thế giới, xóa sạch một chế độ quân chủ chuyên chế lâu đời, đưa vị vua đang cai trị là Louis 16 lên máy chém, viết ra bản Tuyên ngôn Nhân quyền và Dân quyền với 3 tiêu chí: Tự do, Bình đẳng, Huynh đệ. Cuộc cách mạng này làm rung chuyển cả **Tây Âu**, khiến cho nhiều nước quân chủ chuyên chế phải chuyển sang quân chủ lập hiến. Tinh thần tự do, bình đẳng, huynh đệ của Cách mạng Pháp, cộng với kinh nghiệm đau thương về hai trận thế chiến, đã khiến sinh ra bản Tuyên ngôn Nhân quyền năm 1948, rồi hai Công ước Quốc tế về các Quyền dân sự, chính trị, kinh tế, văn hóa, xã hội năm 1966.

Sau đó đúng hai thế kỷ, vào năm 1989, với việc phá sập bức tường Berlin, nhân dân Đức lại mở đầu cho cuộc **cách mạng nhân quyền** cũng long trời lở đất không kém, lôi kéo toàn thể các nước **Đông Âu** vào cuộc, xóa sạch một chế độ chà đạp nhân phẩm chưa từng thấy trong lịch sử là chế độ cộng sản. Cùng năm 1989 ấy, bên trời Đông Á, cũng xảy ra một toan tính thay đổi chế độ tại Trung Hoa, tức biến cố Thiên An Môn, do các sinh viên thực hiện. Tiếc là cuộc nổi dậy do các bạn trẻ này đã bị dim trong biển máu. Dấu sao thì việc thanh toán chế độ CS tại nơi đã sinh ra nó là Liên xô với các chư hầu khối Varsovie cùng với kinh nghiệm tiếp tục về các chế độ CS còn sót lại, đã đưa tới Nghị quyết năm 2006, kêu gọi Quốc tế lên án tội ác của những chế độ Cộng sản toàn trị.

Nay sang thế kỷ 21, với cuộc tự thiêu của một sinh viên thất nghiệp bán hàng rong là Mohamed Bouazizi ngày 17-12-2011 tại Tunisia, một cuộc **cách mạng dân chủ nhân quyền** mới, cũng không kém long trời lở đất, đã và đang tiếp tục nổ ra trong **thế giới Hồi giáo**, ở các nước A Rập vùng Bắc Phi và Trung Đông, nơi mà nhiều chế độ chuyên chế, với những lãnh đạo chính trị tham quyền cố vị, cộng với tinh thần Hồi giáo không mấy ưa dân chủ, đang dim dân chúng trong cảnh nghèo khổ, thất nghiệp và đất nước trong cảnh chậm tiến, độc tài.

Cái chết của anh Bouazizi nhằm phản đối chính quyền áp bức của tổng thống Ben Ali (vốn đã cai trị 24 năm trời) và cuộc sống đất đỏ không còn chịu đựng nổi đã là mồi lửa châm ngòi cho cuộc vùng dậy của nhân dân Tunisia. Trong một tháng liên tiếp, toàn quốc đã xuống đường biểu tình chống nạn vật giá leo thang, nghèo đói thất nghiệp, gian tham hối lộ, chống chính sách cai trị độc tài, bịt miệng báo chí, đàn áp đối lập. Người dân đã dùng các phương tiện thông tin hiện đại như Internet, Facebook và Twitter để huy động nhau biểu tình. Trước áp lực mạnh mẽ của toàn dân, chỉ chưa đầy một tháng, ngày 14-01-2011 tổng thống Ben Ali cùng với gia đình đã phải trốn sang A Rập Saudi xin tị nạn.

2- Các phản ứng dây chuyền mãnh liệt

Như vết dầu loang, tựa phản ứng dây chuyền, ngọn lửa dân chủ Tunisia lập tức lan sang các nước trong vùng, gây nên hàng chục vụ tự thiêu và hàng ngàn vụ xuống đường khác để phản đối các chính thể độc tài, yêu sách tự do dân chủ, đòi hỏi cải tổ chế độ. Bắc Phi thì có Mauritani, Maroc, Angiêri, Lybia, Soudan, Ai Cập; Trung Đông thì có Syria, Jordan, Yemen, A Rập Saudi, Iran... Kể từ ngày 12-01-2011 đã có thêm 8 đước lửa. Ở Algeria, một thường dân tự thiêu trước tòa thị chính phản đối chính quyền để dân thiếu việc làm. Tại Mauritani, một thầu khoán tự thiêu phản đối nhà cầm quyền bắt công với bộ lạc thân tộc.

Thí dụ điển hình đầu tiên về hiện tượng "phản ứng dây chuyền" là trường hợp vương quốc **Jordan**. Kể từ ngày 14-01, nhiều cuộc biểu tình chống nghèo khổ và bất công đã xảy ra liên tục. Tình hình này khiến chính quyền lo ngại và quốc vương Abdullah II đã phải cố gắng xoa dịu nổi bất mãn của dân chúng. Sau cuộc xuống đường rầm rộ của hàng ngàn dân hôm 28-01 đòi hỏi cải cách chế độ và thay đổi chính phủ, ngày 01-02 vừa qua, vua Abdullah đã cách chức thủ tướng để thay thế bằng một cựu thủ tướng, cựu cố vấn quân sự của ông.

Tại **Soudan**, ngày 30-1-2011, dân chúng đã xuống đường ở nhiều thành phố lớn. Hàng trăm sinh viên tham gia các cuộc biểu tình, hô những khẩu hiệu phản đối giá cả tăng cao, chính phủ độc tài và Tổng thống tàn bạo. (Ông này, Omar Hassan al-Bashir, cai trị từ năm 1993, là nguyên thủ quốc gia đương chức đầu tiên bị Tòa án Hình sự Quốc tế phát lệnh truy nã về tội ác chiến tranh và tội ác diệt chủng). Thế nhưng các sinh viên đã bị cảnh sát đàn áp, bắt giam 113 người và bắn chết một. Dù vậy họ vẫn không nao núng, và nhiều cuộc biểu tình còn tiếp diễn.

Tại **Syria**, nơi cha con Tổng thống Bashar al-Assad cai trị với bàn tay sắt trong hơn 40 năm trời, phong trào phản kháng cũng mạnh nha thời gian gần đây. Sau khi nổ ra các biến cố tại Tunisia, Tổng thống Syria đã không ngần ngại gọi phong trào phản đối trong khu vực là một "loại bệnh tật" và cho rằng "các vi trùng lây nhiễm" này khó xâm nhập đất nước ông vốn rất ổn định. Thế nhưng, hôm 01-02, trên mạng Facebook, một lời kêu gọi đã được tung ra để yêu cầu dân Syria tập hợp vào ngày thứ sáu 04-02 (gọi là "ngày thịnh nộ") để phản đối tình trạng "tham nhũng, chuyên chế và bạo ngược" tại nước họ.

Tại Cộng hòa **Yemen**, hôm 03-02, hàng chục ngàn công dân đã tập hợp tại đại học Sanaa, thủ đô Yemen, để đòi hỏi Tổng thống Ali Abdullah Saleh, vốn đã cai trị từ 32 năm nay, phải từ chức. Ông này chẳng những dự định tiếp tục tranh cử thêm nhiệm kỳ nữa mà còn thúc giục các nghị sĩ trong đảng cầm quyền của ông điều chỉnh Hiến pháp để ông được làm Tổng thống trọn đời. Chưa hết, ông cũng đang âm mưu để người con trai trưởng lên kế vị.

Nhưng cho đến nay, phải nói ảnh hưởng dây chuyền mạnh nhất vẫn là **Ai Cập**, một quốc gia với hơn 80 triệu dân. Tại đây, kể từ ngày 25-1-2011 đã có nhiều cuộc biểu tình kéo dài với sự tham dự của hàng trăm ngàn người ở nhiều thành

**GIẢI NHẬN
QUYỀN VN
2008**

TRONG SỐ NÀY

- Trg 01 ► **Cuộc cách mạng của thế kỷ thứ 21 !!!**
- Trg 03 ► **Những Lời kêu gọi sau thành công của 2 cuộc Cách mạng...**
-Đặng VD-Lực lượng DTCNTQ
- Trg 04 ► **Thông điệp Xuân Tân Mão của Hòa thượng Quảng Độ**
-Phòng Thông tin PGQT
- Trg 05 ► **Hiệu triệu của cụ Lê Quang Liêm ủng hộ "Cầm nang..."**
-Giáo hội TU Phật giáo HHTT
- Trg 07 ► **Người tín hữu Công giáo nhìn thấy Chúa hiện diện và...**
-Lm Nguyễn Ngọc Tỉnh
- Trg 09 ► **Thông báo về Đạo nạn nhân Đệ lễ Vía Đức Chí Tôn....**
-Tòa thánh Tây Ninh, Cao Đài
- Trg 10 ► **Tâm thư gửi các anh em trong Quân đội và Công an VN**
-Trần Bảo Việt
- Trg 12 ► **Đuốc lửa Bouazizi (thơ)**
-Ngô Minh Hằng
- Trg 13 ► **Vận động quần chúng từ Đông Âu sang tới Bắc Phi.**
-Lý Thái Hùng
- Trg 14 ► **Hội luận "Sức mạnh Quân chúng"**
-Nguyễn Thanh Trang
- Trg 17 ► **Ai Cập đại loạn.**
-Sơn Điền Nguyễn Việt Khánh
- Trg 18 ► **Trên đỉnh Kim tự tháp.**
-Sơn Dương
- Trg 21 ► **Ai Cập sẽ đi về đâu?**
-Ngô Nhân Dụng
- Trg 23 ► **Lính Việt Nam sẽ theo gương Ai Cập hay Trung Quốc?**
-Duy Ái phỏng vấn
- Trg 25 ► **Từ Bắc Phi đến Việt Nam.**
-Trần Phong Vũ
- Trg 28 ► **Sau Hoa lài Tunisie, đã có Hoa sen tại Ai Cập, còn hoa gì...**
-Long Điền
- Trg 30 ► **Wael Ghonim: Tôi sẵn sàng hy sinh cho Tổ quốc!**
-Ivan Watson phỏng vấn
- Trg 31 ► **Mật gấu.**
-Đình Tấn Lực

CHÚC MỪNG NHÂN DÂN AI CẬP. ỦNG HỘ NHÂN DÂN ALGIÊRI, IRAN, SYRIA, YEMEN.

phổ lớn. Đặc biệt tại thủ đô Cairo, dân chúng đã liên tục tập hợp tại quảng trường Tahrir. Ngày 1-2-2011 số người tham dự lên tới gần một triệu. Tất cả đều nhằm đòi Tổng thống Hosni Mubarak, vốn đã cai trị 30 năm và đang định truyền ngôi thế tử, phải từ chức. Dù có khoảng 1.000 người bị bắt và hơn 300 người bị giết, phong trào nhân dân vẫn có khả năng tập hợp lực lượng đủ lớn để làm cách mạng. Góp phần vào việc này chính là các bạn trẻ. Như tại Tunisia, họ tận dụng mọi phương tiện hiện đại là Internet, Facebook và Twitter để kêu nhau xuống đường đòi tự do dân chủ.

Điểm đáng lưu ý là suốt các cuộc biểu tình, quân đội Ai Cập đã giữ vị thế trung lập, không tấn công phe đối lập, dù trước đây họ được Tổng thống (cũng là một quân nhân) o bế. Cam kết của Tổng tham mưu trưởng rằng "quân đội không đàn áp những công dân xuống đường bày tỏ nguyện vọng của mình" là một sự bảo đảm an toàn, giúp cho cuộc biểu tình ngày càng lớn mạnh. Kết quả là tối ngày 11-2-2011, Tổng thống Mubarak đã phải ra đi sau 30 năm cai trị với bàn tay đàn áp và vơ vét (tài sản cướp được của ông ta ước tính từ 40 đến 70 tỷ đôla Mỹ).

3- Các chế độ độc đoán chờ ngày tan vỡ

Cơn thủy triều tự do dân chủ đang dâng cao trên khắp thế giới, đặc biệt ở Bắc Phi và Trung Đông như vừa thấy, là bước phát triển tất yếu trong quá trình tiến hóa của nhân loại. Nỗ lực của các lãnh đạo và chính đảng chuyên chế, hoặc để đàn áp nhân dân, hoặc để xoa dịu công phẫn, đều không thể đi ngược với quy luật thời đại: dân chủ tự do là văn minh, độc tài đàn áp là lạc hậu. Theo ký giả Gregory White, báo Business Insider, 11 nước đàn áp độc tài đang đối mặt với nguy cơ trở nên như Ai Cập, ngoài **Jordan, Syria, Yemen** như vừa thấy, còn gồm: **1- Maroc**, theo chính thể quân chủ lập hiến. Nạn thất nghiệp 25% trong thế hệ tốt nghiệp đại học và 9.1% trong lực lượng lao động, đang là một mối lo rất lớn cho vua Mohammed IV và chính phủ. Nếu nạn lạm phát không được kiểm soát và nạn thất nghiệp không được giải quyết, khả năng bộc phát một cuộc cách mạng dân chủ toàn diện có thể diễn ra tại vương quốc này. **2- Saudi Arabia**, theo chế độ quân chủ tuyệt đối, không chính đảng nào được phép hoạt động. Hoàng gia nắm giữ hầu hết các chức vụ quan trọng trong chính phủ, nhưng đã nhiều lần bị quốc tế tố cáo là lạm quyền và tham nhũng. Vua Abdullah bin Abdul-Aziz là một kẻ già nua, bảo thủ và đang bị nhân dân chống đối. **3- Iran**, nước Cộng hòa Hồi giáo với Tổng thống Mahmoud Ahmadinejad được bầu lên cách dân chủ nhưng thực tế nằm dưới sự lãnh đạo của Lãnh tụ tối cao Ali Khamenei, vốn có quyền tuyệt đối về tôn giáo lẫn chính trị. Thành thử trong nước đã có nhiều cuộc nổi dậy. Tình trạng thất nghiệp: 14.6%, mức độ lạm phát: 13.5%. Nếu mức độ lạm phát tiếp tục gia tăng, có thể xảy ra một cuộc bùng nổ toàn diện. **4- Libya**, quốc gia chịu đựng bàn tay sắt của Muammar al-Gaddafi từ 41 năm nay. Mức thất nghiệp là 30%, cao nhất vùng. Những cuộc biểu tình nhỏ đã bùng nổ tại các thành phố Darnah, Benghazi, Bani Walid. Với tình trạng thất nghiệp như vừa thấy, dù cứng rắn hay không, ngày tàn của chế độ độc tài al-Gaddafi đang điểm. **5- Pakistan**, quốc gia Cộng hòa Hồi giáo nhưng người dân luôn sống trong bất an, đe dọa. Mức lạm phát 15%, mức thất nghiệp 14%. Chính phủ của Thủ tướng Yousaf Raza Gillani đã tỏ ra yếu kém trong việc giải quyết các vấn đề kinh tế và đang mang nợ quốc tế hơn 100 tỉ. Các phong trào chống chính phủ sẽ bùng nổ ở mức độ rộng. **6- Venezuela**, một cộng hòa đang chịu ách cai trị độc tài của tổng thống Hugo Chávez, theo khuynh hướng Mác-xít. 30% dân số sống dưới mức 2 đô la một ngày. Chỉ số Nhận thức Tham nhũng năm 2010 xếp Venezuela vào nhóm 15 nước tệ hại nhất trong 178 quốc gia được đánh giá. Tình trạng lạm phát 27.2% và thất nghiệp 8.1%. Cuối cùng là **Việt Nam** và **Trung Quốc** cộng sản, nơi đàn áp nhân quyền mạnh nhất, tỷ lệ bần cùng cao nhất, mức độ lạm phát lớn nhất nhưng đòi hỏi dân chủ ngày càng mãnh liệt.

BAN BIÊN TẬP

Từ Ai Cập đến Ba Đình (Babui-Danchimviet.info)

NHỮNG LỜI KÊU GỌI

sau thành công của hai cuộc Cách mạng tại Tunisia và Ai Cập

Đảng Vì Dân-Lực lượng DTCNTQ 11-02-2011

LỜI KÊU GỌI CỦA ĐẢNG VÌ DÂN VIỆT NAM (nhân kinh nghiệm đấu tranh thành công của nhân dân Ai Cập)

Ngày 11-02-2011

Kính thưa đồng bào,

Hôm nay, nhân dân Ai Cập đã thành công trong cuộc đấu tranh chấm dứt sự cai trị độc tài của Tổng thống Hosni Mubarak, xây dựng nền tảng cho một chính thể dân chủ đa đảng của đất nước Ai Cập.

Đảng Vì Dân Việt Nam nhiệt liệt hoan nghênh tinh thần đấu tranh kiên trì và quyết liệt trong ôn hoà của nhân dân Ai Cập trong 18 ngày biểu tình nhằm chấm dứt sự lãnh đạo độc tài của Tổng thống Hosni Mubarak.

Nhận thấy rằng kinh nghiệm và thành quả đấu tranh ở Tunisia và Ai Cập đáng được rút kinh nghiệm để nhằm ngăn ngừa hiểm hoạ đỏ máu có thể xảy ra trong hoàn cảnh đột biến chính trị, Đảng Vì Dân trân trọng lên tiếng:

1. Kêu gọi quý vị Đại biểu Quốc hội đương nhiệm thể hiện mạnh mẽ tinh thần dân chủ và lương tâm trách nhiệm trong vai trò dân cử; đồng thời nhanh chóng thúc đẩy việc tu chính Hiến pháp để tạo điều kiện chuyên thể chính quyền trong hoà bình;

2. Kêu gọi Ban Chấp hành Trung ương đảng CSVN cấp thời đáp ứng phong trào dân chủ hoá đất nước trong tinh thần ôn hoà; khởi đầu bằng việc tôn trọng quyền lập hội, quyền tự do ngôn luận và quyền tự do ứng cử; cụ thể với việc bầu cử Đại biểu Quốc hội kỳ XIII được sự liệu tổ chức vào ngày 22-05-2011;

3. Kêu gọi quý vị lãnh đạo các lực lượng vũ trang, Quân đội CSVN học hỏi tinh thần thượng tôn quyền

lợi quốc gia của quân đội Ai Cập; để sẵn sàng yểm trợ mạnh mẽ cho nhân dân đứng lên đấu tranh đòi chấm dứt chế độ độc tài toàn trị ở nước ta.

Đặc biệt, đảng Vì Dân Việt Nam khẩn thiết kêu gọi mọi giới đồng bào, quý vị trí thức, các tầng lớp thanh niên, sinh viên, học sinh... hãy cùng nhau đứng lên quyết liệt đấu tranh để đòi hỏi thành phần bảo thủ trong Bộ Chính trị đảng CSVN phải nhanh chóng trao lại quyền lãnh đạo đất nước cho toàn dân; khởi đầu bằng việc thực thi ngay các quyền tự do căn bản đã được ghi trong bản Hiến pháp hiện hành và những điều khoản được công nhận trong bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền.

Trong tinh thần chia sẻ trách nhiệm chung, đảng Vì Dân Việt Nam sẵn sàng phối hợp hoặc hậu thuẫn mọi nỗ lực đấu tranh nhằm chấm dứt chế độ độc tài, tham ô và bất công hiện nay ở Việt Nam.

Đảng Vì Dân Việt Nam đồng thời yểm trợ chủ trương giải quyết các vấn đề Việt Nam trên căn bản tinh thần ôn hoà qua đối thoại, với mục tiêu cụ thể là một cuộc **Tổng tuyển cử tự do** (Free, Fair and Open General Election) để thành lập một chính thể dân chủ đa đảng.

Đảng Vì Dân Việt Nam khẳng định rằng: **Nước Việt phải có Dân chủ, Người Việt phải có Tự do song nhất quyết chống lại mọi khuynh hướng sử dụng khủng bố, bạo lực hay trả thù báo oán dưới mọi hình thức.**

Kính chào đoàn kết và quyết thắng!

Trân trọng.

TM. VPLL Đảng Vì Dân

Nguyễn Công Bằng

Tổng Thư Ký

LỜI KÊU GỌI CỦA LỰC LƯỢNG DÂN TỘC CỨU NGUY TỒ QUỐC NHÂN CUỘC CÁCH MẠNG TẠI TUNISIA VÀ AI CẬP

Nhận định rằng:

- Các cuộc cách mạng lật đổ các nhà lãnh đạo độc tài tại Tunisia và Ai Cập vừa qua đã đáp ứng đúng khát vọng dân chủ và công bằng xã hội của người dân Bắc Phi và Trung Đông;

- Các cuộc cách mạng dân chủ nói trên đã thể hiện một cách hùng hồn sức mạch quản chúng, đặc biệt sức quật khởi của giới trẻ qua phương cách đấu tranh bất bạo động nhưng quyết liệt, đã đập tan bạo lực cường quyền để thiết lập một thể chế tự do dân chủ, tiến bộ và thịnh vượng;

- Các cuộc cách mạng vừa qua thành công về vang chính nhờ ý thức và tinh thần trách nhiệm của quân đội, không chấp nhận làm công cụ cho chế độ, trái lại đã tích cực hỗ trợ những nguyện vọng chính đáng của toàn dân;

- Các cuộc cách mạng đạt được thắng lợi còn nhờ tác dụng hữu hiệu của truyền thông đại chúng qua các kỹ thuật thông tin hiện đại, cũng như sự hỗ trợ của các cơ quan truyền thông quốc tế và dư luận thế giới, đặc biệt là của các quốc gia yêu chuộng tự do;

- Các cuộc cách mạng này đã mở cho nhân loại một trang sử mới, trang sử của dân chủ và nhân quyền toàn thắng, không phân biệt truyền thống văn hóa, địa lý, màu da.

**LỰC LƯỢNG DÂN TỘC
CỨU NGUY TỒ QUỐC long
trọng kêu gọi:**

- Toàn thể dân Việt hãy nối bước các dân tộc Tunisia và Ai Cập, can đảm vượt qua mọi sợ hãi, đứng lên loại bỏ chế độ cộng sản độc tài toàn trị để giành lại quyền làm chủ đất nước;

- Thanh niên Việt Nam hãy tiếp nối truyền thống hào hùng của dân tộc, theo gương các anh hùng Trưng Vương, Lê Lợi, Hưng Đạo, Quang Trung, Nguyễn Thái Học, sánh vai với giới trẻ tiên bộ trên thế giới, tận dụng các phương tiện kỹ thuật tân

tiến, tranh đấu để loại bỏ chế độ cộng sản, xây dựng một nước Việt Nam thật sự tự do, dân chủ và tiến bộ;

- Các đảng viên cộng sản Việt Nam hãy tỉnh ngộ, nhận thức mối nguy của Tổ quốc trước hiểm họa thôn tính của Bắc Phương;

- Tập thể quân đội và công an cộng sản Việt Nam hãy ý thức trách nhiệm là bảo vệ Tổ quốc và dân tộc, không chấp nhận làm công cụ cho Đảng Cộng Sản để trở thành kẻ thù của người dân;

- Các quốc gia yêu chuộng tự do và công lý, các cơ quan truyền thông và dư luận quốc tế hỗ trợ những nguyện vọng khẩn thiết và chính đáng này của nhân dân Việt Nam.

LỰC LƯỢNG DÂN TỘC CỨU NGUY TỔ QUỐC nguyện sát cánh cùng toàn dân cương quyết đấu tranh cho đến ngày đạt được tự do dân chủ đích thực cho Việt Nam.

Ngày 11 tháng 2 năm 2011

TM. LỰC LƯỢNG DÂN TỘC CỨU NGUY TỔ QUỐC

Trần Quốc Bảo

Chủ tịch Hội đồng Điều hợp Trung ương

Website: www.lldtcntq.org - Email: vp11.llcq@gmail.com

TỰ DO NGÔN LUẬN
 Bán nguyệt san ra ngày 1 và 15 mỗi tháng
IN VÀ TẶNG TẠI VN
 Địa chỉ liên lạc:
witness2005@gmail.com
 Muốn đọc tờ báo trên mạng, xin mời ghé:
<http://www.tdngonluan.com>
www.luongtamconggiao.com
www.tudodanchvietnam.net
<http://tudongonluan.atspace.com>
<http://www.viet.no>
 Trong trang mạng thứ 1, thứ 2, thứ 3 và thứ 5 trên đây, Quý vị có thể tìm thấy nhiều tài liệu đấu tranh cho dân chủ tại Việt Nam

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ THÔNG CÁO BÁO CHÍ

Thông điệp Xuân Tân Mão 2011 của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ

❀❀❀❀ Paris 30-01-2011 ❀❀❀❀

Từ Sài Gòn, nhân danh Hội đồng Lương viện (Viện Tăng thống và Viện Hóa đạo), Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN), Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo, vừa gửi bức Thông điệp Xuân Tân Mão, 2011, đến toàn thể Phật giáo đồ trong và ngoài nước.

Thông điệp Xuân năm nay tập trung vào hai vấn đề trọng yếu. Đối với Tăng tín đồ trong và ngoài nước Hòa thượng kêu gọi phải kiên trì, dũng mãnh bảo vệ **Pháp lý** của GHPGVNTN. Theo lời Ngài **“Bởi vì Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất biểu trưng cho nền Phật giáo dân tộc có quá trình hình thành và phát huy trên chiều dài lịch sử hai nghìn năm. (...) Gìn giữ Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, pháp lý trên bình diện tư pháp, cũng như trên bình diện nhân lý, dân tộc và lịch sử. (...) Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất còn, đạo Phật Việt còn. Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất mất đi, đạo lý sẽ suy vong, văn hiến sẽ trở về thời ngoại thuộc, công cuộc cứu khổ và giác ngộ chúng sinh sẽ tan biến nơi vô minh mù mịt”**.

Đối với giới sĩ phu, chính trị gia ưu tư cho tiền đồ dân tộc, Hòa thượng đưa ra ý niệm cần thực hiện ở cấp độ quốc gia là **“Tổng Giá trị Hạnh phúc Quốc dân, tức GNH (Gross National Happiness)”**. Bởi vì cho tới nay, theo lời Hòa thượng, người ta **“Chỉ đo sự giàu sang một đất nước bằng Tổng sản phẩm xã hội, tức chỉ tiêu GDP (Gross Domestic Product) tính theo đầu người. Hòa thượng nhận định rằng “Tổng sản phẩm xã hội có thể tăng, nhưng cuộc sống người dân nơi nông thôn, làng mạc, trong các vùng sâu vùng xa có thăng tiến chăng? Ví như Tổng sản phẩm xã hội tại các đô thị lớn có thể tăng, nhưng tám, chín mươi phần trăm nông dân, thợ thuyền vẫn hăm hiu, nghèo, thiếu. Ấy là chưa kể tình trạng tăng trưởng kinh tế nước ta tính theo con số tuyên truyền của nhà nước chẳng che giấu được hố ngăn cách giàu**

nghèo ngày càng đào sâu thêm”

Hòa thượng cũng kêu gọi sự **“Đặc biệt quan tâm đến tinh hình chủ quyền đất nước đang từng bước bị hăm dọa và lấn lướt”**. Sau đây là toàn văn Thông điệp Xuân Tân Mão, 2011, của Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ :

**GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VNTN
VIỆN TĂNG THỐNG**

Thanh Minh Thiền Viện, 90 Trần Huy Liệu, Phường 15, Quận Phú Nhuận, TP Sài Gòn

Phật lịch 2554 - Số 01 /VT/XTLV

GIÁ TRỊ HẠNH PHÚC VÀ AN LẠC QUỐC DÂN

THÔNG ĐIỆP XUÂN TÂN MÃO 2011 của Đại lão HT Thích Quảng Độ

Nam mô BS ThíchCa Mâu Ni Phật
Tết đến, nhân danh Hội đồng Lương viện, tôi xin gửi đến toàn thể chư liệt vị Trưởng lão, Hòa thượng, Thượng tọa, Đại đức Tăng ni, nam nữ Cư sĩ Phật tử trong và ngoài nước lời cầu chúc an lành, hợp duyên thắng ý và viên thành Phật sự.

Xuân là sự tuần hoàn của trời đất. Nhưng Xuân còn là sự bắt đầu. Bắt đầu một năm mới, bắt đầu một chí nguyện để hoàn thành cho mười hai tháng tới. Cho nên chí nguyện cần thiết lập, tâm tinh tấn bền vững, dũng mãnh và vô úy để hoàn thành.

Mong mỗi chư tôn đức Tăng ni, Phật tử kẻ vai gánh vác việc Giáo hội ở thời đại còn nhiều chướng duyên, nghịch cảnh. Việc trọng đại vẫn là kiên tâm bảo vệ nền pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Bởi vì Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất biểu trưng cho nền Phật giáo dân tộc có quá trình hình thành và phát huy trên chiều dài lịch sử hai nghìn năm. Thế kỷ trước, biết bao công trình thắm đẫm mồ hôi, nước mắt, máu xương của biết bao chư Tăng ni, Phật tử dâng hiến bảo vệ đạo Phật Việt, mà danh xưng Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tập đại thành chí nguyện tiền nhân truyền nối.

Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất còn, đạo Phật Việt còn. Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất mất đi, đạo

lý sẽ suy vong, văn hiến sẽ trở về thời ngoại thuộc, công cuộc cứu khổ và giác ngộ chúng sinh sẽ tan biến nơi vô minh mù mịt.

1975 là năm khởi đầu cho bi kịch và tuyệt lộ của con người Việt tự do nói chung và Phật giáo đồ nói riêng. Từng bước một, khi bạo hành, khủng bố, khi thoa vuốt âm mưu, nhà cầm quyền Cộng sản đã thất bại trong mưu đồ tiêu diệt Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Ấy là do Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất chưa mất, chưa mất nhờ ý chí bảo vệ của Tăng tín đồ trong và ngoài nước suốt 36 năm qua.

Cho nên chí nguyện đầu năm, tôi kêu gọi chư tôn đức Tăng ni, Phật tử kiên trì bảo vệ Pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Thế hệ này mãn duyên thì thế hệ sau tiếp nối: Gìn giữ Pháp lý của Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất, pháp lý trên bình diện tư pháp, cũng như trên bình diện nhân lý, dân tộc và lịch sử.

Với chư vị đang ưu tư hay có trách nhiệm trước nhân dân, đất nước, tôi ngỏ lời kêu gọi hãy nghĩ và hành động mang lại an lạc, tự do và hạnh phúc cho mỗi người dân, đặc biệt quan tâm đến tình hình chủ quyền đất nước đang từng bước bị hăm dọa và lấn lướt.

Lâu nay, mọi quốc gia trên thế giới chỉ đo sự giàu sang một đất nước bằng **Tổng sản phẩm xã hội**, tức chỉ tiêu **GDP** (Gross Domestic Product) tính theo đầu người. Lý thuyết thường xa lìa với thực tại nhân sinh, đặc biệt ở các nước nghèo. Tổng sản phẩm xã hội có thể tăng, nhưng cuộc sống người dân nơi nông thôn, làng mạc, trong các vùng sâu vùng xa có thăng tiến chăng? Ví như Tổng sản phẩm xã hội tại các đô thị lớn có thể tăng, nhưng tám, chín mươi phần trăm nông dân, thợ thuyền vẫn hăm hiu, nghèo, thiếu. Ấy là chưa kể tình trạng tăng trưởng kinh tế nước ta tính theo con số tuyên truyền của nhà nước chẳng che giấu được hố ngăn cách giàu nghèo ngày càng đào sâu thêm. Người giàu giàu nứt vách đổ tường dù chỉ là tuyệt đại thiểu số, người nghèo nghèo rớt mùng tơi thì lại là đa số tuyệt đại.

Xin chư liệt vị sĩ phu, người mang ưu tư hay trách nhiệm hãy nghĩ đến Tổng Giá trị Hạnh phúc Quốc dân làm thước đo cho đại đa số dân nghèo, bất hạnh. **Tổng Giá trị Hạnh phúc Quốc dân**, tức **GNH** (Gross National Happiness), một phát kiến của vị vua cấp tiến nước Bhutan cách đây 39 năm, đã thực hiện thành công. Ngày nay được Liên Hiệp Quốc và nhiều quốc gia văn minh công nhận và áp

dụng.

Tổng Giá trị Hạnh phúc Quốc dân dựa trên quan điểm phát triển xã hội song hành giữa đời sống vật chất và đời sống tâm linh. Bốn hành động làm nền cho Tổng Giá trị Hạnh phúc Quốc dân là:

1. Duy trì sự phát triển;
2. Bảo vệ và thăng tiến các giá trị văn hóa;
3. Bảo vệ sinh thái và thiên nhiên; và
4. Thiết lập sự cai quản thiện hảo quốc dân (good governance).

Nguyện cầu Năm Mới quốc thái dân an, chư tôn đức Tăng ni, chư liệt vị nam nữ Cư sĩ Phật tử trong và ngoài nước dũng mãnh trong công cuộc hoằng pháp lợi sinh, đào luyện Tăng tài và Cư sĩ để đảm trách Phật sự trước tình thế mới, và bảo toàn vận mệnh cùng pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất.

Nam mô Đương lai Đại từ Di Lạc Tôn Phật.

Thanh Minh Thiền viện, Xuân Tân Mão, 2011

Xử lý Thường vụ Viện Tăng thống kiêm Viện trưởng Viện Hóa đạo Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất (ấn ký)

Sa môn Thích Quảng Độ

*Nước lúc lâm nguy há đứng nhìn,
Lòng mang đại nghĩa để thân khinh.
(Lời Kêu Gọi của Đức Huỳnh Phú
Sổ, Giáo chủ PGHH)*

Thưa liệt Quý vị,

Sáu mươi năm nối tiếp đi qua dưới chế độ độc tài toàn trị của đảng CSVN đã đẩy đất nước VN vào một tình trạng: Nhân tâm ly tán, đạo lý suy đồi... nền tảng sống còn của một dân tộc là kinh tế, mà kinh tế VN từ một nền kinh tế tương đối phồn vinh trong những chế độ cũ, nhưng sau 35 năm dưới chế độ CHXHCNVN thì nền kinh tế VN lại trở thành nền kinh tế của một xứ sở nghèo nhất thế giới. Cái hố ngăn cách giữa giàu và nghèo ngày càng lún sâu thăm thẳm giữa 2 giai cấp thống trị và bị trị. Giai cấp thống trị là đảng CSVN chưa được 3 triệu người trở thành TƯ SẢN ĐỎ từ cấp “chóp bu” xuống đến tận hàng tỉnh huyện, vui hưởng giàu sang phú quý. Giai cấp bị trị là trên 87 triệu dân đen VN, đầu tắt mặt tối, đồ mớ hôi sởi nước mắt mà cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc và bị giai cấp thống trị tước đoạt tất cả “QUYỀN

PHẬT GIÁO HÒA HẢO THUẦN TÚY HIỆU TRIỆU CỦA CỤ LÊ QUANG LIÊM

ủng hộ "Cảm nang Yêu nước" của Phong trào Tuổi trẻ yêu nước
.....Giáo hội Trung ương - Số 75/TB/TU - 10-02-2011.....

KÍNH GỎI:

- Quý vị Lãnh đạo Tôn giáo.
- Quý vị Lãnh đạo các Đoàn thể Chính trị.
- Toàn thể đồng bào: Sĩ phu, Trí thức, Công nhân, Nông dân, Sinh viên, Học sinh, các giai tầng xã hội.
- Toàn thể tín hữu PGHH trong và ngoài nước.

Nam mô Bổn sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Nam mô A Di Đà Phật.

Hỡi anh em trong nhà Nam Việt,

Nhớ nước ta hùng liệt thuở xưa.

Ngàn năm Bắc Địch vầy bừa,

Mà còn đứng dậy tổng đưa quân thù.

Hồn chiến sĩ ngàn thu rạng tỏ,

Giương anh hào chói đỏ như châu.

LÀM NGƯỜI” v.v... Đó là về phương diện đối nội.

Còn về phương diện “ĐỐI NGOẠI” thì cái điểm nổi bật nhất là đảng CSVN đã ngoan ngoãn dâng Hoàng Sa, Trường Sa... hàng ngàn cây số vuông đất, rừng ở biên giới phía Bắc... vụ bauxite Tây nguyên, v.v... cho Tàu cộng là một đê quốc lúc nào cũng muốn thôn tính VN. Lịch sử đã minh chứng điều này một cách hiển nhiên, và vì để củng cố quyền lực “độc tài đảng trị” trên đất nước VN có thể nhóm “chóp bu” đảng CSVN sẽ tiếp tục cúi đầu trước mọi áp lực khác của Tàu cộng.

Trước sự nhân nhượng từng bước của đảng CSVN đối với Tàu cộng là cái đại họa của VN sẽ mất

nước, sẽ bị Tàu cộng đô hộ trong một ngày không xa.

Vậy thì đã đến lúc “QUỐC GIA NGUY VONG, THẤT PHU HỮU TRÁCH”. Ai là công dân VN có lòng yêu nước, ai là con Hồng cháu Lạc phải đứng lên “CỨU NƯỚC” phải đứng lên để ngăn chặn làn sóng đế quốc của Tàu cộng lẫn tinh thần “mãi quốc cầu vinh” của các quan thái thú VN.

*Bắc Nam một giải sơn hà,
Mồ hôi giọt máu ông cha tài bồi.
Trái qua cũng lắm hồi vận bi,
Rồi anh em tráng sĩ đứng lên.
Liều mình đục pháo xông tên,
Liều mình giết giặc xây nền Tự do.
Tiếng roi lại bình Ngô, sát Đất,
Sử xanh còn ngào ngạt hương
thơm...*

*Dầu những kẻ vô tình với nước,
Cũng tình hồn mơ ước tự do.
Tiếng vang độc lập reo hò,
Từ Nam chí Bắc nung lò khí thiêng.
Quyết phen này kết liên một khối,
Đem máu đào tắm gội giang san...
(Lời KG của Đức Huỳnh Giáo Chủ)*

PGHH là một tôn giáo sinh ra từ lòng Dân tộc, lớn lên trong khí thiêng sông núi của Tổ quốc, quyết tâm sống cùng Tổ quốc và Dân tộc và cũng chỉ chết vì Tổ quốc và Dân tộc... “*Hương những tác đất, ăn những ngọn rau, muốn cho sự sống được dễ dàng, giống nòi được truyền thụ, ta cảm thấy bổn phận phải bảo vệ đất nước khi bị kẻ xâm lăng giày đạp. Ráng nâng đỡ xứ sở quê hương lúc nghiêng nghèo và làm cho được trở nên cường thịnh. Ráng cấp cứu nước nhà khi bị kẻ ngoài thống trị. Bờ cõi vững lặng thân ta mới yên, quốc gia mạnh giàu mình ta mới ấm*”... Đó là lời khuyên dạy vàng ngọc của Đức Huỳnh Giáo Chủ mà tuyệt đại đa số tín đồ PGHH một lòng một dạ tuân hành.

Cho nên sau cuộc đảo chánh Pháp (1945) thì Việt Minh (VM) tiền thân của CSVN đã giở ngón độc tài cướp công cứu quốc của nhân dân và từ đó PGHH trở thành nạn nhân hàng đầu trước họa CS cho đến ngày nay.

Tóm lại, có thể dùng một ngôn từ giản dị để xác định quan điểm

của người PGHH là : “**NƯỚC CÒN NGƯỜI CÒN, NƯỚC MẮT NGƯỜI PHẢI MẮT**”.

Nay trước đại họa của Tàu cộng, người tín đồ PGHH cảm thấy có bổn phận phải “**BẢO VỆ ĐẤT NƯỚC**” và sẵn sàng tay nắm tay, lòng chung lòng với tất cả những ai cũng có lòng bảo vệ giang sơn gấm vóc của Tổ tiên ngàn đời để lại, bất luận đang ở giới tuyến nào.

PGHH Thuận túy rất vui mừng nhận được lời kêu gọi của các anh chị trong phong trào “Tuổi Trẻ Yêu Nước” nhằm phát động “**CẨM NANG YÊU NƯỚC**”. Đây là một bước chiến lược nhằm vận động quần chúng, giúp quần chúng phát huy tinh thần yêu nước và ý thức trách nhiệm trước tình trạng đất nước lâm nguy, nhất là biểu dương tinh thần yêu nước của tuổi trẻ một cách nồng nhiệt, bất chấp cường quyền bạo lực, hiểm nguy... Đó là một tinh thần đáng khâm phục.

*Ấu là trời đã sẵn bày,
Non sông chìm đắm đến ngày phục
hung*

(Lời của Đức Huỳnh Giáo Chủ)

Nhân danh Giáo hội PGHH Thuận túy với 7 triệu tín đồ và tư cách một công dân VN già nua, 92 tuổi, tôi (Lê Quang Liêm), nhiệt liệt hoan nghinh tinh thần “vì dân, vì nước” của Phong trào “TUỔI TRẺ YÊU NƯỚC” và “**CẨM nang Yêu nước**” gồm 6 bước (A,B,C,D,Đ,E) tự phát ngắn gọn như sau:

Một là: Âm thầm theo dõi tin tức Chống Ngoại Xâm và tâm tư đồng bào xung quanh.

Hai là: Bám sát những người chọn lọc để rì tai Lòng Yêu Nước, và tuyên truyền Cẩm Nang này.

Ba là: Cấu tạo nhóm 3 người tự phát sáng tạo các hành động yêu nước,

Bốn là: Dùng cảm viết khắp nơi 2 khẩu hiệu sau đây: 1- oàng Sa, Trường Sa là của VN, 2- Chống giặc Tàu.

Năm là: Đặt liên lạc với các Nhóm Yêu Nước trong và ngoài đảng Cộng Sản.

Sáu là: Ém người vào mọi nơi chuẩn bị Mùa Hội Lớn TOÀN DÂN CỨU NƯỚC.

Tôi xin kêu gọi toàn thể đồng

bào trong các giai tầng xã hội hãy ý thức nhìn về tương lai của Tổ quốc trước đại họa “Tàu cộng”. Hãy đồng tâm hiệp lực với toàn dân để bảo vệ san hà xã tắc của tiền nhân đã dày công ngàn năm xây dựng để lưu lại cho chúng ta... Hãy tiếp tay phổ biến “**CẨM NANG YÊU NƯỚC**” (đính kèm) làm những bước tiến khởi đầu cứu nước, cứu dân, chuẩn bị một “**NGÀY TRỜI DẬY**” của toàn dân để bảo tồn giang sơn gấm vóc với truyền thống bốn ngàn năm văn hiến, với truyền thống **DÂN CHỦ HỘI NGHỊ DIỄN HỒNG**, với truyền thống chiến công hiển hách Bạch Đằng Giang, Đống Đa... của con Hồng cháu Lạc.

Chúng ta hãy noi theo những gương anh dũng sáng ngời, gần đây nhất của Tunisia, Ai Cập, Algeria... để làm cái hướng đi hào hùng của những con người biết hy sinh vì Đại nghĩa của đất nước.

Anh chị em thanh niên yêu nước hãy vững niềm tin tiến bước trên con đường bảo vệ Tổ quốc. Sau lưng các bạn còn có toàn thể đồng bào yêu nước và nhất là còn hàng triệu tín đồ PGHH Thuận túy.

Tôi thành khẩn kêu gọi toàn thể tín hữu PGHH trong nước cũng như ở hải ngoại phải nhớ lại lời kêu gọi của Đức Thầy: “*Cứu được nước danh lưu thanh sử. Noi tinh thần uy vũ tiền nhân...*” mà tiếp tay phổ biến “**CẨM NANG YÊU NƯỚC**” để khêu tỏ ánh sáng thiêng liêng này được chói rạng từ thành thị đến thôn quê, hang cùng ngõ hẻm, thức tỉnh mọi người phải **NHẤT TỀ** đứng lên để cứu nước, giải thể đảng CSVN, bảo toàn nền độc lập của nước **VN QUANG VINH, CON HỒNG CHÁU LẠC**.

*Việt Nam là giống Hồng Bàng,
Muôn đời không để tai nàn diệt vong.*

(Lời của Đức Huỳnh Giáo Chủ)

VIỆT NAM ĐỘC LẬP, TỰ DO, DÂN CHỦ MUÔN NĂM.

VN, ngày 10 tháng 2 năm 2011.

TM Giáo hội PGHH Thuận túy

Hội trưởng Trung ương

LÊ QUANG LIÊM

Người tín hữu Công giáo nhìn thấy Chúa hiện diện và hành động

Lm Nguyễn Ngọc Tĩnh 03-02-2011

(Suy niệm Tin Mừng Mt 6,25-34)

Lời Chúa với chúng ta

Chúng ta vừa mới nghe Đức Giê-su mời chúng ta *đưa mắt nhìn* : nhìn chim trời, nhìn bông hoa đẹp. Cần thiết chúng ta phải tìm hiểu xem Chúa muốn chúng ta nhìn như thế nào.

Trong Tin Mừng, Đức Giê-su dạy ta khi đưa mắt nhìn con người hay sự việc,

Đừng dừng lại nơi đáng vẻ bên ngoài. Nắm mồ tồ vôi, bên ngoài sơn trắng sạch sẽ, mà bên trong thì dòi bọ rúc rĩa (Mt 23,27). Con người gạn lọc con muỗi có thể nuốt chửng cả con lạc đà (Mt 23,24). Anh bạn có cặp mắt thật tinh, muốn giúp mình lấy cọng rác, nhưng lại không thấy cái xà chình ình ngay giữa con người (Mt 7,3).

Ngược lại : Bà goá nghèo bỏ hai đồng xu có thể là người đã góp phần nhiều nhất khi dâng cúng (Mt 12,43). Ông thu thuế sống bằng một nghề không mấy lương thiện có thể là con cháu đích thực của tổ phụ Áp-ra-ham (Lc 19,9). Cô gái điếm mà xóm điềng ai trông thấy cũng dè bieu, có thể là người đã bày tỏ lòng yêu mến đối với Đức Giê-su hơn cả ông Dòng Ba đạo đức hôm nay mở tiệc khoản đãi khách quý (Lc 7,36-50).

Đừng dừng lại nơi thực tại trước mắt. Em bé dễ thương, ai trông thấy cũng muốn nâng niu, đành rồi. Nhưng Đức Giê-su muốn chúng ta khi đưa mắt nhìn em bé, thì phải nhớ rằng chính bản thân mình mà không hoá cái, không cố gắng để nên như em bé, không có khả năng lớn lên, trưởng thành như em bé thì đừng mơ sẽ được vào Nước Trời (Mt 18,2). Cánh đồng lúa chín không phải chỉ làm chúng ta đặt câu hỏi liệu chúng ta sẽ thu hoạch bao nhiêu, nhưng Đức Giê-su còn muốn chúng ta nghĩ đến cánh đồng truyền giáo đầy hứa hẹn, để xin chủ ruộng sai thợ đi gặt lúa về (Mt 9,37). Bầy gà con nhưng nhúc

chung quanh con gà mẹ đang xoè đôi cánh trông đẹp mắt vô cùng, nhưng Đức Giê-su muốn chúng ta đừng quên rằng Ngài chính là con gà mẹ, Thiên Chúa Cha sai đến để tập hợp con cái tản mác khắp nơi (Mt 23,37). Con chim bay lượn trên không có thể làm ai thích nuôi chim muốn bắt bỏ vào lồng má ngắm nghía, nhưng Đức Giê-su muốn chúng ta đừng quên rằng nó không hề gieo, không hề gặt, thế mà Cha trên trời vẫn nuôi (Mt 6,26). Bông huệ lộng lẫy quá, nhưng Đức Giê-su muốn chúng ta khi nhìn bông huệ, thì đừng quên rằng những tay thợ lành nghề nhất của Pa-ri cũng không mặc đẹp cho mình tinh mần bạc bẽng Cha trên trời mặc cho thứ hoa cỏ ngoài đồng, hôm nay còn, ngày mai đã quăng vào bếp (Mt 6,30).

Từ Lời Chúa đến những câu chuyện thời sự

Lời Chúa mời gọi chúng ta đưa mắt nhìn dưới ánh sáng đức tin, không chỉ cảnh vật thiên nhiên như những bông hoa hay những cánh chim, nhưng còn là những con người, những sự kiện mà Đức Giáo Hoàng Gio-an XXIII đã gọi là “dấu chỉ của thời đại”

Xuân của đảng

Chắc hẳn vì Đại hội đảng lần thứ XI diễn ra 3 tuần lễ trước Tết Nguyên đán, nên cả tháng nay rồi, trên đường phố cũng như dọc theo quốc lộ, đi đến đâu cũng toàn màu đỏ : nào là cờ đỏ sao vàng, nào là cờ búa liềm, và đủ thứ khẩu hiệu, trong đó có “Mừng Đảng, mừng Xuân !” Thì ra mùa Xuân đã đến, nhưng trước hết và trên hết mọi sự, đây là mùa Xuân của đảng Cộng sản Việt Nam, năm nay 81 tuổi. Đến giờ này đảng vẫn kiên quyết đi theo chủ nghĩa Mác-Lênin, một chủ nghĩa đã bị bỏ vào thùng rác tại chính nơi khai sinh ra nó là Liên Xô hơn 20 năm nay rồi. Đã thế, đảng Cộng sản Việt Nam còn kiên quyết đi theo định hướng xã hội chủ nghĩa, mà

nếu hỏi : nó ở đâu, nó là cái gì, mặt mũi nó ra làm sao, thì chính các đảng viên cũng không ai trả lời nổi.

Những cảnh hoa giả

Lúc này trên đường phố, hoa giả được bày bán khắp nơi, từ xa trông thật đẹp mắt, nhưng đến gần thì hoá ra là đồ giả. Mà đồ giả thì ở đâu cũng có. Bất chấp những báo cáo lạc quan về tăng trưởng kinh tế, cứ hỏi những người từ những vùng quê nghèo ở miền Bắc, miền Trung vào Sài Gòn làm công nhân, sau một năm làm việc cật lực, cuối năm đem về cho gia đình được bao nhiêu. Hay những người nông dân quanh năm lam lũ, thấy giá lúa cao lên cũng không mừng, vì tiền chỉ vào túi những đại lý thu mua. Hay những ngư dân vay tiền đóng tàu đi bắt cá, nay năm nhà thì chết đói, mà ra khơi thì sợ gặp “tàu lạ”, không bị bắn chìm thì cũng bị bắt. Đối với những người nghèo như vừa nói, hoặc những trường hợp tương tự, vốn chiếm đại đa số trong xã hội, thì tăng trưởng kinh tế chỉ là bông hoa giả.

Hay là chuyện tự do báo chí : có tới 700 tờ báo đủ loại. Nhưng vì báo chí nói những chuyện được phép nói, nên nếu đọc báo để tìm những chuyện muốn biết, cần biết, thì không thấy, đem gói xôi thì mất vệ sinh, cuối cùng nói như nhà văn Nguyễn Khải, chỉ để bán ký. Hoá ra tự do báo chí cũng chỉ là một bông hoa giả.

Hoa giả trong đời sống tôn giáo

Trong đời sống tôn giáo hôm nay, hoa giả cũng không thiếu. Đại hội Dân Chúa cách đây không lâu là một ví dụ. Nhìn vào các thành phần tham dự, cũng như cách tổ chức và diễn tiến của Đại hội, thì đây là một Đại hội các quan chức nhằm áp đặt lên Dân Chúa một đường lối, một hướng đi, hơn là để cho Dân Chúa có cơ hội gặp nhau, cùng nhau cầu nguyện, suy nghĩ, trao đổi, để tìm cho ra ý Chúa mà thực hiện. Thế thì Đại hội Dân Chúa cũng là một bông hoa giả.

Mới đây nhất là Đại hội La Vang diễn ra với đầy đủ phong cách của một lễ hội rầm rộ, hoành tráng, nhưng đâu phải vì vậy mà ta được

phép quên những gì đã diễn ra tại Toà Khâm Sứ, Thái Hà, Loan Lý, Tam Toà, Đồng Chiêm, Thái Nguyên, Côn Dâu... Cảnh ông Nguyễn Thiện Nhân, Phó Thủ tướng Chính phủ gặp gỡ các Giám mục, tay bắt mặt mừng, có thể làm ta nghĩ rằng tương quan giữa Giáo hội Công giáo và Nhà nước Cộng sản tốt đẹp hơn lên. Nhưng đúng 3 tuần sau, khi đài truyền hình trung ương phát đi cảnh phái đoàn Toà Tổng Giám mục Hà Nội đến chúc tết Ban Dân vận Trung ương thì phát thanh viên giới thiệu một cách hết sức xách mé rằng : “Đoàn đại diện HDGM/VN do **Phê-rô Nguyễn Văn Nhơn** dẫn đầu đến thăm Ủy ban Dân vận Trung ương”... rồi sau đó tiếp tục : “thay mặt cho Tổng Giáo phận Hà Nội, **Phê-rô Nguyễn Văn Nhơn** bày tỏ...” Cách gọi vị đứng đầu Tổng Giáo phận Hà Nội và HDGM/VN cho thấy một cách công khai vị lãnh đạo cao cấp nhất của Giáo hội Công giáo Việt Nam bị truyền thông Nhà Nước đối xử như thế nào. Hoá ra mối tương quan giữa các quan chức đạo-đời ở La Vang cũng là một bông hoa giả.

May thay, không chỉ có hoa giả

Vào những ngày cuối năm Canh Dần, truyền thông lẽ phải nói rất ít về những gì đang xảy ra tại Tunisia từ hơn một tháng nay. Chuyện bắt đầu từ anh sinh viên nghèo 26 tuổi Mohamed Bouazizi, bán hàng rong trên đường phố, nhưng bị cảnh sát tịch thu cả gánh hàng. Buồn bực và vô vọng vì vốn liếng duy nhất mà anh có được để làm kế sinh nhai đã bị cảnh sát tịch thu, anh quyết định phản kháng bằng cách biến mình thành ngọn đuốc sống. Cái chết thương tâm, vô vọng của anh đã làm bùng lên ngọn lửa từ lâu âm ỉ trong xã hội Tunisia nghèo đói, đây đây bắt công. Hàng ngàn người tham dự tang lễ của anh và chính cảm xúc của họ đã biến tang lễ thành cuộc biểu tình tuần hành rồi nhân rộng lên khắp cả nước. Sau 23 năm cầm quyền, và chỉ sau 1 tháng dân chúng kéo nhau xuống đường biểu tình, Ben Ali, tổng thống Tunisia đã phải đem vợ con trốn ra nước ngoài.

Nay thì ngọn lửa đã lan tới Ai-

cập, đang hoành hành tại thủ đô Cai-rô và nhiều thành phố khác. Vào lúc quân đội tuyên bố không chống lại người biểu tình thì tổng thống 83 tuổi Hosny Mubarak sau 30 năm cầm quyền chắc sẽ cùng chung số phận với tổng thống Ben Ali của Tunisia. Thế thì điều ta đang chứng kiến là hoa tự do, hoa dân chủ, hoa công lý, hoa nhân quyền đang nở rộ ở Bắc Phi và Trung Đông, đang hứa hẹn một giai đoạn mới của lịch sử không còn chỗ cho các chế độ độc tài toàn trị.

Ngay trên đất nước Việt Nam chúng ta

Điều đáng mừng là ngay trên đất nước Việt Nam thân yêu của chúng ta không chỉ có hoa giấy như tôi đã chứng minh. Có điều những bông hoa thật bị che giấu quá kỹ, tuy vẫn có cách tìm ra được. Xin đưa ra một vài ví dụ :

Trước Đại hội đảng lần thứ XI vừa qua, đã có một cuộc hội thảo của một số các nhà khoa học, các nhà nghiên cứu, các vị đã từng là lãnh đạo cấp cao của đảng và Nhà nước như các ông Đào Công Tiến, nguyên hiệu trưởng trường Đại học Kinh tế, Nguyễn Trung, nguyên đại sứ Việt Nam tại Thái Lan, giáo sư Trần Phương, tiến sĩ Lê Đăng Doanh, tiến sĩ Lưu Bích Hồ, v.v... Tất cả đều đồng thanh khẳng định là song song với cải cách kinh tế, cần thiết phải có cải cách chính trị. Không thể cứ mãi kéo dài tình trạng đảng đứng trên luật pháp, đảng đầu tóm mọi quyền trong tay, nhưng lại không chịu trách nhiệm. Dĩ nhiên đây là loại thông tin nhạy cảm, truyền thông Nhà nước đâu có đề cập tới. Đây đúng là hoa thật, và là hoa hiếm !

Một ví dụ khác. Bị bắt hôm 05-11-2010, từ trong tù, tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ đã gửi một bức thư cho toàn thể đồng bào Việt Nam, trong đó ông long trọng tuyên bố 3 điều :

1. Mọi người Việt Nam chỉ có một Tổ quốc là Việt Nam, chủ nghĩa xã hội không phải là Tổ quốc của người Việt Nam.
2. Đa đảng là con đường duy nhất để thực hiện một nước Việt Nam thật sự dân chủ, giàu mạnh, công bằng và văn minh.

3. Liên minh quân sự với Hoa Kỳ là cấp thiết và quyết định trong việc giữ vững chủ quyền lãnh thổ quốc gia.

Anh chị em thấy đó, thay vì có thái độ ngoan ngoãn, chấp hành nghiêm túc nội quy của trại giam để được khoan hồng, thì tù nhân Cù Huy Hà Vũ đã hiên ngang và can đảm nói lên xác tín của mình với tình yêu nồng nàn đối với Tổ quốc. Quả là một bông hoa quý hiếm trên dải đất cằn cỗi hôm nay.

Ví dụ cuối cùng là câu chuyện La Vang. Đây vốn là nơi theo tương truyền Đức Mẹ đã từng hiện ra trong thời kỳ bắt đạo, để an ủi, củng cố niềm tin cho tổ tiên chúng ta gặp gian nan khốn khó. Ấy thế mà tại Đại hội vừa qua, khi một số anh chị em tìm cách nhắc nhở mọi người đừng quên những anh chị em bị bách hại ở Thái Hà, Đồng Chiêm, Tam Toà, Côn Dâu, v.v... thì đã bị ban tổ chức mạnh tay ngăn cản không thương tiếc. May thay, đức cha Hoàng Đức Oanh đã có một cử chỉ của người mục tử nhân hậu khi tìm cách gặp gỡ anh chị em Côn Dâu để nói lời an ủi. Phải chăng đây là một bông hoa lạc loài giữa cái lễ hội đã không còn biết đến ý nghĩa căn bản của linh địa La Vang ?

Kết luận

Chúa Giê-su mời chúng ta xem hoa. Tôi vừa cố gắng chỉ ra những bông hoa giả để đừng ai bị đánh lừa. Nhưng tôi cũng đã chỉ ra những bông hoa thật, thấp thoáng từ xa, rất xa, nhưng đầy hương sắc, hay những bông hoa ẩn khuất sau vách núi cheo leo, tất cả đều mời gọi chúng ta tin vào quyền năng của Thiên Chúa là Đấng làm chủ lịch sử, tin vào tình yêu của Thiên Chúa là Đấng không bỏ rơi bất cứ ai tin Ngài. Xin Ngài ban cho chúng ta một cặp mắt đức tin đủ sáng, đủ mạnh để nhận ra Chúa đang hiện diện và hoạt động trong thế giới hôm nay.

*Nhà thờ Phan-xi-cô Đa-cao,
03-02-2011*

*Mồng Một Tết Tân Mão
Pascal Nguyễn Ngọc Tĩnh ofm
pascalting@gmail.com*

ĐẠI ĐẠO TAM KỲ PHỔ ĐỘ TÒA THÁNH TÂY NINH - BÁT THẬP LỤC NIÊN THÔNG BÁO VỀ ĐẠO NẠN

trong nước nhân Đại lễ Vía Đức Chí Tôn đêm mừng 8 rạng mừng 9 tháng giêng Tân MãoBan Đại diện Khôi Nhon sanh CĐ 14-02-2011.....

Kính gửi: Quý Chức sắc Thiên phụng, Quý Chức việc và Đạo hữu khắp nơi trên toàn thế giới.

Kính Quý vị!

Nhà nước CSVN đã âm mưu tiêu diệt đạo Cao đài từ sau năm 1975, qua “Bản án Cao đài” năm 1978 và Đạo lệnh 01 năm 1979, giải thể Hội thánh và cơ cấu Hành chánh Đạo, dựng Hội đồng Chương quản lên, một chi phái phản Thầy, phản Đạo, hại nhơn sanh, hành đạo dưới sự điều khiển của Công an, Sở Nội vụ - Ban Tôn giáo chính phủ, và khi cần trấn áp những đồng đạo nào cần trấn áp thì mượn cơn đồ để hành xử.

Một nền Tôn giáo mang tầm vóc Quốc tế, mà nơi cơ sở thờ tự lại đặt văn phòng công an làm việc trong đó. Thử hỏi đạo Cao đài này là của ai??? và do ai lãnh, chỉ đạo??? Đạo này có được quyền tự do tín ngưỡng thuần túy theo luật pháp đạo của tôn giáo mình do Đức Chí Tôn lập ra hay không??? Rõ ràng nhà nước CSVN muốn tiêu diệt đạo Cao đài của Đức Chí Tôn, để mở ra đạo Cao đài của đảng CSVN.

Vì vậy nên không ngần ngại đàn áp liên tục kéo dài từ khi thống nhất đất nước cho đến ngày hôm nay. Cụ thể Đại lễ Vía Đức Chí Tôn đêm mừng 9 tháng Giêng năm Tân Mão vừa qua (11-02-2011).

Đồng đạo về cầu nguyện nơi cơ sở của đạo, của nhơn sanh chứ không riêng của HĐCQ hay của nhà nước, mà công an lại bao vây dày đặc. Đồng đạo như chim trong lồng, cá nằm trên thớt, mặc tình cho ai đó bằm xắt, cắt cổ nhỏ lông...

H/H CTS Hứa Phi Trưởng ban ĐDKNS bị công an mượn cơn đồ đánh trọng thương, rồi tự công an cùng HĐCQ đem xe vô chở vào bệnh viện Tây Ninh, và có 5, 6

người công an đi theo, 3 người ngồi thuyên suốt tại bàn y, bác sĩ và một số treo võng nằm trước cửa sân bệnh viện. Như vậy, chứng tỏ ai đã chủ mưu trong vụ việc này???

Đứng trước nền tôn giáo Cao đài bị quyền lực đời phàm tục điều khiển một Hội thánh như vậy, thô bạo như vậy, hoàn toàn phạm giáo không đúng theo chơn truyền luật pháp của Đức Chí Tôn lập ra.

Vì vậy ban ĐDKNS lập ra để đòi lại chủ quyền của một Hội thánh đúng chơn truyền, đầy đủ năng lực tinh thần, có phẩm hạnh, đủ quyền năng lãnh đạo diu dắt con cái Đức Chí Tôn, xứng đáng làm Thánh thể của Ngài, thì bị công an đàn áp, thô bạo, dã man một cách công khai trắng trợn.

Đó là Thánh ý của Đức Chí Tôn để thử thách tâm trung và lòng kiên nhẫn của con cái Ngài mà thôi. Đây là chiêu bài mà các tôn giáo bạn như Phật giáo, Công giáo, Tin lành, Hòa hảo đều chịu chung số phận.

Chúng tôi xin trân trọng kính báo đến toàn thể quý Chức sắc, Chức ciệc cùng Toàn đạo khắp nơi trên thế giới được biết, để chúng ta hỗ trợ tinh thần chung sức cùng nhau truyền đạt những thông tin này cho các truyền thông quốc tế, các đồng đạo được am tường, để cùng hướng về quốc nội cầu nguyện cho Chánh trị sự Hứa Phi, và hưởng ứng nhiệt tình cho công cuộc Phục quyền Hội thánh sớm thành tựu.

Ban Đại diện Khôi Nhon sanh đạo Cao đài đồng đứng tên

- 1- CTS Hứa Phi, Lâm Đồng.
- 2- CTS Nguyễn Kim Lân, Vĩnh Long.
- 3- CTS Cao Văn Minh, Phú Yên.
- 4- CTS Nguyễn Hà, Bình Định.
- 5- CTS Nguyễn Thành Nghiệp, Cần Giờ.
- 6- CTS Lê Phước Khiêm, Bình Định.

- 7- CTS Nguyễn Ca, Bình Định.
- 8- CTS Nguyễn Văn Thọ, Vĩnh Long.
- 9- CTS Lê Văn Ngọc Diệp, Gò Công.
- 10- Phó Trị sự Trần Ngọc Swong, Gò Công.
- 11- PTS Nguyễn Vinh Thành, Gò Công.
- 12- PTS Nguyễn Hữu Khánh, Tây Ninh.
- 13- Thông sự Nguyễn Văn Cường, Bình Thuận.
- 14- Thông sự Nguyễn Văn Đức, Bình Định.
- 15- Nữ CTS Nguyễn Bạch Phụng, Vĩnh Long.
- 16- Nữ CTS Huỳnh Kim Xuyên, Phú Yên.
- 17- Nữ CTS Lý Thị Ngọc, Vũng Tàu.
- 18- Đạo muội Nguyễn Xuân Mai, Vĩnh Long.

Thông báo về tin Chánh Trị sự Hứa Phi bị xã hội đen hành hung.

Tối ngày mừng 8 tháng Giêng, lúc 11g khuya, một số đông Đồng đạo quỳ cầu nguyện trước Đền thánh Tòa thánh Tây Ninh, nơi cội Bồ đề, có trên trăm người ào đến lôi kéo Đồng đạo mỗi người mỗi ngã! Riêng CTS Hứa Phi thì bị nhiều người đánh hội đồng, người thì lên gối đánh vào mặt, đầu và bụng, khắp thân thể Anh đều như tử. Họ lôi và đánh từ trước Đền thánh vào đến hậu trường sau Đền thánh. Đến khi CTS Hứa Phi bất tỉnh, họ bỏ Anh nằm trên nền gạch hành lang Tòa thánh, nhân viên trong Hội đồng mới chở Anh đi cấp cứu nơi bệnh viện đa khoa tỉnh Tây Ninh.

Người nhà nhận thấy bác sĩ khám Hứa Phi mà Công an vây quanh đông đảo, gia đình sợ sẽ có điều không hay xảy đến cho Anh, mới thuê xe chở Anh về Sài Gòn điều trị. Hiện giờ Anh đã tỉnh, sau khi bác sĩ chích thuốc và chuyển nước biển.

CTS Hứa Phi rất có nhiệt tâm, hết lòng vì Đạo. Anh là người bảo thủ chơn truyền, giữ luật lệ Cao Đài, dám xả thân hy sinh lo cho Đại nghiệp Đạo. Vừa rồi ông Nguyễn Thành Tám ra Thông tri số 01/86-HT-TT ngày 22-12-2010 khai trừ CTS Hứa Phi ra khỏi đạo Cao Đài!!! Đây mới là nguyên do xảy đến sự việc ngày hôm nay.

T.M. Ban Bảo vệ Tự do Tín ngưỡng

Hiền tài Nguyễn Thanh Liêm

Ngày 12-02-2011

TÂM THƯ GỎI CÁC ANH EM TRONG QUÂN ĐỘI VÀ CÔNG AN NDVN

—Trần Bảo Việt 01-02-2011—

Thân gửi quý vị trong hàng ngũ quân đội và công an nhân dân VN, Khi ngồi trước máy vi tính để đánh những dòng chữ này gửi đến quý vị, tôi nghĩ rằng dù sao thì quý vị cũng vẫn là những con người cùng chung dòng máu và Tổ quốc với 87 triệu nhân dân VN. Dĩ nhiên, sự mất mát đau thương mà cả cộng đồng dân tộc đang phải gánh chịu, chắt chắt trong lòng của quý vị cũng không vui bởi vì, dù muốn dù không thì sự mất mát và đau thương này vẫn ảnh hưởng đến thân nhân và có thể là gia đình của quý vị nữa. Về cá nhân, tôi luôn luôn nghĩ rằng: rồi đây sẽ có một ngày không xa, tất cả quý vị sẽ nhìn thấy được con đường chính nghĩa để trở về đúng với nhiệm vụ của mình đối với đất nước và nhân dân.

Quý vị là những người con yêu của Tổ quốc, của đất nước và của nhân dân, bản thân của quý vị đều phát xuất từ nhân dân mà ra, đồng lương mà quý vị đang thụ hưởng là tiền đóng thuế của 87 triệu nhân dân VN chớ không phải của một thiểu số lãnh đạo ĐCSVN. Nhiệm vụ của quân đội là bảo vệ đất nước, nhiệm vụ của công an là thi hành luật pháp, bảo vệ trật tự và sự yên lành cho toàn dân, còn ĐCSVN chỉ là một phần rất nhỏ vài ba triệu người trong cộng đồng dân tộc mà thôi. Nếu quý vị mang trên mình màu áo nhân dân mà lại tuyệt đối trung thành với đường lối của một thiểu số người lãnh đạo ĐCSVN và chỉ biết có đảng là trên hết, đồng hóa tình yêu quê hương và Tổ quốc ngang hàng với XHCN là không đúng, bởi vì quê hương và Tổ quốc là do tiền nhân của chúng ta từ ngàn xưa xây dựng tạo thành và được tồn tại mãi mãi theo dòng lịch sử, còn CNCS hay CNXH chỉ nhất thời trong một giai đoạn lịch sử, mà lịch sử thì phải thay đổi theo thời gian cho phù hợp với trào lưu tiến bộ của nhân loại.

Đường lối của các nhà lãnh đạo ĐCSVN hiện nay là luôn luôn kiên định với chủ nghĩa Marx-Lenin qua hệ thống XHCN như lời khẳng định của tân TBT đảng Nguyễn Phú Trọng, mà chủ nghĩa Marx-Lenin thì quá lỗi thời không còn phù hợp trong giai đoạn hội nhập vào trào lưu tiến bộ của thế giới rồi. Chính vì thế cho nên các nước tiền đồn của chủ nghĩa CS như Liên xô cũ và cả khối Đông Âu đã mạnh dạng từ bỏ nó đã hơn 2 thập

niên qua, ngay cả ĐCS tiến bộ Pháp cũng phải thay đổi để chuyển sang đường hướng mới, đường hướng của tự do, dân chủ và công bằng, trong đó mọi người đều có quyền bình đẳng như nhau về mọi vấn đề của xã hội, nghĩa là anh có quyền phát biểu thì tôi cũng có quyền phát biểu, anh có quyền ứng cử thì tôi cũng có quyền ứng cử, anh có quyền thành lập đảng phái để đưa ra những kế sách xây dựng đất nước, phục vụ nhân dân cũng như ra các tờ báo để thực hiện quyền tự do ngôn luận thì tôi cũng vẫn có cái quyền đó v.v..., Quyết định sau cùng để cho anh hoặc đảng của anh có quyền lãnh đạo đất nước là của toàn dân thông qua trưng cầu dân ý hoặc bầu cử trong sự tự do và công bằng.

Cái xu hướng để cùng nhau phát triển của cộng đồng nhân loại hôm nay là sự cạnh tranh, bởi vì có cạnh tranh thì con người mới phát huy được khả năng và trí tuệ của mình. Nếu một quốc gia có nền dân chủ đa nguyên từ 2 đảng trở lên thì quốc gia đó sẽ không bao giờ lạc hậu, bởi vì đảng phái nào tự tìm ra nhân tài thực sự và đưa ra những chủ trương, đường lối hay và phù hợp với thời đại đúng ý nguyện của toàn dân thì sẽ được nhân dân ủng hộ và sẽ đắc cử vào vai trò lãnh đạo đất nước. Trong thời gian một đảng nào đó lãnh đạo đất nước, thì các đảng phái hoặc cá nhân khác không được nhân dân tín nhiệm đều có quyền theo dõi và giám sát sự điều hành của một cá nhân hoặc đảng cầm quyền, để từ đó có những kế sách cũng như kinh nghiệm cho những lần bầu cử tiếp theo. Đảng cầm quyền nếu muốn được nhân dân tiếp tục ủng hộ thì bắt buộc phải thực hiện tốt những gì đã hứa trước toàn dân khi ứng cử.

Tình trạng tham nhũng, độc tài sẽ được giới hạn tối đa trong nền dân chủ đa nguyên nhờ hệ thống tam quyền phân lập để kiểm soát lẫn nhau. Quốc hội là cơ quan lập pháp được dân bầu lên để đại diện cho mọi thành phần trong xã hội, quốc hội làm ra luật pháp và biểu quyết các chính sách quan trọng của đất nước đối nội cũng như đối ngoại; chính quyền lãnh đạo đất nước đóng vai trò hành pháp để thi hành luật pháp và các chính sách do quốc hội đề ra; quốc hội cũng có vai trò giám sát và bất tín nhiệm

đối với người lãnh đạo đất nước; tất cả những nhân tài phục vụ trong quốc hội và chính quyền phải là những người tự nguyện để nhân dân chọn lựa; tòa án đóng vai trò tư pháp để xử lý các cá nhân hoặc bất cứ thành phần nào trong xã hội kể cả người lãnh đạo cao nhất nếu vi phạm pháp luật. Ba cơ quan lập pháp (quốc hội), hành pháp (chính quyền), tư pháp (tòa án) đều độc lập với nhau. Ngoài ra còn có cơ quan ngôn luận (báo chí) kể cả báo chí đối lập với chính quyền đều được tự do hoạt động theo pháp luật. Ngân sách nhà nước là tiền đóng thuế của nhân dân chỉ được dùng để trả lương cho những ai phục vụ trong guồng máy chính quyền, cũng như sử dụng vào các chương trình ích quốc lợi dân, còn mọi hoạt động của các đảng phái kể cả đảng cầm quyền đều phải tự kiếm tiền riêng để hoạt động, không được lấy từ ngân sách quốc gia. Công nhân của các nghiệp đoàn, xí nghiệp sản xuất đều được tự do thành lập công đoàn riêng để bảo vệ quyền lợi của mình trước giới chủ. Hệ thống điều hành đất nước có logic như thế thì làm sao đất nước không tiến bộ cho được? Chính vì thế cho nên hầu hết các quốc gia tiên tiến và phát triển trên thế giới đều là những nước có nền dân chủ đa nguyên, cuộc sống của người dân cũng như đồng lương của công nhân trong các nước dân chủ đa nguyên khiến cho các nước theo CNCS như VN hoặc các nước độc tài không CS có nằm mơ cũng không được.

Nhìn lại tình hình đất nước VN của chúng ta thì sao, thật là bất hạnh phải không quý vị? Bao mất mát đau thương khi nhìn về quá khứ của những ngày mà nhân dân miền Bắc (VNDCCH) phải sống trong cảnh tối tăm sau ngày chia đôi đất nước 1954. Cũng vì ý thức hệ cộng sản muốn giành quyền độc tôn lãnh đạo mà chủ tịch HCM mới phát động phong trào Cải cách Ruộng đất và Nhân văn Giai phẩm với những cảnh cha con, chồng vợ, thân nhân họ hàng phải đấu tố lẫn nhau theo lời kêu gọi của đảng, khiến cho luân thường đạo lý ngàn đời của dân tộc không còn nữa, hậu quả là hàng trăm ngàn người dân vô tội phải bị chết oan hoặc bị tù đầy. Rất may cho nhân miền Nam (VNCH) vì không theo CNCS cho nên đã thoát khỏi cảnh địa ngục trần gian này. Phải công nhận rằng trong thời gian đó, mặc dù cuộc sống của nhân dân miền Nam không là cái gì đối với thế giới, nhưng nó cũng vẫn như là một thiên đường đối với nhân dân miền Bắc. Do đó mới có trên 1 triệu người bắt

chấp hiềm nguy di cư vào Nam. Đây là một thực tế khách quan mà tôi nghĩ rằng hàng lãnh đạo CSVN không thể nào chối cãi, bởi vì các chứng nhân trong giai đoạn đen tối này hôm nay vẫn còn sống rất nhiều, trong đó cũng có các lão thành cách mạng mà bây giờ đã thức tỉnh kể lại như: trung tá Trần Anh Kim, người lính già Vũ Cao Quận, đại tá Phạm Quế Dương, đại tá Bùi Tín, nhà văn Trần Mạnh Hào, nhạc sĩ Tô Hải, nhà văn Dương Thu Hương, nhà báo Ng. Văn Trần, v.v...

Sau khi chia đôi đất nước rồi, nếu ông Hồ Chí Minh không phát động phong trào "giải phóng miền Nam", mà để cho 2 miền Nam-Bắc được tự do đi và sống theo hướng riêng như Nam và Bắc Hàn của bán đảo Triều Tiên thì làm gì có chuyện quân đội Mỹ và đồng minh của VNCH hiện diện ở miền Nam để các nhà lãnh đạo ĐCSVN có cơ hội chiêu bài chống Mỹ cứu nước hay Mỹ xâm lăng để mê hoặc lòng người? Làm gì có chuyện ĐCSVN nhận viện trợ dồi dào từ Liên Xô và TQ để phục vụ cho chiến tranh huynh đệ tương tàn và giải phóng miền Nam? Làm gì có chuyện hàng triệu thanh niên của 2 miền đất nước anh em phải bỏ mạng nơi sa trường? Làm gì có chuyện ruộng vườn, chợ búa, đường giao thông và tài sản của nhân dân hàng ngày phải chịu sự tàn phá của chiến tranh, cũng như hàng trăm ngàn hoặc có thể là hàng triệu sinh mạng nhân dân chết vì bom đạn?

Những tưởng cái trang sử đau buồn của dân tộc trong quá khứ sẽ khiến các nhà lãnh đạo CSVN nhìn thấy được lỗi lầm, nhìn thấy được con đường đen tối của CNCS, nhìn thấy được cái họa mất nước khi lệ thuộc vào TQ, nhất là sau thời gian mà cả hệ thống CNCS trên thế giới đã thực sự cáo chung, để mà thay đổi tư duy, trở về với nền dân chủ đa nguyên, cùng toàn dân xây dựng lại những gì đã mất. Nhưng không, họ đã cố tình độc tôn quyền hành lãnh đạo, cố tình vi phạm tất cả những điều khoản trong hiến pháp về quyền con người do chính họ đề ra, cố tình vi phạm luôn cả các công ước quốc tế do chính họ tình nguyện tham gia, lợi dụng sự trung thành của lực lượng quân đội và công an, an ninh, mật vụ, đàn áp thẳng tay các thành phần yêu nước đấu tranh dân chủ ôn hòa.

Quý vị thân mến,

Khi còn ngồi trên ghế nhà trường, chắc quý vị cũng biết rằng quần đảo Hoàng Sa, Trường Sa, Ai Nam Quan, bãi Tục Lãm, cao điểm chiến lược 1509 (TQ đổi thành Lão Sơn), thác Bản Giốc, v.v..., đều là những địa

đanh ngàn đời của đất nước. Đó cũng là niềm tự hào của dân tộc mà tiền nhân của chúng ta đã hy sinh không biết bao nhiêu xương máu để tạo thành. Nhưng hôm nay, vì sựươn hèn của các nhà lãnh đạo CSVN mà các địa danh này đã rơi vào tay của TQ. Công hàm công nhận HS-TS thuộc về TQ ngày 14-9-1958 của thủ tướng Phạm Văn Đồng đúng với thông báo của quốc vụ viện TQ trước đó 10 ngày (4-9-1958), và hiệp định biên giới tháng 12-1999 rồi hiệp định về vùng biển vịnh Bắc bộ tháng 12-2000, cùng với sự đàn áp thô bạo đối với sinh viên, học sinh và các nhà dân chủ lên tiếng cũng như mặc áo có hàng chữ HS-TS là của VN sẽ mãi mãi là một vết nhơ trong lịch sử VN.

Trải qua chiều dài lịch sử, chắc chắn quý vị cũng thừa biết TQ là một lũ người tham lam vô bờ bến, họ không bao giờ từ bỏ mộng xâm lăng đất nước của chúng ta đâu. Bằng chứng là các nhà lãnh đạo CSVN càng trung thành với tình hữu nghị 16 chữ vàng và 4 tốt đối với họ bao nhiêu thì họ càng lấn lướt chúng ta bấy nhiêu. Trên 60 ngàn chiến sĩ của chúng ta cùng với hàng chục ngàn sinh mạng nhân dân, đã hy sinh trong cuộc chiến với quân đội xâm lăng TQ tháng 2-1979 khi họ xua quân tràn qua biên giới của đất nước chúng ta, cộng thêm hàng loạt các vụ bắt bớ, đánh đập, tịch thu tài sản các ngư phủ của ta và đòi tiền chuộc ngay trên vùng lãnh hải của ta, thế mà họ vẫn ra lệnh cho đại sứ của họ tại thủ đô Hà Nội hợp báo phát biểu là "nếu VN hợp tác với TQ thì sẽ cùng nhau phát triển, còn nếu đấu tranh sẽ nhận lấy thất bại". Những hành động và lời phát biểu của kẻ bề trên như thế sẽ là một sỉ nhục cho Tổ quốc và nhân dân VN, sự im lặng và tiếp tục hợp tác trong tinh thần 16 chữ vàng, 4 tốt mà các nhà lãnh đạo CSVN đang thực hiện với kẻ thù TQ là một việc làm phản quốc mà toàn dân VN không thể nào chấp nhận được. Chưa hết, hiện nay hầu hết những công trình trọng điểm quốc gia đều do các công ty TQ trúng thầu. Đặc biệt, chủ trương lớn đang tiến hành cho TQ tự do khai thác Bauxite Tây nguyên, bất chấp mọi can ngăn của các nhà trí thức, khoa học ưu tú của đất nước và đại tướng Võ Nguyên Giáp, cộng thêm 300 ngàn hecta rừng chiến lược biên giới cho TQ thuê làm chủ thời hạn 50 năm, tất cả là những tiến trình êm thấm biến VN thành một Tây Tạng thứ 2 của TQ sau này.

Còn những gì đang xảy ra trong xã hội VN dưới sự điều hành của ĐCSVN xuyên qua vai trò của chính

phủ mà người chịu trách nhiệm trực tiếp là thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, đã và đang đưa nền kinh tế VN đi dần về điểm chết, đang khiến đại bộ phận nông dân và công nhân VN tiếp tục cuộc sống bần hàn. Trong khi đó, hầu hết các thành phần lãnh đạo của đảng từ trung ương xuống địa phương, kể cả các thành phần có thể lực cấu kết với chính quyền, đều có một cuộc sống đầy xa hoa và một tài sản kếch sù không thua gì các nhà giàu có nhất trên thế giới. Mang danh là một nước kiên định lập trường CNCS nhưng hầu hết con cái của các nhà lãnh đạo VN đều đi du học ở các nước dân chủ đa nguyên bằng tiền ngân sách quốc gia, tức là tiền đóng thuế của nhân dân, trong đó dĩ nhiên cũng có tiền của gia đình quý vị nữa. Tôi tin chắc rằng đại bộ phận bần cùng của nhân dân vẫn có phần của gia đình và thân nhân của quý vị, bằng chứng là hàng trăm ngàn vụ khiếu kiện dân oan trên khắp miền đất nước. Đó là những nỗi đau trong cộng đồng dân tộc, chắc chắn đó cũng là những nỗi đau trong lòng của quý vị.

Hàng trăm ngàn tỷ đồng thất thoát từ các công ty, tập đoàn xí nghiệp quốc doanh mà nhân dân đang gánh chịu, từ Vinashin, Điện lực VN, Bưu chính viễn thông VN, đến Hàng không VN, Than khoáng sản VN, cùng những vụ tham nhũng tiêu cực chưa được giải quyết dứt điểm như PMU18, PCI, TC2, ODA, vụ in tiền polymer với công ty môi giới Securency vốn đang được chính phủ Úc làm sáng tỏ còn VN thì vẫn bình chân như vại và báo chí không được quyền đụng tới... Đó là mặt nổi, còn mặt chìm chưa khám phá được thì không biết bao nhiêu, khiến ông Tổng thanh tra Trần Văn Truyền phải công nhận là tham nhũng bây giờ rất tinh vi khó phát hiện, bởi lẽ các kẻ tham nhũng đâu có ký vào bất cứ văn bản nào! Còn nhớ khi nhậm chức thủ tướng, ông Nguyễn Tấn Dũng tuyên bố nếu không diệt hết tham nhũng thì ông ta sẽ từ chức, nhưng đã 5 năm trôi qua, tình trạng tham nhũng trở thành công khai bất trị khiến cho nền kinh tế đất nước trên đà phá sản, nhưng ông ta vẫn yên vị và nhân dân chỉ nhận ở ông có lời xin lỗi trước QH mà thôi. Lại thêm một chuyện buồn cười là ông được VnExpress cùng hàng loạt báo chí VN bầu chọn là thủ tướng sáng giá nhất năm 2010 của VN và Châu Á!?

Nguyên do nào dẫn tình trạng xã hội VN đến chỗ bi đát như thế? Tất cả cũng chỉ vì hệ thống độc tài, độc đảng mà ra, khiến cho ông Nguyễn Văn An

cựu chủ tịch QH khóa X đã thẳng thắn đòi hỏi BCT đảng phải mạnh dạn sửa lỗi hệ thống trong đảng. Ông phát biểu trong lần trò chuyện với các tướng lãnh lão thành của đảng là "hiện nay chế độ của ta là đảng chủ chứ không phải dân chủ bởi vì tất cả các chức danh và mọi sự điều hành của chính phủ đều do đảng ấn định hết, còn QH chẳng qua chỉ là giữ vai trò trợ lý cho đảng mà thôi". Vừa qua, biên bản cuộc họp của 20 nhà trí thức ưu tú trong đảng dưới sự chủ trì của cựu phó thủ tướng Trần Phương gửi BCH trung ương đảng có lời nhận định: CNCS, CNXH và kinh tế thị trường định hướng CNXH là đầy đầy cái sai và quá mơ hồ.

Hiện tại, đa số các tướng lãnh, lão thành cách mạng, thân hào trí thức trong đảng và trong nhân dân, tất cả đều muốn đảng phải đi theo con đường dân chủ đa nguyên nếu muốn tiếp tục tồn tại trong lòng dân tộc. Chỉ có con đường dân chủ đa nguyên mới cứu đất nước khỏi phải rơi vào bàn tay TQ, mới cứu dân tộc thoát khỏi cảnh lầm than đen tối. Quý vị và tôi cũng như các nhà đấu tranh dân chủ vốn đã và đang trong tầm ngắm của quý vị, đã và đang bị quý vị theo lệnh cấp trên đàn áp không nương tay, tất cả chúng ta đều là những đứa con yêu của mẹ VN, đều có cùng màu da, cùng dòng máu Lạc Hồng. Nếu vì một chủ nghĩa ngoại lai lạc hậu mà coi nhau như kẻ thù là phản lại truyền thống của dân tộc, là bất hiếu với tổ tiên! Khi quý vị vì trung thành với đường lối của đảng mà ra tay đàn áp thô bạo các nhà đấu tranh dân chủ ôn hòa, có khi nào quý vị tự thẹn với lương tâm của mình không?

Lời chỉ dạy của Đức Phật: "Ở trên đời có 2 hạng người đáng kính trọng: hạng thứ 1 không bao giờ phạm lỗi, hạng thứ 2 phạm lỗi nhưng biết lỗi và thành tâm sửa chữa không tái phạm". Người tù thế kỷ Trương Văn Sương, dù bị đày đầy đọa trong lao tù suốt 33 năm dài dờ sống dở chết, đang bệnh nặng và được đảng tạm tha về nhà 1 năm để chữa bệnh, khi trả lời phỏng vấn của đài RFA vẫn không có lời thù hận, trái lại ông hy vọng là người VN phải thương yêu nhau để cùng nhau xây dựng đất nước tiến lên ngang tầm thế giới. Còn người hùng Nguyễn Hữu Cầu hiện đang trong lao tù của đảng cũng có số năm tù như ông Trương Văn Sương, cũng đang bệnh nặng và mù một mắt, mắt còn lại thì mờ mờ sắp mù nữa, nhưng qua lời kể của đứa con gái trong những lần thăm nuôi, ông rất mong sẽ có một ngày các nhà lãnh đạo CSVN thể hiện tình yêu nước, yêu

dân, thực hiện tự do, dân chủ và công bằng.

Khi những dòng chữ này đến với quý vị cũng là lúc nhân dân các nước Bắc Phi đang sôi sục xuống đường lật đổ ách cai trị của các nhà độc tài, khởi đầu từ Tunisia, lan sang Ai Cập, đến Yemen, Algeria, Sudan, rồi sẽ đến Morocco, Lybia,...

Chẳng ai có thể đoán trước được bao lâu nữa "hương lải Tunisia" sẽ lan tỏa đến các nước Á Châu độc tài như Miến Điện, Việt Nam, Trung Quốc, Bắc Hàn hay Cu Ba chẳng hạn. Có một điều, từ Đông sang Tây, Âu sang Á, khi quân đội được sử dụng để đàn áp người biểu tình, thì hầu như họ từ chối bắn vào dân lành

tay không tác sác, bởi vì nhiệm vụ của quân đội là bảo vệ đất nước chứ không phải bắn vào chính người dân mình. (Trường hợp vụ Thiên An Môn năm 1988 có lẽ là một ngoại lệ, vì là quân đội CS chẳng?). Nếu cuộc "cách mạng Hoa Sen" xảy ra tại VN, liệu quý vị có mù quáng xả súng bắn vào đám đông đang biểu tình không? Nên nhớ rất có thể trong đám đông này có thân nhân của quý vị.

Thiết tưởng bấy nhiêu cũng đủ cho quý vị là những chiến sĩ trong lực lượng quân đội nhân dân, công an nhân dân hiểu và suy nghĩ lại chính mình.

Sài Gòn, những ngày cuối năm Canh Dần 2010 ●●●●●●●●

ĐUỐC LỬA BOUAZIZI

Ngày 17-12-2010, Mohamed Bouazizi, 26 tuổi đã tự thiêu phản đối nhà cầm quyền độc tài áp bức tại Tunisia. Cái chết bi thảm của anh đã làm bùng nổ lòng phẫn nộ của đại đa số dân chúng bị áp bức ở nước này. Họ đã liên tục xuống đường phản kháng và cuối cùng đã buộc Tổng thống Ben Ali phải từ chức

BOUAZIZI ơi,
Anh đã hoá thân
Biến thành bó đuốc
Ngọn đuốc thiêng liêng
Thiêu tàn bạo ngược
Đề que anh có lại nhân quyền

Cùng với đuốc anh
Cả triệu con người can đảm vùng lên
Đạp đổ bạo tàn chặn bước
Họ đứng lên đòi tự do cho nước
Đòi công bình no ấm cho dân
Đòi chữ Tự Do nhân loại rất cần
Không sợ nữa bị độc tài tiêu diệt
Họ cương quyết đấu tranh
Dù biết rằng có khi họ là người phải chết
Nhưng cái chết can trường oanh liệt
(Chết hào hùng cho tổ quốc hồi sinh !)
Như cái chết của anh
Làm đất nước chuyển mình
Tên tuổi anh cho vàng son lịch sử

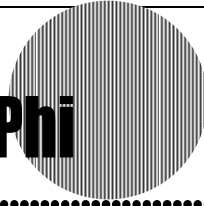
BOUAZIZI ơi,
Anh đã là người hùng
Một người hùng muôn đời bất tử
Ngọn đuốc anh
Đuốc Tự do sáng ngời từng nét chữ
Tín hiệu gọi đi khắp chốn địa cầu
Tôi ước dân tôi chẳng phải chờ lâu
Ngày thế giới hướng về Việt Nam với lòng cảm phục
Bởi nước tôi
Cũng quặn quại trong gông xiềng, áp bức
Đang mong ngọn đuốc thần, công chính, hiên ngang
Như đuốc thiêng - anh - đốt cháy tham tàn
Và mong triệu người vùng lên vì đại cuộc
Giành lại cho mình, cho dân, cho nước
Một cuộc đời Hạnh phúc - Tự do
Mong sẽ chung tay dựng lại cơ đồ
Đòi lại Hoàng-Trường, Tây Nguyên, Quan - Giốc
Nhìn ngọn đuốc anh
Mà tôi bật khóc
Khóc vì giá của Tự Do Hạnh Phúc
Phải dựng xây bằng đuốc lửa thân người !!!
Tôi nghẹn ngào
Thơ nhòa lệ anh ơi ...

Ngô Minh Hằng 02-02-2011

VẬN ĐỘNG QUẦN CHÚNG

từ Đông Âu sang tới Bắc Phi

.....*Lý Thái Hùng 01-02-2011*.....

Cách nay hơn 25 năm, để chuẩn bị cho cuộc tổng đình công trên toàn quốc vào ngày 1-5-1987, ông Lech Walesa và ban lãnh đạo Công đoàn Đoàn kết đã phải chuẩn bị ráo riết trong vòng 3 tuần lễ. Đặc biệt họ đã phải huy động hàng tấn giấy để in truyền đơn một cách bí mật tại các nhà thờ vào lúc nửa đêm. Sau đó, ban lãnh đạo Công đoàn đã huy động rất đông những người nữ công nhân, thanh niên sinh viên và các vị nữ tu tiếp tay trong việc tán phát tờ truyền đơn đi các thành phố lớn. Kết quả của 3 tuần lễ chuẩn bị này có 10 thành phố tham gia đình công và tại Thủ đô Warsaw, Công đoàn Đoàn kết đã quy tụ được gần 30 ngàn người tham gia biểu tình.

Với khí thế lớn đó, Công đoàn Đoàn kết tiếp tục cho in và tung ra hàng triệu tờ truyền đơn khác, lần này có thêm một số hình ảnh đình công ở các nơi nhưng bị lem luốc do mực bị nhòe vì tung ra quá sớm không chờ khô mực. Thế nhưng những tờ truyền đơn in đã chiến này đã thu hút sự tham gia nồng nhiệt của dân chúng Ba Lan sau đó. Năm ngày sau khi phát động cuộc đình công, ngày 5-5-1987, hơn 70 ngàn người đã tụ tập biểu tình tại Thủ đô Warsaw, khiến cho nội bộ đảng Cộng sản Ba Lan lúng túng đối phó. Cuối cùng phe cải cách đã ép Thủ tướng Jaruzelski, thủ lĩnh nhóm bảo thủ phải từ chức, thay thế bởi Thủ tướng Mesnel, chủ trương đối thoại với Công đoàn Đoàn kết để tìm cách giải quyết các khủng hoảng. Hai năm sau, đảng Cộng sản Ba Lan tan rã, Công đoàn Đoàn kết thắng thế trong cuộc bầu cử tự do vào năm 1989.

Một phần tư thế kỷ sau, nhìn vào hai cuộc nổi dậy của người dân tại Tunisia và Ai Cập hiện nay, người ta thấy là các nhóm chống đối tại đây đã điều hướng những cuộc đấu tranh quần chúng hoàn toàn khác về

hình thức lẫn kỹ thuật so với cuộc tranh đấu của ông Lech Walesa và CĐ Đoàn kết 25 năm về trước.

Tại Tunisia, khi tin của sinh viên Mohammed Bouazizi, 26 tuổi, tự thiêu tại thành phố Sidi Bouzid, cách Thủ đô Tunis 256 cây số vào ngày 17-12-2010, chỉ có một số sinh viên tại đây, qua Gmail đã thông báo và phóng hình ảnh tự thiêu để vận động bạn bè phải làm một cái gì đó cho sinh viên Bouazizi. Hai hôm sau, ngày 19-12, sinh viên các nơi đã nhập cuộc, họ đã tung hình ảnh tự thiêu của Bouazizi lên Facebook, Blog và nhất là dùng Twitter, SMS đưa ra các lời kêu gọi tụ họp để tranh đấu bằng những phản đối cụ thể. Họ đã chọn khẩu hiệu: **“Ben Ali, chúng tôi không còn sợ ông nữa”, “Ben Ali, chúng tôi cần bánh mì, việc làm và nhân phẩm”**.

Ngày 20-12, hàng ngàn người đã ghi danh trên Facebook tham gia các cuộc tụ họp biểu tình tại Thành phố Sidi Bouzid, sau đó đã nhanh chóng lan sang các thành phố khác như Jendouba, Sousse, Sfax và Thủ đô Tunis. Đến ngày 22-12, số người tham gia biểu tình đòi Tổng thống Ben Ali từ chức tại Thủ đô Tunis lên đến nửa triệu người, đa số là giới trẻ. Kết quả vận động này phải nói là nhờ các trang mạng xã hội qua Facebook, Twitter đã góp phần rất lớn không chỉ vận động số đông tham gia mà còn hướng dẫn chi tiết về địa điểm, hành động và nhất là chia sẻ với nhau những nội dung phản đối chính quyền để tạo một sự phối hợp chung giữa các thành phố.

Tuy không có ai là lãnh đạo, và không có bộ chỉ huy điều hướng cuộc biểu tình trên trận địa giữa các thành phố, và giữa các nhóm người tham gia biểu tình, nhưng qua những trao đổi trên các trang mạng xã hội, mọi người đã tuân phục những “hiệu lệnh” để giữ được sự thống nhất trong việc tránh đối đầu

với công an; tìm cách tranh thủ quân đội và cô lập hệ thống truyền thông của chế độ độc tài Ben Ali. Đây là đặc điểm nổi bật thứ nhất của cuộc nổi dậy tại Tunisia.

Đương nhiên, nhà cầm quyền Tunisia đã không ngồi yên. Họ đã tung lực lượng công an mạng (CAM) ngăn chặn việc truy cập Internet và kiểm duyệt các trang web tin tức, các trang mạng xã hội như Facebook, Blog, Twitter, đồng thời họ vào xoá những trang mạng nào mà họ cho là ảnh hưởng xấu đến chế độ. Tuy nhiên, chính quyền Tunisia đã ngăn cản trong tuyệt vọng khi mà hàng triệu người tìm mọi cách vượt tường lửa để thông báo tin tức và chia sẻ những cảm nghĩ của họ sau 23 năm sống dưới thể chế độc tài Ben Ali. Chính những mẫu chuyện này cùng với hình ảnh của những người đi biểu tình bị công an bắn chết đã thôi thúc sự căm phẫn của người dân Tunisia. Đến ngày 13-1-2011, số người xuống đường biểu tình trên toàn quốc lên đến hơn 1 triệu. Đây cũng là ngày Ben Ali xuất hiện lần đầu tiên trên đài truyền hình quốc gia tuyên bố một số điều nhượng bộ trước sự chống đối của người dân như sẽ không ra tranh cử Tổng thống năm 2014, sẽ tổ chức tổng tuyển cử trong vòng 6 tháng; nhưng đã quá trễ. Ben Ali đã phải dẫn gia đình chạy tỵ nạn tại Ả Rập Saudi vào sáng ngày 14-1-2011 sau đúng 4 tuần lễ biến động.

Tại Ai Cập, khí thế của cuộc cách mạng Hoa Lài tại Tunisia đã tác động mạnh mẽ lên giới trẻ tại hai thành phố lớn của Ai Cập là Cairo và Alexandria. Nhóm trẻ trong Phong trào Trẻ 6 tháng Tư (April 6 Youth Movement), đa số dưới 30 tuổi đã dùng Facebook vận động một cuộc tụ họp dự tính vào ngày thứ Ba 25 tháng 1 để chống chính quyền độc tài Mubarak. Đã có hơn 90 ngàn người ký tên qua Facebook sẵn sàng tham gia. Cuối cùng đã có hàng trăm ngàn người, đa số là thanh niên, đã túa ra đường và cùng nhau hướng về tụ họp tại Công trường Giải Phóng, Thủ đô Cairo vào ngày 25-1-2011.

Liên tiếp những ngày sau đó,

nhiều nhóm trẻ khác đã liên kết với Phong trào Thanh niên 6 tháng 4 qua Facebook và Twitter để mở rộng phạm vi vận động lan ra các thành phố khác như Suez, Ismailiya. Chính quyền Mubarak ra lệnh thiết quân luật, đưa quân đội vào trấn đóng một số khu vực trọng yếu, nhưng dân chúng bất chấp lệnh, tủa ra đường ngày một nhiều hơn. Quân đội đã án binh bất động. Mặc dù có đến hơn 100 người bị tử thương do những cuộc đụng độ với công an và vài toán quân đội, nhưng đã không làm cho giới trẻ chùn bước vì quân đội không chịu ra tay dẹp biểu tình theo lệnh của Mubarak.

Thứ sáu, ngày 28 tháng 1, các nhóm trẻ đã quyết định tổ chức một buổi lễ cầu nguyện tại nhà thờ lớn ở Thủ đô, trước khi tuần hành trên đường phố. Họ đã dùng Gmail, Facebook, Twitter và SMS để tung hàng loạt lời mời tham dự thánh lễ này. Trong ngày này, Tiến sĩ Mohamed ElBaradei, một lãnh tụ đối lập, nguyên giám đốc Cơ quan Thanh tra Nguyên tử năng Thế giới (IAEA) và Khôi nguyên giải Nobel Hòa bình, đã từ Vienna, Áo, trở về Cairo, và cũng đã đến tham gia lễ cầu nguyện; sau đó, mọi người đã cùng tuần hành hướng về Công trường Giải Phóng đòi Tổng thống Mubarak từ chức.

Để ngăn chặn giới trẻ sử dụng mạng Internet tung các đợt vận động chống chính phủ, Tổng thống Mubarak đã ra lệnh ngưng các dịch vụ Internet, điện thoại di động trên toàn quốc từ sáng thứ Bảy ngày 29 tháng 1. Nhưng chính quyền Ai Cập đã không thể đóng toàn bộ Internet vì nếu làm như vậy chẳng khác nào biến Ai Cập thành một ốc đảo khác thường, gây nguy hiểm thêm về các mặt kinh tế, thương mại, đối ngoại cho Ai Cập nên đã phải mở công Internet nhưng tăng cường sự kiểm soát chặt chẽ hơn. Giới trẻ và các nhóm đối kháng tiếp tục khai dụng mạng Internet để liên lạc và tiếp tục nhồi sổng các cuộc tụ họp qua Facebook, Twitter.

Ngày chủ nhật 30 tháng 1, các nhóm đối kháng cũ và mới đã gặp nhau. Sau những thảo luận về hướng chiến lược tương lai, họ đã

đồng ý đề cử Tiến sĩ ElBaradei làm đại diện Ủy ban chống chính phủ thương lượng với phía quân đội Ai Cập để hình thành chính phủ chuyên tiếp trong ôn hòa. Đồng thời họ tìm cách liên kết các nhóm chống chính phủ như nhóm Huynh đệ, nhóm Hiệp hội Quốc gia vì Thay đổi, Đảng Wafd, Mặt trận Dân chủ, Phong trào Trẻ 6 tháng 4 và nhất là những nhóm trẻ mới thành hình trên trang mạng xã hội Facebook tạo thành một thể liên minh dân tộc mới. Lãnh đạo của liên minh này đa số là những người trẻ trên dưới 30, dùng đường phố làm nơi tụ họp và Facebook làm nơi huy động và trao đổi các sách lược hành động.

Để đánh dấu sự ngời lại giữa các nhóm đối kháng cũ và mới, đồng thời đánh dấu cuộc đấu tranh bước sang tuần lễ thứ hai, Phong trào Trẻ 6 tháng 4 đã tung ra thông điệp mới của liên minh kêu gọi cùng nhau “Diễn hành 1 Triệu người” vào sáng ngày 1-2-2011. Khi thông điệp này được đưa ra trên mạng Facebook vào chiều 31 tháng 1, đã có non nửa triệu người ghi danh tham gia. Trong khi đó, những du học sinh và kiều bào Ai Cập tại các nơi trên thế giới như Hoa Kỳ, Pháp, Úc, Gia Nã Đại... cũng đã kêu gọi cùng nhau xuống đường vào ngày 1 tháng 2 để ủng hộ đấu tranh quốc nội. Chính quyền Mubarak đã tìm cách ngăn cản cuộc diễn hành này bằng cách

ngưng dịch vụ Internet, điện thoại di động, xe buýt, xe điện tại hai thành phố lớn là Thủ đô Cairo và Alexandria; nhưng đã không cản được làn sóng xuống đường của quần chúng.

Trước những áp lực mạnh mẽ của công luận, Tổng thống Mubarak lại xuất hiện một lần nữa trên đài truyền hình quốc gia vào sáng ngày 1 tháng 2, tuyên bố rằng ông sẽ không ra tái tranh cử vào tháng 9 tới đây. Tuy nhiên, không còn ai chú ý đến điều tuyên bố của ông Mubarak và tất cả dư luận đều đòi hỏi ông và gia đình phải ra đi như nhà độc tài Ben Ali của Tunisia.

Qua những diễn biến vận động quần chúng tại Tunisia và Ai Cập, rõ ràng là giới trẻ và Internet đã giữ một vai trò quyết định và then chốt trong việc tung ra những đợt đấu tranh tạo các áp lực lên chính quyền Tunisia và Ai Cập. Tình hình hiện nay cho thấy là sự sụp đổ của chính quyền Mubarak chỉ còn là thời gian vì đa số quân đội đã và đang đứng về phía lực lượng quần chúng.

Tóm lại, sự ra đời của mạng Internet vào cuối tk 20 đã không chỉ làm bùng nổ cuộc cách mạng thông tin mà còn trở thành vũ khí giúp cho nhân loại, đặc biệt là người dân trong các quốc gia độc tài, xé tan sự bùng bít và huy động sức mạnh quần chúng xuống đường giành lại quyền làm người trên một đất nước tự do, dân chủ. ■■■■■■■■■■

Hội luận SỨC MẠNH QUẦN CHÚNGNguyễn Thanh Trang 01-02-2011.....

Ngày 1-02-2011, buổi hội luận Diễn đàn Dân chủ do ông Ngô Quốc Sĩ điều hợp trên đài phát thanh Việt Nam Hải Ngoại đã bàn về đề tài “Sức mạnh Quần chúng” liên hệ đến công cuộc cứu nguy Tổ quốc Việt Nam. Vị diễn giả được mời tham gia hội luận là Giáo sư Nguyễn Thanh Trang, nguyên là Phụ tá Viện trưởng Đại học Huế tại Việt Nam trước năm 1975. Tại hải ngoại, GS Trang là một khuôn mặt tranh đấu được nhiều người biết đến như là Điều Hợp viên Mạng lưới Nhân quyền và hiện là Phó Chủ tịch Hội đồng Cố vấn & Yểm trợ của Lực lượng Dân tộc Cứu nguy Tổ quốc.

Sở dĩ chúng tôi chọn đề tài “Sức mạnh quần chúng” vì những diễn biến tại Trung Đông hôm nay, cũng như những diễn biến tại Đông Âu 20 năm trước đây, làm mọi người liên tưởng tới Việt Nam với những biến chuyển tương tự với các cuộc xuống đường của dân oan, của các tín hữu Tin lành tại Saigon, Huế, và nhất là của các tín đồ Công giáo trước đây tại Thái Hà, Tam Tòa, Đồng Chiêm,

Còn Dầu, v.v... Chúng ta hãy tự hỏi, tại sao VN không phải là Đông Âu trước đây và Trung Đông hôm nay?

Ngô Quốc Sĩ

Hỏi: Trung Đông đang bùng lên những trận bão cách mạng, tạo những chuyển đổi chính trị lớn tại Tunisia, Algeria, Yemen và nhất là Ai Cập. Xin điểm qua những biến chuyển thời sự nóng bỏng đó.

Đáp: Ngày 17-12-2010, Mohamed Bouazizi, một thanh niên tại Tunisia đã châm dầu vào người tự thiêu. Anh là một thanh niên 26 tuổi, đã tốt nghiệp đại học, nhưng không thể kiếm được việc làm nên sau nhiều tháng thất nghiệp, anh đã hành nghề bán trái cây để mưu sinh. Vì không có tiền hối lộ cho cảnh sát, anh đã bị phạt nhiều lần và vào ngày 17-12 không những anh bị tịch thu xe bán hàng mà còn bị cảnh sát chửi mắng, đánh đập. Quá phần uất và tuyệt vọng, Bouazizi đã tưới dầu vào người tự thiêu để phản đối.

Cái chết của Bouazizi đã là tiếng hét trầm thống thay cho hàng triệu người dân Tunisia thất cổ bé miệng lâu nay vẫn mang nỗi uất hận trong lòng nhưng chưa có cơ hội bày tỏ. Chính cái chết của anh đã khiến cho mọi người bừng tỉnh rằng không ai có thể cứu họ, mà chính họ phải đứng lên tự cứu mình, Nỗi sợ hãi của quần chúng bỗng nhiên biến tan. Thế là một phong trào phản kháng bùng lên như những trận cuồng phong.

Sau một tuần lễ bị dân chúng Tunisia biểu tình phản đối và đúng bốn tuần lễ sau cái chết bi thảm của Bouazizi, Tổng thống Ben Ali, nhà độc tài nắm quyền sinh sát trong 23 năm đã phải lên máy bay rời Tunisia trốn sang tị nạn tại Saudi Arabia. Sự sụp đổ nhanh chóng của chế độ độc tài Ben Ali đã làm cho chính giới quốc tế ngỡ ngàng và đã được báo chí mệnh danh là cuộc cách mạng hoa lài, vì hoa lài là biểu tượng quốc gia của nước Tunisia.

Dưới sự cai trị của Ben Ali, Tunisia là một quốc gia Bắc Phi tương đối phát triển và tiến bộ hơn nhiều quốc gia khác tại Phi Châu, nhưng xã hội đầy dẫy bất công, chỉ một thiểu số rất nhỏ bà con và bè đảng của Tổng thống nắm trọn quyền kinh tế và giàu sang trong khi đa số dân chúng nghèo nàn xơ xác. Quốc nạn tham nhũng, bất công, độc tài và chà đạp nhân quyền đã bị quốc tế và các tổ chức nhân quyền lên án nặng nề từ nhiều năm qua.

Trong những ngày gần đây, chúng ta đã nghe nhiều nguồn dư luận bàn tán về ảnh hưởng dây chuyền domino

từ cuộc cách mạng hoa lài tại Tunisia sang các nước lân cận như Algeria, Yemen, và nhất là Ai Cập.

Vào ngày 30-01-2011, dân chúng Sudan đã tổ chức biểu tình tại nhiều thành phố lớn. Họ đã bị cảnh sát đàn áp, bắt giam 113 người và bắn chết một sinh viên đại học. Nhưng dân chúng vẫn không nao núng, và nhiều cuộc biểu tình vẫn được tiếp diễn.

Sau khi nghe tin cuộc cách mạng hoa lài của Tunisia, dân chúng nước Jordan cũng tổ chức biểu tình phản đối vì thất nghiệp và tham nhũng. Quốc vương Abdullah II của xứ này đã cấp thời có biện pháp cứu nguy bằng cách cải tổ chính phủ và hứa hẹn ưu tiên tìm cách giải quyết các tệ nạn nói trên.

Tại Yemen, sau khi được tin dân chúng sẽ tổ chức một cuộc biểu tình lớn vào ngày 4/2/2011 để phản đối chính quyền, Tổng thống độc tài Ali Abdullah Salech, người đã làm Tổng thống nước này trong 32 năm liên tiếp cũng đã phải tuyên bố ông sẽ không ra tái tranh cử khi mãn nhiệm kỳ đương nhiệm vào năm 2013 nhằm xoa dịu bớt sự bất mãn của quần chúng.

Tại Ai Cập cũng thế. Tổng Thống Mubarak đã cai trị với bàn tay sắt trong ngót 30 năm từ 1981 đến nay. Trải qua sáu nhiệm kỳ liên tiếp, mỗi nhiệm kỳ 5 năm và lần nào cũng tổ chức bầu cử gian lận và không dân chủ. Trong 30 năm đó, dưới chế độ độc tài công an trị, bất cứ ai chỉ trích hoặc là người đối lập có uy tín đều bị cầm tù. Các quyền tự do và nhân quyền căn bản của người dân đều bị chà đạp trắng trợn. Xã hội đầy rẫy bất công và tham nhũng. Chỉ bà con, tay chân của Tổng thống là được hưởng nhiều đặc quyền đặc lợi, còn đại đa số dân chúng phải sống trong cảnh nghèo túng, khó khăn. Một số rất đông dân chúng thất nghiệp mà đa số là thanh niên từ 18 đến 40 tuổi. Thêm vào đó, tình trạng khủng hoảng tài chánh thế giới trong mấy năm qua đã gây thêm nhiều khó khăn cho dân chúng, như đồng bạc mất giá, lạm phát quá cao, giá cả hàng hóa tiêu thụ, nhất là thực phẩm càng ngày càng gia tăng, đắt đỏ. Tệ nạn tham nhũng hoành hành. Bất công xã hội và hủ cách biệt giàu nghèo quá lớn. Sự bất mãn của dân chúng khắp nơi đã trở thành những thùng xăng chỉ chờ ngòi lửa là bộc phát.

Cuộc cách mạng hoa lài tại Tunisia đã là ngòi nổ làm bùng lên ngọn lửa đấu tranh tại Ai Cập. Kể từ ngày 25-1-2011 đến những ngày đầu tháng 2-2011 đã xảy ra nhiều cuộc biểu tình kéo dài liên tục với hàng

chục ngàn người tham dự, từ thủ đô Cairo đến các thành phố lớn như Alexandria, Suez và Ismailia, và những thành phố nhỏ dọc theo bờ sông Nile.

Sau năm ngày dân chúng biểu tình rầm rộ, ngày 30-1-2011, T.T. Mubarak đã nhượng bộ bằng cách giải tán nội các đương nhiệm, cử một tướng lĩnh lên làm thủ tướng và bổ nhiệm tướng Suleiman, nhân vật từng đứng đầu cơ quan tình báo của quân đội lên làm phó Tổng thống. Hai hôm sau, ngày 1-2-2011, T.T. Mubarak đã tuyên bố sẽ không ra tái cử vào tháng 9 tới đây, nhưng quần chúng vẫn không thỏa mãn và tiếp tục đòi ông phải từ nhiệm và ra đi ngay lập tức.

Hỏi: Người ta thường nói, đâu có bất công thì đó có cách mạng. Xin phân tích những động lực nào đã làm cho khí thế cách mạng bùng lên tại Trung Đông? Chính trị? Kinh tế? hay Xã hội?

Đáp: Theo tôi, người ta thường nói, đâu có bất công thì đó có đấu tranh. Có lẽ như vậy đúng hơn. Nhưng không sao, đấu tranh và cách mạng đều có cùng mục đích là xóa bỏ bất công và đem lại công bằng, tự do, dân chủ cho người dân. Đấu tranh và cách mạng chỉ khác nhau ở tầm vóc của sự việc. Đấu tranh có phạm vi nhỏ hẹp hơn, còn cách mạng thì trải lại, phạm vi rộng lớn, bao quát hơn.

Bây giờ chúng ta trở lại câu hỏi, đâu là những động lực đã làm cho khí thế cách mạng bùng lên tại Trung Đông?

Các quốc gia tại Trung Đông và Bắc Phi trước kia hầu hết đã bị các đế quốc từ Âu Châu đô hộ, và các nước này chỉ được trả lại độc lập sau đệ nhị thế chiến. Nhưng oái ăm thay, dân chúng các nước này vừa thoát khỏi ách nô lệ của ngoại bang thì họ lại phải sống dưới sự cai trị độc tài, chuyên chế và bất công, có khi còn tệ hơn thời ngoại thuộc nữa!

Theo trào lưu tiến bộ của nhân loại, các nước này đều phát triển, tiến bộ hơn trước, nhưng vì các chế độ độc tài chỉ ưu đãi một số rất nhỏ bà con và tay chân của các lãnh tụ độc tài, trong khi đại đa số dân chúng phải sống nghèo khổ. Xã hội đầy dẫy bất công, tham nhũng và nhân quyền bị chà đạp. Gặp lúc tình trạng tài chánh thế giới bị khủng hoảng như hiện nay, nạn thất nghiệp càng lên cao, vật giá càng ngày càng đắt đỏ, đời sống dân chúng càng khó khăn hơn trước. Trong khi đó, chính phủ không lo phục vụ dân mà chỉ lo vơ vét, làm giàu và hưởng thụ. Dân chúng rất bất mãn, nhưng các chế độ này đều là những chế độ độc tài, phản dân chủ và công an trị. Bất cứ ai lên tiếng chỉ

trích hay phản đối đều bị đàn áp, tù đầy. Nhưng tức nước vỡ bờ, vì thế cái chết bi thảm của Bouazizi đã là một ngòi nổ làm bùng lên cuộc cách mạng hoa hồng tại Tunisia.

Theo nhận xét của Tiến sĩ Emile Hokayem thuộc viện nghiên cứu International Institute for Strategic Studies, dân chúng tại các nước Ả Rập đứng lên tranh đấu vì họ không thể tiếp tục chịu đựng cuộc đời nghèo túng, bất công, và nhân phẩm của họ không được tôn trọng.

Nói tóm lại, tình trạng thất nghiệp, xã hội thoái nát, bất công và độc tài tham nhũng đã là những động lực làm bùng lên khí thế cách mạng tại Trung Đông.

Hỏi: Theo dõi và quan sát diễn biến, mọi người đều nhận thấy sức mạnh của quần chúng và thông tin đại chúng là những yếu tố quyết định thắng lợi. Xin phân tích sức mạnh quần chúng và thông tin đại chúng tại các nước đang có biến động tại Trung Đông.

Đáp: Với phương tiện truyền thông đại chúng phổ quát và tân kỳ hiện nay, nhờ báo chí, truyền thanh, truyền hình và nhất là các hệ thống thông tin qua Internet và điện thoại di động có thể chuyển tải tin tức và hình ảnh đi khắp thế giới trong nháy mắt do bất cứ một người nào cũng có thể thực hiện được chứ không cần phải là các phóng viên chuyên nghiệp. Đó là những phương tiện thông tin dễ dàng sử dụng để kết nối và tổ chức đại khối quần chúng. Nhờ đó người ta có thể huy động sự tham dự của hàng trăm ngàn người trong một thời gian ngắn ngủi kỷ lục một hai ngày. Khối quần chúng tham dự biểu tình, càng đông khí thế càng lớn. Và với sức mạnh của biển người, họ có thể khuất phục được lực lượng cảnh sát và quân đội, như đã từng xảy ra khắp nơi trên thế giới, và đặc biệt gần đây nhất là tại Tunisia. Các phương tiện truyền thông đại chúng hiện đại và sự tham dự của biển người trong các cuộc biểu tình có thể tạo nên một sức mạnh phi thường làm cho các nhà độc tài phải chùn bước và nó cũng gây nên ảnh hưởng dây chuyền domino rất nhanh và rất mạnh.

Bằng cơ hiển nhiên là sau cuộc cách mạng thành công của nhân dân Tunisia, dân chúng tại Ai Cập và nhiều quốc gia lân bang như Jordan, Sudan, Algeria, Yemen, v.v... cũng đã tự động tổ chức nhiều cuộc biểu tình để bày tỏ thái độ bất mãn đối với các chính quyền độc tài, tham nhũng.

Cho đến nay, ảnh hưởng dây chuyền mạnh nhất vẫn là Ai Cập, một quốc gia tại Bắc Phi với hơn 80 triệu

người. Tại Ai Cập, kể từ ngày 25-1-2011 đã có nhiều cuộc biểu tình rất lớn kéo dài hơn một tuần lễ với sự tham dự của hàng trăm ngàn người tại nhiều thành phố lớn. Đặc biệt tại thủ đô Cairo, dân chúng đã liên tục biểu tình tại quảng trường Giải Phóng. Ngày 1-2-2011 số người tham dự lên tới gần một triệu người.

Hỏi: *Biến chuyển tại Trung Đông hôm nay làm ta liên tưởng tới cuộc giải phóng Đông Âu 20 năm trước đây. Xin phân tích sức mạnh quần chúng trong tiến trình dân chủ hóa toàn cầu.*

Đáp: Như chúng ta đã biết, cuộc tranh đấu bất bạo động của Công đoàn Đoàn kết tại Ba Lan thành công đã gây một ảnh hưởng dây chuyền domino làm sụp đổ hoàn toàn các chế độ độc tài Cộng sản tại Đông Âu và Liên bang Xô viết vào những năm đầu thập niên 1990. Lần lược sau đó, những cuộc cách mạng màu tiếp tục bùng nổ đưa đến sự xóa bỏ các chế độ độc tài tại Serb (2000), Georgia (2003), Ukraine (2004) và Kyrzstan (2005). Theo sự nghiên cứu và phân tích của Tiến sĩ Gene Sharp thuộc học viện Albert Einstein Institution, sức phản kháng của khối đông quần chúng, không sử dụng vũ lực mà chỉ bằng những thái độ bất phục tùng và bất hợp tác với tinh thần kỷ luật và cương quyết, sẽ đẩy lùi chế độ độc tài phải nhượng bộ từng bước, và cuối cùng cũng sẽ sụp đổ trước sức ép của quần chúng và của dư luận thế giới.

Cũng theo nhận định của Tiến sĩ Gene Sharp, các chế độ độc tài đứng vững được nhờ có 3 yếu tố, đó là (1) lực lượng công an cảnh sát; (2) lực lượng quân đội và (3) sự tuân phục của quần chúng vì họ quá sợ hãi sự đàn áp của nhà cầm quyền. Nếu dân chúng vượt qua được nỗi sợ và có thể tập hợp lại thành một số đông, càng đông càng tốt, thì họ sẽ tạo được một sức mạnh đáng kể. Lực lượng công an cảnh sát là công cụ bảo vệ chế độ, nhưng sứ mệnh của quân đội là bảo vệ tổ quốc và nhân dân, vì vậy các cuộc biểu tình muốn thành công phải tìm mọi cách bày tỏ thiện cảm với anh em quân nhân. Vào những thời điểm quyết liệt, quân đội vẫn thường đứng về phía nhân dân trong các cuộc đối đầu với các lãnh tụ độc tài chuyên chế.

Các biến cố mới xảy ra vào tháng trước tại Tunisia đã cho chúng ta thấy hai điều: (1) chế độ độc tài có vẻ vững mạnh nhưng thực chất lại rất yếu kém; và (2) quần chúng biểu dương lực lượng trên công viên bằng biển người trong trật tự và bất bạo

động có thể tạo nên áp lực chính trị rất lớn không ai có thể ngờ tới.

Hỏi: *Nhiều người lo sợ khoảng trống lãnh đạo sẽ tạo cơ hội cho các thế lực Hồi giáo cực đoan nắm thế chủ động tại Trung Đông, có thể tạo bất ổn thế giới, ông nghĩ sao về quan tâm này?*

Đáp: Theo tôi, mối quan tâm đó là rất chính đáng. Điều này đã từng xảy ra tại Palestine mấy năm trước đây. Đạo đó, do áp lực của Hoa Kỳ, Palestine đã tổ chức bầu cử tự do, nhưng dân chúng chưa được chuẩn bị kỹ càng nên đã bị một tổ chức Hồi giáo cực đoan lấn lướt và chiếm đa số ghế trong quốc hội, làm suy yếu chính quyền Palestine và phá mất cơ hội hợp tác hòa bình giữa Palestine và Israel. Tình hình chính trị hiện nay tại Ai Cập nói riêng và tại Trung Đông nói chung hết sức phức tạp, các nước tây phương, nhất là Hoa Kỳ và Do Thái rất quan ngại khi những nước tại Trung Đông như Ai Cập có cách mạng nhưng nếu chẳng may chính quyền tương lai rơi vào tay một thế lực Hồi giáo cực đoan thì đó là một đại họa không những cho quốc gia đó mà cho toàn thế giới.

Hỏi: *Bài học Trung Đông có thể áp dụng cho Việt Nam, sức mạnh quần chúng phát xuất từ đâu? Lao động? Trí thức? Tôn giáo?*

Đáp: Điều đầu tiên chúng ta có thể học được từ các biến cố tại Trung Đông là các chế độ độc tài có thể là một chính quyền mạnh nhưng không bền vững như các nước có dân chủ thật sự. Tại những nước độc tài, chính quyền chỉ đứng vững nhờ thủ đoạn đàn áp và nỗi sợ hãi của dân chúng. Khi dân chúng đã vượt qua được nỗi sợ hãi, nếu họ quá bất mãn và sẵn sàng đối đầu với bạo lực thì sức mạnh của đám đông của biển người có thể làm rung chuyển các chế độ độc tài chuyên chế.

Câu hỏi kế tiếp chúng ta cần tìm ra, đó là tại Việt Nam, sức mạnh quần chúng phát xuất từ đâu? Như Tiến sĩ Gene Sharp đã phát biểu, các cuộc đấu tranh bất bạo động muốn thành công, trước hết chúng ta phải có sự tham dự của một số đông áp đảo, có quyết tâm và có kỷ luật. Luôn luôn tránh bạo động để khỏi bị kết án và trở thành bằng chứng công an đàn áp thẳng tay. Dưới chế độ CS độc tài công an trị tại VN rất khó có thể tập trung đông đảo quần chúng, ngoại trừ những ngày lễ lớn như Hội Tết, Lễ Giáng sinh, Lễ Phật đản, Lễ Lao động, Lễ Quốc khánh... hoặc những dịp cử hành tang lễ của một nhân vật uy tín, quan trọng, hoặc tang lễ của một nạn nhân đã tử nạn vì bị Công an

tra tấn, đàn áp. Đó là những dịp dân chúng tụ họp đông đúc, rất dễ phát động những cuộc biểu tình tự phát.

Hỏi: Các phong trào dân chủ trong nước nên khai dụng tình thế hiện tại như thế nào?

Đáp: Câu hỏi này có lẽ nên được nêu ra với các nhà dân chủ trong nước thì thích hợp hơn. Nhưng tiện đây, tôi cũng xin nêu lên vài suy nghĩ sơ khởi. Đồng bào trong nước nên nỗ lực tối đa phổ biến các tin tức về Trung Đông thật rộng rãi cho quần chúng, không những qua Internet mà phải bằng in ấn để chuyên tay nhau. Nhờ đó, các giới bình dân, lao động, thợ thuyền từ Nam chí Bắc có thể thấy được tầm quan trọng của Sức mạnh Quần chúng (People's Power). Họ cần nghiên cứu đầu là địa điểm thuận tiện và tốt nhất để tổ chức tập họp tại Hà Nội, Sài Gòn, Huế, Đà Nẵng và Cần Thơ vì chỉ có các nơi đó có nhiều triển vọng gây được sức ép lớn nhất lên chế độ độc tài toàn trị. Họ cũng cần chuẩn bị sẵn sàng nhân sự và các kế hoạch hành động cụ thể để một khi cơ hội đến là có thể ra tay ngay lập tức.

Hỏi: Dân Việt hải ngoại có thể đóng góp được gì cho công cuộc cứu nguy tổ quốc trước hiện tình sôi bỏng Trung Đông?

Đáp: Trước hiện tình tại Trung Đông, người Việt hải ngoại có thể đóng góp vào nỗ lực vận động dân chủ cho quê nhà bằng nhiều phương cách khác nhau, tùy theo trường hợp và hoàn cảnh của mỗi người.

Trước hết, chúng ta nên chuyển đạt những tin tức này về VN cho gia đình, bà con, bạn bè và các cơ quan như trường học, công, tư sở và các cơ quan truyền thông lớn nhỏ tại Việt Nam, càng nhiều càng tốt. Những tin tức ấy sẽ giúp cho đồng bào trong nước biết rõ thiên hạ đã phải tranh đấu ra sao để đòi công bằng xã hội và tự do, dân chủ. Từ đó, họ cũng sẽ học được những kinh nghiệm làm sao để có thể vượt qua được nỗi sợ hãi và thế nào là sức mạnh vô địch của một đám đông cương quyết và can trường, dám đối đầu với sự đe dọa của công an và bạo lực.

Sự thành công của cuộc Cách mạng Hoa lại cũng như của nhiều cuộc cách mạng khác tại các nước Đông Âu và Liên bang Xô viết trước đây sẽ giúp cho mọi người lên tinh thần và vững tin vào sự tất thắng của công cuộc đấu tranh đòi công bằng xã hội, tự do tôn giáo và quyền sống xứng đáng với nhân phẩm con người trong thời đại văn minh của thế kỷ 21.

Chúng ta cũng nên liên tục phổ biến về quê nhà những tin tức về tội

ác của Hồ Chí Minh và của đảng Cộng sản Việt Nam đối với dân tộc cũng như tệ nạn bất công, tham nhũng và thái độ hèn nhát của CSVN trước âm mưu đen tối của kẻ thù phương Bắc đang xâm lấn đất đai và biển, đảo của tổ quốc.

Tất cả những việc này sẽ giúp cho dân chúng thấy rõ vai trò quan trọng của họ trong công cuộc đấu tranh vì tương lai của chính họ cũng như của tiền đồ đất nước. Không ai có thể cứu họ, mà chính họ phải can đảm đứng lên đối đầu với bất công và bạo lực. Chúng ta ở hải ngoại luôn luôn sẵn sàng sát cánh và hậu thuẫn cho họ trong công cuộc giải trừ độc tài, phản dân hại nước để đem lại công bằng, tự do hạnh phúc cho toàn dân.

Nguyễn Thanh Trang và Ngô Quốc Sĩ *****

làm Tổng thống Ai Cập. ElBaradei đã từng được giải Nobel, và cũng là người đã chống đối lệnh giới nghiêm của Mubarak, tham gia biểu tình ở trung tâm thủ đô Cairo. Mubarak đã phải lùi một bước và loan báo chỉ định một chính phủ liên hiệp mới.

Ở đây có một câu hỏi được đặt ra: nếu Ai Cập có một chế độ độc tài như vậy, tại sao trong suốt 30 năm qua LHQ và các cường quốc cũng như dư luận quốc tế vẫn im lìm để mặc? Câu trả lời giản dị là Ai Cập giữ một vai trò rất quan trọng cho nền kinh tế và chính trị toàn cầu. Về kinh tế Ai Cập có hải cảng Suez, trên bờ kinh đào Suez là con đường biển thông thương quan

AI CẬP ĐẠI LOẠN

.....Nguyễn Việt Khánh 02-02-2011.....

Sau hơn một tuần đại loạn ở Cairo và một số nơi khác của Ai Cập, người ta đã thấy hơn một triệu dân đổ ra ngoài đường phố để đòi Tổng thống Ai Cập Hosni Mubarak phải từ chức. Mubarak đã lên cầm quyền từ 30 năm qua, sau khi TT Anwar el-Sadat bị ám sát năm 1981. Trên thế giới chưa hề thấy một Tổng thống nào liên tục giữ chức vụ lâu đến như vậy. Tổng thống là do dân bầu có giới hạn theo nhiệm kỳ, Mubarak là Tổng thống đắc cử kéo dài trong 30 năm, tự nhiên là một kẻ độc tài, mặc dù không phải độc tài phe tả như Stalin ở Nga hay phe hữu như Hitler ở Đức. Mubarak có thể coi như độc tài phe giữa, nhưng bất luận theo chủ thuyết chính trị nào, độc tài vẫn là độc tài và khi đã là độc tài, chế độ cai trị chỉ đưa đến nạn tham nhũng, vì độc tài và tham nhũng là anh em song sinh.

Các cuộc biểu tình ở Ai Cập đòi lật đổ Mubarak có nguyên nhân cơ bản là nạn tham nhũng và tình trạng đói khổ của dân chúng. Và đầu tuần này có tin cho biết có thể một nhà ngoại giao nổi danh quốc tế là Mohamed ElBaradei được lựa chọn

trọng nhất thế giới từ Á Đông qua Trung Đông đến Âu châu. Huyết mạch chính của kinh tế toàn thế giới cho đến nay vẫn là dầu lửa. Nếu kinh đào bị khóa lại, kinh tế toàn cầu sẽ bị nghẹt thở.

Về mặt chính trị, phần đông dân Ai Cập là người Á Rập, nhưng chính quyền Ai Cập từ lâu vẫn ủng hộ Israel, nước của người Do Thái. Trong cuộc đàm phán hòa bình hiện nay giữa Israel và nước Palestine của người Á Rập, Ai Cập chính thức ủng hộ Israel. Dân Ai Cập đa số là Á Rập, vậy tại sao người Á Rập ở Ai Cập lại đứng về phe thù nghịch với người Á Rập là Do Thái? Về mặt này ở Ai Cập đã từng có một phong trào tranh đấu của người Á Rập là tổ chức "Huynh đệ Hồi giáo", nhưng tổ chức này đã bị cấm hoạt động từ lâu, và những phần tử còn lại nếu có giao tiếp với nhau cũng không có hoạt động, đặc biệt là không hề có một phần tử nào như nhóm khủng bố al-Qaida đánh bom tự sát ở Ai Cập cho đến nay.

Nhân dịp này thiết tưởng cũng nên điểm qua một chút về lịch sử. Ai Cập là một trong những nước có

nền văn hóa cổ kính nhất trên thế giới, với một di vật do bàn tay con người tạo ra. Đó là ba Kim tự tháp sừng sững như ba ngọn núi là những nắm mồ của vua chúa thời xưa cả chục ngàn năm trước. Thời đó dân Ai Cập chỉ là những bộ tộc nay đã mai một từ lâu. Nhưng vào thời đại trước Công nguyên, dân từ bán đảo Ả Rập đã qua Ai Cập sinh sống. Những người đọc kinh Cựu Ước của Do Thái giáo đều đã biết sự tích Abraham đã từ Mecca (Trung Đông) đem thân nhân qua Sinai để đến Ai Cập. Từ đó dân Ả Rập qua Ai Cập rất nhiều. Về sau qua các thế hệ kế tiếp cho đến ngày nay dân Ai Cập là người Ả Rập.

Trở lại tình hình Ai Cập hiện nay với quyết định có vẻ nhân nhượng của Mubarak là thay đổi nội các, theo đó sự kiện có ý nghĩa nhất là thay thế Bộ trưởng Nội vụ Habid el-Adl vốn cầm đầu Lực lượng An ninh, người bị các đoàn biểu tình thù ghét nhất vì đã ra tay đàn áp rất tàn bạo. Ngoài ra một số những nhà kinh doanh từng giữ chức vụ trong nội các và chủ trương tự do hóa kinh doanh cũng bị thay thế. Nhưng dân Ai Cập bức tức trước thế mạnh ảnh hưởng của những tay tài phiệt bạc tỷ Ai Cập vốn là đồng minh sát cánh của Gamal Mubarak, con trai của Mubarak.

Trong nội các mới, Mubarak đặc biệt giữ lại chức vụ Bộ trưởng Quốc phòng Đại tướng Hussein Tantavi và Ngoại trưởng Ahmed Aboul Gheit. Từ cuối tuần trước, quân đội Ai Cập đã thay thế Cảnh sát ra tay đàn áp biểu tình. Còn về Ngoại giao người ta đã thấy Ngoại trưởng Mỹ Hillary Clinton nhiều lần công khai lên tiếng đòi Mubarak thay đổi chế độ, có nghĩa là phải thay đổi chủ trương độc tài, và phải tổ chức bầu cử tự do. Vì những vấn đề liên hệ đến hòa bình giữa Do Thái và Ả Rập ở Trung Đông cũng như ảnh hưởng của Mubarak đối với khối Ả Rập và Israel, Mỹ vẫn muốn Mubarak tiếp tục làm Tổng thống, chỉ cần ông ta cải cách chế độ hiện hữu để Ai Cập có tự do dân chủ hơn. Chủ nghĩa độc tài dưới bất cứ hình thức nào cũng không còn được chấp nhận nữa.

Sáng thứ Ba tuần nay, gần 300,000 người đã biểu tình đòi Mubarak phải từ chức. Đây là một cuộc biểu tình ôn hòa. Quân đội Ai Cập dàn ra để giữ trật tự và đã nói trước sẽ không nổ súng. Xét tình hình này Mubarak rất có thể phải từ chức, không thể kéo dài để chờ cơ hội đổi mới chế độ. Đến chiều Mubarak lên TV tuyên bố sẽ không ra ứng cử thêm nhiệm kỳ mới vào tháng 9 năm nay, bác bỏ sự đòi hỏi ông phải từ chức ngay và đi khỏi nước. Tại quảng trường Tahrir chật ních người, đám biểu tình đứng trước màn hình TV rộng lớn, la ó, tháo giấy đưa lên đầu vẫy vẫy để tỏ ý miệt thị và la lên: “Cút đi! cút đi!”

Chiều thứ Tư lại có biến chuyển mới. Hàng chục ngàn người ủng hộ Mubarak đã tập hợp trước đền Hồi giáo Mustafa Mahmoud, kể cả một số người cuội ngựa và lừa, chống lại những nhóm biểu tình phản đối. Xung đột dữ dội giữa 2 phe đã xảy ra, như vậy mới đúng là đại loạn.

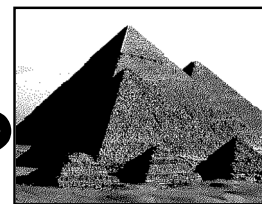
Vào cuối Thế kỷ 20, chúng ta đã biết chủ nghĩa Cộng sản khuyhyn tá như chế độ Stalin ở Nga và chủ nghĩa bảo thủ khuyhyn hữu như chế độ Hitler ở Đức đã chết. Vào đầu Thế kỷ 21, chúng ta còn thấy rõ chủ nghĩa vô sản quốc tế chỉ là một thứ quái thai của lịch sử nhân loại.

Chúng tôi đã có lần ghi xã hội chủ nghĩa với bộ mặt quái đản của nó là chủ nghĩa Cộng sản đã chết, nếu có một chút rơm rác nào còn sót lại không bị cây chổi quét, đó chỉ là những nhóm nhỏ muốn lợi dụng thời cơ kiếm chác thêm đôi chút của cải để bỏ túi riêng.

Trước con mắt soi bói của thế giới bên ngoài, những người Cộng sản vẫn tổ chức bầu cử Quốc hội, nhưng thật ra họ đã ngấm ngấm sàng lọc danh sách ứng cử viên để chỉ có những đảng viên của họ được ra tranh cử. Rút cuộc đất nước vẫn chỉ có một Quốc hội nằm trong tay thao túng của Cộng sản. Nếu không có bầu cử tự do, không thể nào có dân chủ thực sự, rút cuộc vẫn kéo dài chế độ độc tài độc đảng. Cộng sản cần kéo dài thời gian, cũng giống như một anh phi công lái phi cơ đang bay trong không gian có dấu hiệu trục trặc, nên anh cần có thời gian để có thể “hạ cánh an toàn”. Đối với mấy anh Cộng sản vào giờ thứ 25 cũng vậy, điều đó có nghĩa là vẫn an toàn giữ được của cải đã vợ vệt được trong thời gian cầm quyền độc tài. Họ cần phải chờ thời cơ để hạ cánh an toàn. Nhưng chờ đến bao giờ? Chờ đến lúc sang tiểu chẳng?

Trên đỉnh KIM TỰ THÁP

Son Dương 03-02-11

Những biến động chính trị ngoạn mục tại Bắc Phi năm nay đã mở đầu cho một phong trào đấu tranh đòi dân chủ tự do tại các quốc gia Hồi giáo trong vùng, và người dân chủ VN có quyền hy vọng một phản ứng dây chuyền tại lục địa Á châu. Chiến thắng bằng sức mạnh của người dân Tunisia và Ai Cập sẽ gây hứng khởi cho những tổ chức đối lập VN trong quyết tâm kết hợp đứng lên đòi lại các quyền sống tự nhiên của con người đã bị chế độ độc tài Cộng sản Việt Nam tước đoạt và khinh miệt quá lâu.

Nhưng những bài học lịch sử chính trị cũng cho ta thấy sự giành lại được chính quyền là bước đầu của một ước mơ, giữ lại được chính quyền ấy đôi khi là cơn ác mộng. Ấn hiện sau trùng trùng niềm vui chiến thắng của người dân Tunisia và Ai Cập đã xuất hiện bóng dáng đáng ngại của những cá nhân và những tổ chức dân chủ giả hình mà nếu không sớm cảnh giác, sẽ tạo ra thêm bất ổn chính trị, thay vì đáp ứng được nguyện vọng sống trong tự do, dân chủ, hoà bình, tiến bộ chính đáng của người dân.

Thật vậy, nhìn qua biến động Tunisia và Ai Cập, ta thấy các chế độ độc tài, độc đảng và Cộng sản đều giống nhau ở một chính sách cai trị. Họ tiêu diệt các đảng đối lập, và cấm đoán các quyền tự do ngôn luận, báo chí... Khi biến động xảy ra, khoảng trống lãnh đạo không được các tổ chức chính trị, hoặc còn non yếu hoặc chưa sẵn sàng nhận lấy nhiệm vụ, thay thế kịp thời; hệ lụy tiếp diễn

sau thành quả cách mạng là những khủng hoảng chính trị ngắn hạn có thể làm tê liệt quốc gia hoặc đôi khi mất luôn quốc gia vào tay các tổ chức chính trị lưu manh có chuẩn bị từ trước. Sau khi Nhật Bản đầu hàng năm 1945, trong lúc khoảng trống lãnh đạo đất nước đã không được một đảng phái chính trị VN có tầm vóc có bản lãnh trám vào, CS VN đã nhanh tay cướp lấy cơ hội nắm quyền. Hồ Chí Minh phô trương sức mạnh vũ trang của đảng CS qua các cuộc diễn binh trong đó bộ đội thật và bộ đội giả, đeo ít khẩu súng thật và rất nhiều khẩu súng giả bằng gỗ đeo từ hang Pắc Bó.

Sau khi Tổng thống Tunisia Ben Ali bỏ chạy sang Saudi Arabia, một chính quyền lâm thời được gấp rút chỉ định. Người thay thế Ben Ali là Thủ tướng Mohammed Ghannouchi vốn là cộng sự tin cậy của Ben Ali trước đây. Mèo vẫn hoàn mèo! Người dân tiếp tục xuống đường đòi hỏi một bộ mặt chính quyền mới không có những gương mặt cũ. Nhưng không có gương mặt mới vì trước đó Ben Ali đã bóp chết các sinh hoạt đảng phái, các tổ chức dân sự hay các nhân vật đối lập sáng giá dưới bàn tay sắt. Một giải pháp tạm thời có thể chấp nhận một tướng lãnh quân đội khác cầm đầu chính phủ trong thời gian ngắn để ổn định tình hình và tổ chức bầu cử tự do. Ben Ali là một tướng quân đội lên cầm quyền năm 1987 sau khi Tổng thống tiền nhiệm Bourguiba từ nhiệm vì thiếu năng lực. Nay đến lượt Ben Ali ra đi, người thay thế được chỉ định cũng là một tướng lãnh khác của quân đội. Bình mới nhưng rượu cũ. Sự trấn áp các đảng phái chính trị đối lập trong một chế độ toàn trị không chỉ thiên cận vì làm tướng sẽ bảo đảm được sinh mệnh của chế độ, nó còn triệt tiêu cả sinh lộ của một quốc gia sau khi chế độ bị đảo thái. Mặt khác, người ta cũng không có bằng cứ gì để vững tin sau cuộc bầu cử tự do, một chính phủ mới Tunisia có thể ổn định tình hình khi tiến trình hoà giải quốc gia đã không được thực hiện. Thiếu vắng 1 tiến trình hòa giải hòa hợp quốc gia, mọi thành phần dân tộc không thể đồng lòng xây dựng và chia sẻ một tương lai chung với nhau. Không có sự hoà giải hoà hợp dân tộc, các mâu thuẫn chính trị vẫn tồn tại sẽ là nguyên nhân gây bất ổn trong tương lai như đã là nguyên nhân gây bất ổn trong quá khứ.

Về phía Ai Cập, các diễn biến chính trị đã xảy ra phức tạp hơn và vì thế có thể có những hậu quả đáng quan ngại hơn. Trong lúc Tunisia đã thành công sau một tuần lễ xuống

đường đấu tranh, Ai Cập có vẻ đang đi vào khúc quanh quyết định trong ngày thứ 9 với khoảng 1 triệu người xuống đường ở Cairo. Mặc dù các mâu thuẫn xã hội, kinh tế, chính trị của các quốc gia Hồi giáo tương tự nhau, nhưng mức độ nghiêm trọng đã có khác nhau. Uy thế chính trị của Ai Cập quan trọng không kém gì Saudi Arabia tại Trung Đông, nếu không nói có phần vượt trội. Sự ổn định chính trị trong vùng, ổn định trong ý nghĩa các quốc gia Hồi giáo thù địch Do Thái chỉ đánh phá lật vật mà không nổ bùng chiến tranh tràn lan với Do Thái có phần đóng góp hiệu quả của Ai Cập. Nếu không có Hiệp ước Hoà bình Đa phương giữa Ai Cập, Jordan và Do Thái mà Tổng thống Mubarak là đồng tác giả, sự xung đột truyền kiếp giữa khối Ả Rập và Do Thái có khả năng phá vỡ nền hòa bình thế giới.

Từ một thời gian lâu dài, để bảo đảm ổn định hoà bình thế giới, và nhất là hoà bình ở Trung Đông, Hoa Kỳ đã làm ngơ trước tệ nạn tham nhũng, đàn áp chính trị, tích lũy bất công và phủ nhận các quyền dân chủ con người của lãnh tụ Mubarak. Nay tình thế đã bắt ngờ thay đổi, Hoa Kỳ đang cân nhắc lợi hại của việc để Mubarak ra đi. Tin mới nhất nhận được trong ngày thứ Năm 03-02-2011 đã cho biết người dân Ai Cập đã đạt được thắng lợi cuối cùng. Mubarak đã đồng ý ra đi và ra đi tức khắc sau khi Hoa Kỳ đã tỏ rõ thái độ ủng hộ một chính phủ dân chủ hậu Mubarak. Những áp lực dồn dập và gay gắt từ những cuộc xuống đường vĩ đại tại nhiều thành phố lớn ở Ai Cập đã thúc đẩy thái độ dứt khoát của Hoa Kỳ. Tổng thống Obama đã nói chuyện 30 phút với tổng thống Ai Cập và cho biết Hoa Kỳ muốn có một sự chuyển tiếp chính quyền trong hòa bình và phải được làm ngay tức khắc. Mubarak sau đó đã tuyên bố rút lui chính trị vĩnh viễn.

Trong khi đó, các lực lượng, tổ chức giấu mặt sau lưng các cuộc biểu tình đuổi Mubarak ra khỏi Cairo đã dần dần lộ diện. Người ta đang nói đến ông Mohamed ElBaradei như một nhân vật thay thế Mubarak có thể chấp nhận được. Ông này đã tuyên bố nhận sự uỷ nhiệm của các tổ chức chính trị Ai Cập để kêu gọi Mubarak phải ra đi và để bắt đầu một cuộc bầu cử tự do trong đó có sự tham gia của tổ chức Huynh đệ Hồi giáo (Muslim Brotherhood – MB). Tổ chức Huynh đệ Hồi giáo này đã bị Mubarak trừ dập trong lúc còn tại chức và các thành viên MB luôn phải lẩn trốn. Sự mừng rỡ thoát khỏi gông cùm độc tài làm người ta quên ông

ElBaradei chưa từng được ai biết đến như một nhân vật đối lập, hay bất đồng chính kiến với Mubarak. Ông là một nhà khoa học và tạo nên thân thế sự nghiệp về vang từ một vai trò do Liên Hiệp Quốc chỉ định. Ông không có một dự án chính trị cho tương lai Ai Cập, ông không có một đảng chính trị làm hậu thuẫn để lãnh đạo. Tệ hơn thế, ông không dám tin tưởng vào sự sụp đổ tất yếu của Mubarak để chuẩn bị tham gia chính sự. Ông lấy vé máy bay từ Áo Quốc về Cairo để ủng hộ người xuống đường sau khi các biến động chính trị đã diễn ra. Ông nắm bắt lấy cơ hội, cỡi trên ngọn sóng phẫn nộ của người dân Ai Cập để làm thuyền trưởng mà không phải xuất thân từ trường hàng hải nào. Trong lúc say sưa chiến thắng vì đã lật đổ được chế độ độc tài, tâm lý người dân thường dễ chấp nhận bất cứ một khuôn mặt mới sáng giá nào miễn không có liên hệ với quá khứ người ra đi. Tuy nhiên, việc ông ElBaradei được sự hỗ trợ của tổ chức MB đã đưa đến nhiều quan ngại cho hòa bình ở Ai Cập và ở Trung Đông trong tương lai.

Tổ chức Huynh đệ Hồi giáo có lịch sử lâu đời nhất và có ảnh hưởng lớn nhất trong khối Ả Rập. MB là cha đẻ các tổ chức bạo lực khủng bố như Hezbollah (Lebanon) và Hamas (Palestine) và đã liên can đến nhiều vụ ám sát chính trị như Thủ tướng Ai Cập Nuqrashi (1949); Gamal Abdul Nasser (1954); Anwar Sadat (1981). Được ông thầy giáo làng Hassan al Banna thành lập khởi đầu như một tổ chức xã hội vào năm 1928, MB dần dần tăng thanh thế và trở thành tổ chức chính trị có tham vọng lật đổ sự cai trị của Đế quốc Anh đang kiểm soát Ai Cập thời điểm này. Nhưng Hassan al Banna cũng cương quyết thay đổi chế độ thế quyền tương lai của Ai Cập bằng luật Sharia, sử dụng luật của Allah làm nền tảng cho luật pháp quốc gia, như Iran hiện nay. Sự phát triển nhanh chóng của MB đến độ họ có khả năng đảm nhiệm được chức năng của một quốc gia trong một quốc gia khi họ cung cấp được nhiều dịch vụ an sinh cho người Hồi giáo nghèo khổ mà chính quyền Ai Cập đã thiếu sót. MB thiếp lập những trường học, bệnh viện, nhà thuốc tây, trường TAFE và trường đại học để giáo dục học sinh và chăm lo an sinh cho người Hồi giáo Ai Cập. Được thế thôi, thì tổ chức này đã làm rạn danh người Hồi giáo, không may MB cũng thành lập lực lượng vũ trang Hồi giáo để tiến hành thực hiện ý đồ Hồi giáo hóa thế giới.

Người ta ước lượng ở Ai Cập, MB

kiểm soát được đến 30% dân số, như thể trong kỳ bầu cử vào tháng 9 này, chắc chắn MB sẽ chiếm ưu thế trong chính quyền Ai Cập hậu Mubarak.

Bài học nào cho Việt Nam

Ba nguyên nhân chính yếu đưa đến sự sụp đổ các chế độ độc tài tại các quốc gia Hồi giáo trong vùng có cùng mẫu số xuyên suốt liên khối Ả-Rập: nạn tham nhũng của chính quyền, sự đàn áp phe phái đối lập và các chính sách kinh tế xã hội đưa đến mâu thuẫn gay gắt giữa người giàu và nghèo. Các xã hội Hồi giáo Ả-Rập trên lục địa Châu Phi và cả ở vùng Trung Đông đều thể hiện đầy đủ cả ba mâu thuẫn trên, vì thế các quốc gia Hồi giáo độc tài lân cận Tunisie, Ai Cập như Libya, Algeria, Jordan, Yemen, Morocco... ít nhiều đều đang trải qua những cơn bão chính trị chưa từng có. Tổng thống Yemen, ông Ali Abdullah Saleh, đã cai trị nước này 32 năm, trước những cuộc xuống đường dữ dội tại các lân quốc và đang cháy lan đến các thành phố lớn của xứ này đã vội vã xoa dịu tình hình bằng cách tự nguyện không ra tranh cử thêm một nhiệm kỳ nữa cũng như huỷ bỏ ý định trao quyền cai trị Yemen lại cho con trai của ông ta.

Nhưng nếu xét trên các mặt này, các mâu thuẫn chính trị, xã hội và nạn thất nghiệp ở VN còn kinh hoàng hơn Tunisia và Ai Cập, thế nhưng đảng CS VN vẫn bình chân như vại. Vì người dân VN hèn nhất hay vì đảng CS quý quyết hơn?

Tại cả hai nước Tunisia và Ai Cập, sự thành công của Sức Mạnh Nhân Dân (People Power) đã dựa trên sự bất can thiệp của quân đội. Các chính quyền độc tài luôn dựa trên quân đội để bảo đảm quyền lực. Nhưng khi một quân đội chuyên nghiệp ý thức được trách nhiệm quốc phòng của mình, họ sẽ không can dự vào việc bảo vệ một chế độ phản dân chủ. Ở Tunisia và Ai Cập, cả hai nhà độc tài này phải ra đi vì đã không khiến dụng được quân đội phục vụ cho chế độ nữa. Trước đó, Tổng tham mưu trưởng quân đội Tunisia đã cho Tổng thống Ben Ali biết, quân đội sẽ không bắn vào dân biểu tình bất chấp lệnh của Tổng thống. Mất sự yểm trợ của quân đội Ben Ali chấp nhận đội nón ra đi là thượng sách. Mạnh tay sử dụng công an cảnh sát để tái lập trật tự, dẹp tan biểu tình, là điều Ben Ali có thể làm được. Nhưng với những mâu thuẫn xã hội đã tích lũy, chống lại dân chúng chỉ là giai đoạn, rồi chuyện gì đến phải đến. Chỉ bằng ra đi để đất nước Tunisia được phục hồi, như một lời tạ tội với đất nước.

Tương tự ở Ai Cập: Quân đội đã

đóng vai trò quyết định cho sự sống còn của chính quyền Mubarak. Quân đội Ai Cập đã kéo xe tăng đại pháo ra đường kiểm soát an ninh thành phố, nhưng quân đội không giải tán người biểu tình, thậm chí nhiều sĩ quan chỉ huy còn gia nhập đoàn biểu tình. Sự đồng tình của quân đội đã khuyến khích thêm khí thế cuộc biểu tình và đã đưa đến chiến thắng của dân chủ.

Về yếu tố quyết định thành bại của một cuộc cách mạng dân chủ tại VN, là quân đội, nếu xảy ra biến động, quân đội VN có thể phản ứng khác với quân đội của Tunisia và Ai Cập. Trong khi các quân đội chuyên nghiệp nhận lãnh trách nhiệm bảo vệ Tổ quốc, quân đội VN chỉ phục vụ đảng CS như những tên thảo khấu phục vụ tên chủ tướng. Vì thế, bộ đội CSVN không ngần ngại chôn sống người dân miền Nam Tết Mậu Thân 1968 và pháo kích vào người dân miền Nam chạy nạn trên Đại lộ Kinh hoàng nhân danh đảng CS VN năm 1972. Quân đội này có thể sẽ không ngần ngại nổ súng vào người dân tay không vũ khí xuống đường đòi hỏi dân chủ, nhân quyền. Lực lượng tinh nhuệ này đã bị HCM xiết chặt vòng kim cổ "Trung với Đảng", tức không được trung thành với Tổ quốc VN. Lực lượng này sẽ thi hành các quyết nghị của đảng CS thay vì lắng nghe tiếng gọi của Tổ quốc VN. Nếu không phải thế, quân đội này đã nhân danh Tổ quốc VN phản ứng tương xứng các hành vi xấc láo của Trung Cộng khi chúng chiếm đất, chiếm đảo, chiếm sông, chiếm biển VN. Quân đội này đã bảo vệ ngư dân nghèo khổ VN bị quân Trung Cộng bắn giết, chiếm đoạt kế sinh nhai và còn ngạo mạn đối người VN phải trả tiền đóng phạt. Một quân đội tự coi thấp giá trị của mình như thế sẽ bán vào chính người dân của mình, vào chính anh, chị, em, cha, mẹ mình khi họ xuống đường đòi hỏi những quyền căn bản của con người. Một cuộc xuống đường ở VN sẽ thành công khi quân đội VN ý thức được trách nhiệm bảo vệ Tổ quốc thay vì phục vụ đảng cầm quyền.

Điều kiện kế tiếp không có ở VN là một ngòi nổ cho thùng thuốc súng chính trị đã khô róc rạo vì những mâu thuẫn xã hội. Ở Tunisia, ngòi nổ tự nhiên là cái chết thảm thương của một thanh niên có bằng đại học, nhưng vì nạn thất nghiệp quá cao, phải đi bán trái cây độ nhật mà vẫn bị cảnh sát quấy nhiễu vì không có giấy phép hành nghề. Hành động anh tự thiêu để nói lên lòng phẫn uất vì sự đàn áp của cảnh sát đã châm ngòi đốc bắt mẫn của hàng triệu người dân Tunisia trong gần 30 năm bắt

hạnh dưới tay Ben Ali. Có thể VN cũng cần một ngòi thuốc nổ tương tự để bắt đầu cho một cuộc xuống đường tương tự ở Tunisia và Ai Cập. Việc CSVN đã xử nhà đấu tranh dân chủ Vi Đức Hồi 8 năm tù chỉ vì những cáo buộc vu vơ không bằng cơ cộng với "tội" nặng nhất là biên tập viên tờ báo *Tổ quốc* nếu được các tổ chức đối lập phối hợp trong và ngoài nước phát động như một chiến dịch phản đối mạnh mẽ khắp nước và với sự hỗ trợ của các tổ chức nhân quyền trên thế giới có thể làm được nhiệm vụ một phát súng lệnh mở màn một trận xuống đường đấu tranh sống mái với chế độ CS đã quá hạn sinh tồn.

Ngọn lửa Tunisia cháy lan qua Ai Cập qua các ngã thông tin liên lạc hiện đại của giới trẻ như Facebook, Twitter, Internet... Từ những phương tiện liên lạc này sinh viên học sinh Ai Cập đã đổ ra đường biểu đồng tình với người dân Tunisia, và biểu đồng tình trong đòi hỏi nhà độc tài Mubarak phải từ chức, phải ra đi ra như tổng thống Ben Ali bên Tunisia. Người biểu tình đã tập trung vào những thánh đường Hồi giáo để cầu nguyện, và sau đó đồng loạt đổ ra đường từ các thánh đường để tạo sức mạnh tổng hợp và hỗ trợ nhau chống lại cảnh sát và lựu đạn cay. Ngọn lửa biểu tình đã cháy liên tục ngày đêm ở mọi thành phố lớn như Cairo, Alexandria, Suez... Khi bị cảnh sát tấn công giải tán, người biểu tình rút lui vào cứ địa an toàn là các thánh đường để cầu nguyện và để tái bố trí lực lượng. Rồi ngày mai khi mặt trời mọc trên những ngôi kim tự tháp, là hàng hàng lớp lớp con người đứng cảm Á Rập lại tràn ra đường tiếp tục một cuộc đấu tranh làm rung động mọi chế độ độc tài trên thế giới.

Chắc chắn các nhân vật lãnh đạo ĐCSVN đứng đầu cội nguồn tội ác của lịch sử VN đã theo dõi các biến động chính trị ở Bắc Phi rất cẩn thận để rút kinh nghiệm để phó. Họ sẽ chuẩn bị để trấn áp, như mới đây đã trấn áp nhà dân chủ Vi Đức Hồi bằng bản án 8 năm tù tàn nhẫn. Họ chuẩn bị tiếp tục tích lũy tội ác và mâu thuẫn để thách thức quân đội VN và người dân VN triền miên trong bất hạnh. Những cũng biết đâu họ cũng có thể đã chuẩn bị một cuộc chọi chọi lịch sử, khi người dân VN dưới sự che chở an toàn của một quân đội biết lấy chữ Trung với Tổ quốc làm đầu. Vấn đề là người dân VN cần tỏ một thái độ, một dấu hiệu cho thấy lễ hội xuống đường chống CS tham nhũng độc tài sẽ bắt nguồn từ những ngọn lửa trên đỉnh đầu các khối Kim Tự Tháp Ai Cập. ◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

AI CẬP SẼ ĐI VỀ ĐÂU?

Ngô Nhân Dụng 08-02-2011

Biến cố đang diễn ra tại Ai Cập là một cuộc cách mạng theo lối mới, của Thế kỷ 21 và do giới trẻ phát động. Chàng thanh niên Wael Ghonim được coi như một anh hùng vì đã dùng hệ thống Internet của Google, mà anh ta là đại diện thương mại trong vùng, để giúp các thanh niên liên lạc với nhau bằng Twitter, sau khi chính quyền phá để ngăn không cho những người biểu tình sử dụng.

Các cuộc biểu tình đã được huy động, tổ chức và phối hợp bằng xa lộ thông tin điện tử; cũng giống như những cuộc biểu tình đã diễn ra ở Tunisia trước đó. Năm 2009, thanh niên Iran đã dùng Facebook, Twitter để tổ chức biểu tình chống chính phủ. Thanh niên sống trong các nước độc tài sẽ còn tiếp tục dùng các kỹ thuật thông tin này để tổ chức xuống đường trong thời gian sắp tới.

Ảnh hưởng lớn nhất của cuộc cách mạng tại Ai Cập sẽ thấy tại thế giới Á Rập và Hồi giáo. Vùng này có những quốc gia vừa giàu có, vừa độc tài, tham nhũng và bất công. Các gia đình hoàng tộc nắm độc quyền cai trị không khác gì các đảng cộng sản ở Trung Quốc hay Việt Nam. Nhờ những đồng đôla do dầu lửa mang lại, họ có thể “hồi lộ” dân chúng bằng những chính sách trợ cấp rất rộng lượng. Đổi lại, người dân không được hưởng những quyền tự do căn bản, không được phát biểu ý kiến tự do.

Sau biến cố ở Tunisia và nay tại Ai Cập, một làn sóng cách mạng đã bắt đầu, sẽ lan tràn qua khắp các quốc gia Á Rập và Hồi giáo trong mấy năm tới. Hiện tượng nổi dậy chuyên này có thể sẽ giống như sau cảnh sụp đổ của Bức tường Berlin năm 1989; từ đó giải phóng các nước Đông Âu và các xứ trong Liên bang Xô viết thoát chế độ cộng sản.

Tại một nước được coi là “yên ổn” nhất trong vùng là vương quốc Á Rập Saudi, cuối tuần qua một bản

tuyên ngôn được truyền đi qua Facebook, đòi chính quyền giải quyết nạn thất nghiệp, và phải tạo ra cơ chế buộc những người cai trị phải chịu trách nhiệm đối với dân. Đáp ứng lời kêu gọi đó, thứ bảy vừa qua (05-02-2011) đã có một nhóm phụ nữ đi biểu tình, họ vắn che đầu bằng khăn theo lối cổ truyền. Nhưng các bà các cô này là những người dân Saudi đầu tiên dám đứng dậy, nêu gương công khai bày tỏ ý kiến đòi tự do.

Nhiều tiểu vương quốc trong vùng đã thay đổi chính trị từ mấy năm nay để giảm bớt nỗi bất mãn của người dân bị trị. Kuwait là nước Á Rập đã cải tổ chính trị sớm nhất; trong Quốc hội đã có nhiều dân biểu đối lập. Với ngân sách to lớn nhờ tiền bán dầu lửa, để kỷ niệm 50 năm độc lập, trong tháng này chính quyền đã phát cho mỗi người dân một số phiếu mua thực phẩm trị giá 3,600 đôla Mỹ. Nhưng một nhóm thanh niên Kuwait đã dùng Twitter kêu gọi nhân dân nổi dậy đòi thêm các quyền tự do. Nhóm này đã mời mọi người đi biểu tình trước trụ sở Quốc hội; nhưng họ hoãn lại tới một ngày trong tháng 3, sau khi ông bộ trưởng bộ Nội vụ đã bị sa thải để an lòng dân.

Tại vương quốc Bahrain, cải tổ chính trị đã bắt đầu từ năm 2002, với một bản Hiến pháp mới cho phép đảng đối lập được hoạt động và các phụ nữ lần đầu tiên được đi bầu và được ứng cử. Nhưng trong tuần qua nhiều thanh niên đã dùng Facebook và mạng lưới kêu gọi biểu tình vào ngày 14-2-2011 để bày tỏ ý kiến công khai chống những chính sách hại dân của nhà nước. Bahrain là nơi Mỹ đang thuê đất làm nhiều căn cứ không quân, Hạm đội số 5 trong vùng Trung Đông cũng đặt bộ chỉ huy tại đây trong lúc điều khiển các cuộc hành quân ở Iraq, Afghanistan, và phong tỏa Iran.

Mối đe dọa của Iran là một lý do

khiến các nước Á Rập có thể đoàn kết với nhau và khiến họ ủng hộ chính sách của Mỹ đối với chế độ Hồi giáo cực đoan tại đó. Nhưng ngay bây giờ, nhiều người lại lo ngại cuộc cách mạng ở Ai Cập có thể gây ra một hậu quả như cuộc cách mạng năm 1979 tại Iran, chứ không giống vụ Tường Berlin sụp đổ năm 1989. Cuộc cách mạng ở Iran năm đó cũng do các nhóm chính trị không có tính cách tôn giáo bắt đầu, chống một chế độ thối nát và đòi hỏi các quyền tự do căn bản. Nhưng sau cùng các giáo sĩ đã cướp công cách mạng, thành lập một chế độ thần quyền khắt khe. Cho tới bây giờ dân Iran vẫn phải chịu mất cả những quyền tự do mà họ được hưởng trong thời hoàng đế Reza Pahlavi.

Mối lo Ai Cập sẽ giống Iran có nguyên cớ. Tại Ai Cập, tổ chức đối lập mạnh nhất là nhóm Huynh đệ Hồi giáo. Họ đã bị chính quyền Mubarak cấm đoán từ gần 30 năm nay, nhưng vẫn gây được ảnh hưởng trong các cuộc bầu cử Quốc hội và có một mạng lưới liên lạc lan rộng khắp các thành phố và làng xã. Hiện nay nhóm Huynh đệ Hồi giáo chỉ là một thành phần trong các tổ chức đấu tranh. Nhưng nếu cuộc tranh chấp giữa người dân và chính quyền Mubarak kéo dài, có thể nhóm tôn giáo tương đối ôn hòa này có thể bị các phần tử quá khích cướp quyền lãnh đạo, và đưa cuộc cách mạng toàn dân tới một chế độ tôn giáo cực đoan. Chính phủ Israel đang nêu lên viễn tượng này để cảnh giác các nước Tây phương, nhất là nước Mỹ.

Tuy nhiên, điều này khó xảy ra vì Hồi giáo ở Ai Cập khác với ở Iran. Trong hệ phái Sun-ni tại đa số các nước Á Rập, không có hàng giáo phẩm đóng vai trò quan trọng như tại các nước theo hệ phái Shi-a. Vì vậy, không có một vị giáo sĩ nào nổi bật lên như “tiếng nói đối lập” trong thời gian qua, và sẽ không thể có một vị “lãnh đạo tối cao” như Khomeini ở Iran. Một yếu tố quan trọng nữa là người Á Rập Sun-ni không thích người Ba Tư theo phái Shi-a, chắc chắn không muốn bắt chước họ. Ở Ai Cập, một lực lượng

có thể ngăn cản các giáo sĩ là quân đội. Tại một nước Hồi giáo khác là Thổ Nhĩ Kỳ, quân đội đã tạo nên thế thăng bằng với các nhóm tôn giáo cực đoan, bảo vệ chính quyền thế tục từ gần nửa thế kỷ. Tại Pakistan, chính các quân nhân đóng vai trò ngăn chặn các nhóm Hồi giáo quá khích. Cho nên, các thanh niên Ai Cập không lo cuộc cách mạng của họ sẽ bị các giáo sĩ “cướp công.” Ngược lại, họ phải lo cuộc cách mạng mà họ khởi xướng sẽ chỉ tạo cơ hội cho giới tướng lãnh chiếm đoạt thêm quyền hành, thay thế bè đảng của ông Mubarak. Cuộc cách mạng của thanh niên Ai Cập có thể sẽ đưa tới một chế độ giống như ở Pakistan chứ không giống ở Thổ Nhĩ Kỳ!

Trong bản chất, chế độ chính trị ở Ai Cập từ năm 1952 đến nay vẫn là quân phiệt, nguy trang dưới lớp áo dân chủ. Các tướng lãnh có thể chiếm quyền thay thế ông Mubarak, giống như ở Nam Hàn sau khi các cuộc biểu tình của sinh viên năm 1960 khiến Tổng thống Lý Thừa Vãn phải từ chức. Chế độ quân nhân kéo dài cho tới năm 1988, đặc biệt là sau cuộc khủng hoảng tài chánh năm 1997, đưa tới những cải tổ chính trị dân chủ. Các vị tổng thống Ai Cập đều thuộc giới quân nhân. Họ vẫn đang đóng vai “trọng tài tối cao.” Trong biến cố hiện nay, phe đối lập mạnh lên vì quân đội không bênh vực ông Mubarak; trong khi chính ông ta cũng tính dựa vào quân đội để mong được ngồi lại cho hết nhiệm kỳ vào tháng 9 năm nay, ra đi trong thể thống. Ông Phó Tổng thống Suleiman và vị thủ tướng mới được Mubarak đề cử cũng đều là quân nhân. Trong tuần qua, những cuộc biểu tình được diễn ra ôn hòa trong trật tự, tài sản dân chúng được bảo vệ sau khi công an sợ hãi bỏ trốn, cũng nhờ quân đội. Họ vốn là một thế lực chính trị và kinh tế. Trong ba chục năm qua, quân đội Ai Cập làm chủ nhiều vùng đất đai rộng rãi và nhiều xí nghiệp, ngân hàng lớn. Ngân sách của quân đội rất lớn và độc lập với ngân sách chính phủ, đa số được Mỹ viện trợ, với 1.3 tỷ đô la mỗi năm. Các tướng lãnh không thể để

cho những đặc quyền đặc lợi này tan biến khi ông Mubarak ra đi. Trái lại, họ có thể sẽ tìm cách giành lấy thêm nhiều quyền lợi hơn.

Những người lãnh đạo cuộc cách mạng đang diễn ra chắc cũng không nuôi ảo tưởng là có thể gạt quân đội ra ngoài để hoàn toàn dân chủ hóa. Kinh nghiệm ở Nam Hàn cho thấy phải chờ một thế hệ thì các vị tướng lãnh mới từ từ rút lui, dân được hưởng một nền dân chủ đích thực. Cuộc đấu trí giữa giới thanh niên, các nhà lãnh đạo dân sự, và các tướng lãnh ở Cairo sẽ quyết định thời gian “chuyển tiếp” từ quân phiệt sang dân chủ kéo dài bao lâu!

Các thanh niên đang biểu tình ở Ai Cập làm cách nào tránh được cảnh một chế độ quân phiệt thay thế chế độ độc tài độc đảng của ông Mubarak? Họ phải trực tiếp tham dự vào các cuộc hội đàm giữa những nhà lãnh đạo đối lập với Phó Tổng thống Suleiman khi hoạch định lộ trình tiến tới dân chủ; trong khi vẫn giữ lấy quân bài của họ là đòi ông Mubarak phải ra đi “ngay lập tức.” Bản lộ trình từ nay đến tháng 9 sẽ được coi là “chuẩn bị ngay lập tức” cho ông Mubarak rút lui. Chuẩn bị là cần thiết, vì nếu ông Mubarak đi ngay bây giờ, trước khi Hiến pháp và luật lệ ứng cử, bầu cử được thay đổi, thì các đảng đối lập sẽ vẫn bị thất thế. Ngay thời hạn 6 tháng để tổ chức bầu cử cũng bị coi là quá gấp gáp, vì các đảng chính trị mới chưa có đủ thời gian để tự tổ chức.

Nhưng các sinh viên và giới trẻ thường không tranh đấu vì tham vọng quyền bính. Họ chỉ có những khát vọng sống tự do dân chủ. Họ sẽ không nhất thiết lo ra tranh cử và lên nắm quyền hành pháp hay lập pháp. Cho tới nay, chính quyền Ai Cập tỏ ra đã nhượng bộ rất nhiều. Ông Suleiman mới nói rằng ông Mubarak đã chấp nhận không cho công an quấy nhiễu những người biểu tình, sẽ tôn trọng các quyền tự do hội họp và tự do phát biểu của họ. Một lộ trình chuyển giao quyền hành trong trật tự đã được vẽ ra. Nhưng như thế chưa đủ. Điều mà giới trẻ cần chú ý ngay là những thay đổi trong Hiến pháp và luật lệ

phải bảo đảm các quyền tự do dân chủ của người dân. Những quyền tự do căn bản như ngôn luận, hội họp, tranh cử, bầu cử, tín ngưỡng, vân vân, phải được tôn trọng triệt để; giống như Tu chính án số 1 trong Hiến pháp Mỹ “cấm không được làm ra những luật lệ” vi phạm các quyền tự do này.

Nhưng ngay cả sau khi bản Hiến pháp được tu chính, luật lệ công bằng được ban hành, mối nguy nên dân chủ bị biến chất trở thành độc tài quân phiệt vẫn còn. Kinh nghiệm ở Hàn Quốc cho thấy con đường tiến tới dân chủ rất gay go. Sau vụ ám sát Tổng thống Park Chung-hee năm 1979, một chế độ độc tài khắt khe hơn bắt đầu. Thanh niên, sinh viên Nam Hàn phải tiếp tục biểu tình đấu tranh. Đến năm 1987, một sinh viên bị bắt và chết trong tù, phong trào phản kháng lại bùng nổ, đưa tới những nhượng bộ chính trị khác của giới quân nhân. Trong thời gian sinh viên biểu tình triền miên suốt mười năm đó, nền kinh tế Nam Hàn vẫn phát triển nhanh chóng. Chính nhờ các cuộc biểu tình đưa tới những cải tổ chính trị, đã giúp cho kinh tế Hàn Quốc lớn lên một cách ngoạn mục; không khác gì ở Đài Loan.

Giới trẻ ở các nước Á Rập cần học hỏi kinh nghiệm của Nam Hàn và Đài Loan. Dù chế độ được thay đổi trên giấy tờ như thế nào, trong hàng chục năm tới, thanh niên Ai Cập sẽ phải đóng vai trò “giám sát chính trị” để bảo vệ các quyền tự do dân chủ cho toàn dân. Có đảng phái tự do, bầu cử tự do chưa đủ. Phải bảo vệ quyền tự do căn bản là tự do phát biểu, tự do báo chí, nhất là trên mạng lưới Internet. Như anh Wael Ghonim, nhà quản trị của công ty Google, mới nói với nhà báo sau khi được trả tự do: Chúng ta phải xóa bỏ hệ thống cai trị này, nó dựa trên việc cấm đoán không cho người dân được lên tiếng nói.

Đó là tiếng nói mới, khát vọng mới của thanh niên các nước Á Rập; và của thanh niên tất cả các nước còn chìm đắm trong chế độ độc tài, trong đó có Việt Nam!

Lính Việt Nam SẼ THEO GƯƠNG AI CẬP HAY TRUNG QUỐC

—Duy Ái, VOA, phỏng vấn 10-02-2011—

Những biến động ở Ai Cập hồi gần đây đã khiến nhiều người, đặc biệt là những người quan tâm tới triển vọng phát triển dân chủ ở Việt Nam, nêu lên câu hỏi “Khi nào Việt Nam sẽ có một phong trào xuống đường đòi dân chủ như vậy?” Một câu hỏi khác cũng không kém phần quan trọng là “Trong trường hợp xảy ra một cuộc biểu tình như cuộc biểu tình ở Cairo, liệu những người lính VN sẽ theo gương binh lính Ai Cập để không nổ súng vào người biểu tình hay họ sẽ bước theo vết xe đổ của quân đội Trung Quốc năm 1989 để dùng xe tăng súng máy bắn giết thường dân vô tội?” Mời quý vị theo dõi ý kiến của một số các nhà tranh đấu cho dân chủ VN về vấn đề này trong tiết mục Nhìn Về Á Châu do Duy Ái phụ trách.

VOA: Khả năng xảy ra một cuộc nổi dậy quy mô lớn, hòa bình để đòi cải cách chính trị ở VN?

Nguyễn Thanh Giang (Hà Nội): Dưới chế độ độc tài nói chung hay dưới một chế độ chuyên chế, công an trị, dự đoán khả năng và thời điểm mà nhân dân có thể vùng dậy là việc làm khó. Ngay trước ngày 9 tháng 11 năm 1989 không chỉ người ở các châu lục khác mà chính người Đức cũng không ngờ đêm đó bức tường Berlin sụp đổ; khi tổng bí thư đảng Cộng sản Rumani lên đoạn đầu đài, ai có thể tưởng tượng nổi mới trước đó ít ngày bài diễn văn của ông ta trong đại hội đảng còn được vỗ tay đến hàng trăm lần.

Ở Việt Nam cách đây mười năm nhân dân Thái Bình đã từng vùng dậy; cách đây một vài năm hết Thái Hà lại Tam Tòa và giáo xứ Vinh, rồi hàng vạn đồng bào Bắc Giang từng kéo đến xô đổ công công đường tỉnh... nhưng rồi đại hội XI Đảng Cộng sản Việt Nam vẫn được tuyên bố là thành công rực rỡ.

Khả năng sắp hay chưa thể xảy ra một cuộc nổi dậy quy mô lớn ở Việt Nam đều lớn như nhau. Xin

nói rõ: Không phải đều như nhau, mà là đều lớn như nhau.

Duy yêu cầu đòi cải cách chính trị thì đã có và hiện đang trở nên hết sức bức thiết. Điều này không chỉ biểu hiện ở những người nông dân bị bọn tư bản đồ câu kết với chính quyền cướp đất cướp ruộng, không chỉ biểu hiện ở những công nhân bị bóc lột làm cho cuộc sống bần cùng, cơ cực hơn công nhân ở các nước tư bản mà biểu hiện quyết liệt ngay trong giới elite của Đảng qua cuộc Hội thảo khoa học phê phán cương lĩnh Đảng do giáo sư Trần Phương, nguyên phó thủ tướng chủ trì, và đặc biệt là qua ý kiến phát biểu của nguyên ủy viên Bộ Chính trị, nguyên chủ tịch Quốc hội Nguyễn Văn An.

Cho nên, nổi dậy quy mô lớn trên đường phố thì chưa biết lúc nào xảy ra nhưng nổi dậy trong lòng người thì đã ở tầm quy mô lớn.

Nguyễn Đan Quế (Sài Gòn): Từ tháng 1-2011 cho đến nay, làn sóng biểu tình đòi Dân chủ dồn dập nổ ra ở một loạt các xứ Ả Rập như Tunisia, Algeria, Yemen, Sudan... và đặc biệt là Ai Cập, đang thôi thúc mạnh người dân Việt đứng lên đòi Nhân Quyền và Dân chủ.

Và khả năng nổi dậy hòa bình có quy mô lớn trên toàn quốc để buộc Bộ chính trị Đảng CSVN phải tôn trọng Nhân Quyền và thực thi Dân chủ là rất cao. Giới trẻ VN đang báo nhau cách sử dụng điện thoại di động, email, Internet, Facebook, Twitter... để liên lạc, huy động, tổ chức, vào thời điểm thích hợp, đồng đảo quân chúng xuống đường với khí thế để đòi Dân chủ Hóa đất nước, giống như ở Ai Cập.

Điều đặc biệt đang diễn ra ở Ai Cập hiện nay là gì? Nếu không phải lần đầu tiên các siêu cường không khai thác các phe phái, xúi dục đối đầu nhau. Đa số đều đứng về phía Sức Mạnh Quân Chúng, kêu gọi chính quyền không đàn áp dân, và nhất là biểu đồng tình với thái độ

trung lập của quân đội. Trung cộng không muốn xáo trộn trong nước mình, nhưng cũng không chống đối chuyên đòi Dân chủ trong các nước Ả Rập.

Theo tôi, một khi tổng nổi dậy nổ ra ở Việt Nam, Bắc Kinh vì quyền lợi hợp tác đa phương với các siêu cường khác sẽ: không những không thực tâm giúp Hà Nội, mà còn lũng đoạn thêm, làm suy yếu Bộ chính trị Đảng Cộng sản Việt Nam, đưa đến tình trạng bất lực phải nhượng bộ trước Sức Mạnh Quân Chúng đang dâng cao đòi quyền sống và Dân chủ.

Đoàn Viết Hoạt (Virginia): Rất nhiều điều không thể tiên liệu trước được, ngay như ở Tunisie, Ai Cập vừa qua. Tuy nhiên theo tôi, một cuộc nổi dậy qui mô lớn tại Việt Nam chỉ có thể xảy ra khi có những điều kiện sau đây:

(1) Kinh tế suy thoái nghiêm trọng, vật giá gia tăng không kiểm soát được, đời sống dân chúng khó khăn, chính quyền gần như bất lực.

(2) Tỷ lệ thanh niên “nhàn rỗi” tại các thành phố lớn ngày càng cao: không có hoặc rất ít việc làm, dù hình thức nào, và cũng không vào được các trường đại học.

(3) Các nhóm chống đối hoạt động hữu hiệu, có tổ chức và phối hợp tốt, có phương tiện và kỹ thuật cao, vượt qua được an ninh, tận dụng được hệ thống thông tin điện tử, đưa ra các khẩu hiệu đáp ứng nguyện vọng quần chúng.

(4) Thành phần cấp tiến trong đảng Cộng sản cân bằng và vượt trội về ảnh hưởng và lực lượng với thành phần bảo thủ.

Điều kiện 1 và 2 là mấu chốt, cho đến nay chưa có, hoặc chưa đủ, và do đó cần được theo dõi sát. Khi có 1 hoặc cả 2 tình trạng này thì chỉ cần một biến cố nhỏ cũng có thể tạo bùng nổ. Cho đến nay đã có nhiều nơi có biến động, nhưng không tạo bùng nổ chính trị qui mô rộng lớn vì chưa có điều kiện 1 và 2.

Theo tôi, trừ khi có những yếu tố bất ngờ khác, biến chuyển chính trị tại Việt Nam đi theo một lộ trình khác với Tunisie, Ai Cập. Ở những nước này không có một đảng cầm quyền như đảng Cộng sản. Tôi cho

rằng cuộc cách mạng màu Việt Nam sẽ là một hợp thể của ít nhất 3 nhân tố: (1) đại đa số quần chúng bất mãn dù thâm lặng (hiện đã có); (2) phe chống đối ngày càng mạnh lên, hoạt động tích cực, bền bỉ (dù bị đàn áp), hữu hiệu, dưới mọi hình thức, chính trị và phi chính trị (hiện chưa đủ); và (3) thành phần và quan điểm cấp tiến trong ban lãnh đạo đảng Cộng sản ngày càng thẳng thắn (hiện chưa đủ). Đây là chưa kể đến các yếu tố bên ngoài tác động vào như kế hoạch bành trướng của Trung quốc, thay đổi tài trợ của quốc tế cho Việt Nam (vì không còn là nước nghèo), Hoa Kỳ gia tăng hoạt động tại vùng Đông Nam Á, người Việt hải ngoại tác động hữu hiệu hơn vào trong nước... Ba nhân tố chính đều cần thiết và tương quan với nhau trong tiến trình dân chủ hóa Việt Nam, một tiến trình không thể đảo ngược. Câu hỏi hiện nay không còn là dân chủ hay không mà là dân chủ như thế nào và bao giờ. Tất cả 3 biến số trên đều luôn luôn "động" nên các bên liên quan cần theo dõi sát để có thái độ và hành động thích ứng và kịp thời.

Trần Trung Đạo (Boston): Việt Nam hội đủ các điều kiện khách quan dẫn đến cách mạng dân chủ. Sau 36 năm trong chế độ độc tài toàn trị, những bất mãn chồng chất mỗi ngày một cao trong ý thức của mọi tầng lớp nhân dân. Tình trạng tham nhũng ngày càng tinh vi, lan rộng khỏi biên giới quốc gia làm nhục lây cho cả dân tộc. Lãnh thổ, lãnh hải bị chiếm đoạt và đe dọa. Chính sách đổi mới của đảng trong những năm qua chỉ để ngăn cho ly nước khỏi tràn hơn là các canh tân căn bản mang lại lợi ích lâu dài cho đất nước. Sờ dĩ đến hôm nay cách mạng chưa bùng nổ bởi vì các lý do chủ quan. Các phong trào dân chủ cần đặt đúng mục tiêu đấu tranh trong nhu cầu của đại đa số nhân dân, cần phối hợp nhịp nhàng hơn, trong và ngoài nước, để tạo nên một sức mạnh dân tộc tổng hợp.

Thực tế tại Tunisia và Egypt cho thấy người dân xuống đường không phải để biện minh hay phản đối các lý thuyết xa vời mà đơn giản chỉ vì các quyền lợi bản thân và gia đình

họ bị xâm phạm quá mức chịu đựng. Dân chủ bắt đầu từ ổ bánh mì và tự do bắt đầu từ quyền được nói. Hosni Mubarak là một tổng thống tham quyền cố vị nhưng chưa hẳn tàn ác như đồ tể Joseph Mobutu hay Mengistu Haile Mariam. Tuy nhiên, dân Egypt vẫn xuống đường ồ ạt chỉ vì tình trạng thất nghiệp gần 10%, tham nhũng có hệ thống trong chính phủ và chênh lệch giàu nghèo sâu sắc. Xã hội Việt Nam băng hoại hơn Egypt nhiều bởi vì tham nhũng tại VN có tính đảng. Tóm lại, cách mạng dân chủ tại VN là một biến cố không tránh khỏi nhưng nhanh hay chậm tùy sự tác động từ các yếu tố chủ quan như đã trình bày.

VOA: *Nếu xảy ra một sự việc như vậy, quân đội VN sẽ theo gương Trung Quốc để đàn áp như vụ Thiên an môn 1989, hay họ sẽ làm như quân đội Ai Cập hiện nay?*

Nguyễn Thanh Giang: Mặc dù những người lãnh đạo trắng tráo đến mức bác bỏ cả khẩu lệnh của Hồ chủ tịch "Quân đội ta trung với nước, hiếu với dân" để nhồi sọ khẩu lệnh "Quân đội ta trung với Đảng, hiếu với dân" nhưng tin chắc rằng quân đội nhân dân Việt Nam dứt khoát sẽ không tàn sát đồng bào mình như Thiên An Môn. Ngay đối với Trung Quốc, ngày nay, tin rằng những người lãnh đạo Cộng sản kia cũng không thể nào xua quân đội đi làm một Thiên An Môn thứ hai.

Tôi vững tin vào những người lính Việt Nam ngày nay bởi biết rằng không phải họ chỉ đã nhìn thấy những tấm gương ở Thái Lan, ở Tunisie, ở Ai Cập... mà gương xấu của những người lãnh đạo nói một đường, làm một nẻo và lạm dụng quyền hành để tham nhũng, để bóc lột... làm cho họ không đại gì lấy máu đồng bào mình mà dâng hiến cho những "lý tưởng" lãng nhãng, lường gạt.

Nguyễn Đan Quế: Nhiều khả năng ở Việt Nam quân đội cũng sẽ đứng trung lập, theo gương của quân đội Ai Cập.

Cách xử sự của quân đội Ai Cập, không những không đàn áp mà còn ủng hộ đòi hỏi Dân chủ của người dân, chắc chắn lúc có biến sẽ làm giới quân nhân Việt Nam suy nghĩ

rất nhiều khi ra tay đàn áp: Đứng về phía đồng bào để được trọng thị, yêu quý; hay mù quáng tuân lệnh Bộ Chính Trị ĐCSVN bắn vào đám đông biểu tình, trong đó có bố mẹ anh chị em mình, để rồi bị mọi người phi nhổ. Lúc đó ai chịu? Lúc đó ai thương?

Ngoài ra, hai siêu cường Mỹ - Trung, có ảnh hưởng khá lớn trong hàng ngũ tướng lĩnh Hà Nội, có thể thủ giữ vai trò quan trọng trong việc khuyến khích quân đội có thái độ trung lập.

Cuối cùng, tôi muốn nói thêm là:

Trên chính trường thế giới ngày nay, năm trung tâm quyền lực kinh tế đang lộ diện. Đó là: Mỹ, Nhật, Đức với Cộng đồng Âu Châu EU, Nga & Trung Cộng (năm thủ đô đều nằm về Bắc bán cầu).

Năm siêu cường đang đi vào thế hợp tác trong Chiến Lược Toàn Cầu Đa Phương Mới để:

- một mặt, giữ vững thế của nước giàu đối với nước nghèo, loại trừ khủng bố, giữ vững an ninh thế giới cùng phát triển;

- mặt khác, chuyển giao kỹ-nghệ-hoá cho các nước nghèo (đa số ở Nam bán cầu) nhằm lập bớt hố xa cách giàu-nghèo, với mẫu số chung là "phát triển và Dân chủ phải song hành".

Nói cách khác, thế giới đang đi vào Hợp Tác Bắc-Nam.

Trước tình hình thế giới đã và đang thay đổi lớn như vậy, tôi nghĩ là quân đội và chính phủ Cộng sản Việt Nam khó lòng thẳng tay đàn áp người dân như Trung Cộng đã làm ở Thiên An Môn năm 1989.

Đoàn Viết Hoạt: Quân đội ở Ai Cập không đảo chánh nhưng cũng không đàn áp người biểu tình. Muốn xảy ra như vậy ở VN, thành phần cấp tiến trong đảng CS phải mạnh hơn thành phần bảo thủ thân Trung Quốc và ảnh hưởng được quân đội. "Tự diễn biến" trong đảng Cộng sản không đủ để đem đến dân chủ, nhưng khi có nổi dậy qui mô lớn của quần chúng thì nhờ "tự diễn biến" mà quân đội có thể "trung lập". Công an thì khó hơn nhưng dễ bị quân đội vô hiệu hóa. Hiện có hai yếu tố đang cản trở diễn tiến này:

(1) nhiều cơ quan và lãnh đạo

TỪ BẮC PHI ĐẾN VIỆT NAM

Trần Phong Vũ 11-02-2011

quân đội được chia chác quyền lợi kinh tế thương mại; (2) Tổng bí thư đảng là bí thư quân ủy trung ương. Hiếm họa bành trướng Trung Quốc và lòng yêu nước cần được đề cao để chuẩn bị cho việc vận động quân đội khi có biến động.

Trần Trung Đạo: Tôi không nghĩ giới lãnh đạo Đảng Cộng sản Việt Nam dám ra lệnh cho quân đội tàn sát nhân dân như Đặng Tiểu Bình đã làm và dù có được lệnh, quân đội cũng sẽ không tuân theo chỉ thị của lãnh đạo đảng.

Các lãnh đạo đảng không dám vì họ biết trời đất rộng bao la nhưng khó tìm đâu ra một chỗ dung thân. Không giống như số phận Amin Dada của Uganda, Siad Barre của Somalia sau khi bị lật đổ đã được các độc tài khác bao che cho đến cuối đời, trong thời đại toàn cầu hóa, bang giao quốc tế được mở rộng và các công pháp quốc tế đã được tôn trọng, số phận các nhà độc tài cũng khác. Sự kiện Charles Taylor của Liberia đang bị giam giữ tại The Hague và al-Bashir của Sudan vừa bị tòa án quốc tế truy tố dù đang là tổng thống là những bài học sống mà họ phải thuộc.

Về phía quân đội, những người lính tại Việt Nam ngày nay không phải là những người xích chân vào nòng đại pháo như trước 1975 nhưng đã có ý thức dân tộc, đã quá đàng cay khi nghe đi nghe lại khẩu hiệu rỗng “độc lập, tự do, hạnh phúc”, và đã hiểu những xương máu mà các thế hệ đàn anh đổ xuống ở miền Nam chỉ làm giàu cho một thiểu số lãnh đạo đêm nệm ấm chăn êm trong các biệt thự nguy nga, ngày sống dư thừa trong các nhà hàng sang trọng. Phục vụ trong guồng máy, người lính phải quay theo guồng máy nhưng nếu có cơ hội đứng về phía dân tộc họ sẽ đứng về phía dân tộc. Cách mạng dân chủ tại Việt Nam nay mai chẳng những sẽ không có tiếng súng, không có giết chóc, không có cốt nhục tương tàn mà còn diễn ra rất nhanh chóng, bởi vì đại đa số người Việt đang bùng cháy trong lòng một ao ước giống nhau là mong được thấy quê hương hồi sinh và thăng tiến.

Tổng quan

Những biến động xảy ra tại các quốc gia Bắc Phi mà khởi sự là Tunisia đầu năm 2011 đã khiến dư luận bàn bạc khá nhiều về ảnh hưởng gây chuyển của nó. Ảnh hưởng ấy không chỉ giới hạn trong phạm vi các quốc gia Ả Rập mà thậm chí đến cả đất nước Việt Nam của chúng ta.

Công luận có lý do thích đáng để suy nghĩ như vậy. Bởi lẽ giản dị là ngoài xu thế chung không thể đảo ngược nằm trong khát vọng chính đáng của con người xuyên qua không gian và thời gian, là những nét tương đồng trong cảnh ngộ của khối quần chúng Bắc Phi và ngót 90 triệu dân chúng Việt Nam dưới chế độ Cộng sản hiện nay.

Không ai có thể ngờ rằng nguyên tố làm bùng nổ biến động tại các quốc gia Bắc Phi lại bắt nguồn và đơn giản đến như vậy. Khởi đầu là cái chết của Mohamed Bouazizi, người thanh niên 26 tuổi, công dân Tunisia. Giống như hàng triệu người trẻ khác tại xứ sở này, Mohamed Bouazizi phải kiếm sống qua ngày bằng nghề bán hàng rong trên hè phố, một thứ nghề không có nghiệp, luôn phải phải đầu hàng ngày với những màn xua đuổi dữ dằn của cảnh sát vốn không phải để bảo vệ dân nghèo mà chỉ có trách nhiệm phục vụ quyền lợi của những khuôn mặt lớn trong chính quyền và các đại gia dư tiền nhiều bạc. Và một ngày không chờ đợi anh bị cảnh sát tịch thu toàn bộ gánh hàng rong, nguồn sống duy nhất của gia đình anh. Và trong giây phút chán chường, tuyệt vọng anh đã tự tìm cái chết bằng cách tự thiêu.

Chính ngọn đuốc được thắp lên bằng nhục thân của người thanh niên bất hạnh này đã châm ngòi cho cuộc cách mạng “hoa hồng” của người dân Tunisia để từ đây, giống như vết dầu loang, đã tràn lan như nước vỡ bờ qua các quốc gia lân bang, như Yemen, Jordan, Syrie, Ai Cập.

Từ trước đến nay, khó ai có thể đoán được chuyện gì sẽ xảy ra cho Việt Nam, cho dẫu trong mấy năm qua đã có những dấu hiệu lạ[1], khiến guồng máy cai trị trung ương của cộng đảng Việt Nam phải âu lo, hoảng hốt. Đó là những cuộc tập trung cầu nguyện, đối kháng bất bạo động có lúc lên tới hàng chục ngàn người (ở tòa Khâm sứ cũ, ở Thái Hà)

hoặc cả trăm ngàn tín hữu Công giáo (ở Xã Đoài, giáo phận Vinh). Nhưng những gì đã, đang và sẽ xảy ra ở Tunisie, ở Yemen, ở Jordan, Syrie hoặc ở Ai Cập hiện nay cho phép người ta tiên đoán về khả năng một cuộc đột biến cũng có thể bất ngờ bùng ra ở Việt Nam trong tương lai.

Những nét tương đồng trong cảnh ngộ

* Giữa các nước Bắc Phi:

Lấy hai trường hợp tiêu biểu là Tunisia và Ai Cập làm thí dụ. Cả hai dân tộc này đều bị đặt dưới ách thống trị triển miên trong suốt hơn một phần tư thế kỷ bởi những nhà lãnh đạo độc tài, tham nhũng, thối nát Ông Ben Ali giữ ghế Tổng thống Tunisia trong 5 nhiệm kỳ liên tiếp từ năm 1987 đến nay, và còn tiếp tục nhiều năm trong nhiệm kỳ chót nếu cuộc cách mạng của quần chúng không bắt nguồn nổ ra đầu năm nay. Trong khi ấy, TT Mubarak của Ai Cập cũng ở ngôi vị này suốt từ năm 1981, tức là chẵn ba chục năm qua.

Nhìn vào đời sống của quảng đại quần chúng tại các xứ Ả Rập đều có một nét chung là nghèo đói, thấp kém về mọi phương diện. Trong khi ấy, những thành phần đấu tranh cho dân chủ, tự do luôn bị đàn áp thẳng tay. Tệ nạn tham nhũng, bè phái lan tràn từ trên xuống dưới. Riêng tại Tunisia, trong nhiều năm qua, tỷ lệ thất nghiệp trong thành phần thanh niên tiếp tục gia tăng một cách đáng ngại. Nhiều sinh viên sau khi tốt nghiệp đã không kiếm ra việc làm, đành phải bỏ trốn sang Pháp tìm việc hoặc chấp nhận những nghề bấp bênh hèn mọn như anh Mohamed Bouazizi. Tình trạng các xứ khác như Yemen, Jordan, Syrie hoặc Ai Cập cũng không khác bao nhiêu.

* Giữa Bắc Phi và Việt Nam:

Nhìn về quá khứ, ngoài biểu tượng của cái gọi là “Cha già Dân tộc” HCM mà sau khi chết vẫn còn được chế độ suy tôn như một thứ “thần tượng đời đời”, Phạm Văn Đồng từng ngồi lì ở ghế thủ tướng vượt qua số năm của ông Mubarak! Gần đây nhất, là trường hợp Nguyễn Tấn Dũng, một kẻ trong nhiệm kỳ Thủ tướng vừa qua đã để lại những kỳ tích về những hành vi bán nước hại dân, phe cánh, tham nhũng, hối mại quyền thế, xuyên qua những vụ rước quan thầy Trung Quốc vào khai thác

mở Bô-xít ở Cao nguyên, chuyển nhượng quyền khai thác rừng và đất hiếm cho Bắc Kinh, làm thất thoát nhiều tỷ đô-la Mỹ qua việc tổ chức đại hội mừng một ngàn năm Thăng Long, dung túng sự lộng hành của đàn em tại công ty quốc doanh Vinashin. Ấy vậy mà trong Đại hội Đảng kỳ thứ XI vừa qua y lại được tái cử vào vị trí này một nhiệm kỳ nữa!

Thêm một nét tương đồng khác giữa các chế độ độc tài Bắc Phi và chế độ chuyên chính Cộng sản Hà Nội là chủ trương phục hồi chế độ cha truyền con nối trong thời phong kiến xa xưa.

Được biết, vì năm nay đã 83 tuổi nên tổng thống Ai Cập Mubarak đang tính đến chuyện dọn đường cho con trai là Gamal Mubarak, 47 tuổi lên kế vị khi nhiệm kỳ của ông chấm dứt vào tháng 10-2011. Trước đó đường sự đã có mưu toan vận động quốc hội sửa đổi hiến pháp, biến y thành vị tổng thống trọn đời của Ai Cập! Những hành vi tham quyền cố vị tương tự cũng xảy ra với những nhà lãnh đạo Tunisia, Yemen và nhiều xứ khác trong vùng.

Nhìn về đất nước Việt Nam, ngoài Nguyễn Chí Vịnh từng là Ủy viên trong Bộ Chính trị Trung ương và hiện là Phụ tá tổng trưởng Quốc phòng vốn là con trai Nguyễn Chí Thanh, trong kỳ đại hội Đảng thứ XI vừa qua, con trai của Nông Đức Mạnh là Nông Đức Tuấn và con trai của Nguyễn Tấn Dũng là Nguyễn Thanh Nghị cũng đã được tiến dẫn để trở thành những “hạt giống đỏ” cấy vào cơ cấu tối cao của đảng Cộng sản, sửa soạn cho một ngày nào đó nối tiếp ngôi vị của cha. Gần đây cũng có nhiều nguồn tin thân cận trong đảng CSVN tiết lộ là chính Nguyễn Tấn Dũng cũng là con trai của tướng Nguyễn Chí Thanh! Như thế chỉ riêng dòng họ Nguyễn này cũng đã ba đời thay nhau nắm giữ vai trò đề đầu cưỡi cổ nhân dân rồi!

Ngoài mặt chính trị, về phương diện giáo dục, xã hội, kinh tế, trong các quốc gia Ả Rập ở Bắc Phi và Việt Nam Cộng sản cũng có nhiều nét tương đồng không khác những người anh em song sinh. Dĩ nhiên là tương đồng theo nghĩa tiêu cực. Bên cạnh tình trạng xuống dốc về mặt giáo dục, nói chung, các xứ Bắc Phi cũng như Việt Nam đều đang phải đối diện với nạn lạm phát trí thức “dỏm” một loại trí thức không có khả năng, mà chỉ nhờ tiền bạc hoặc nhờ ảnh hưởng của cha anh đang nắm giữ những vị trí then chốt trong guồng máy đảng và nhà nước mà có. Sự kiện bất công đáng xấu hổ này đã khiến cho hàng

ngàn, hàng chục ngàn những người trẻ sau khi tốt nghiệp đại học không kiếm được việc làm, hoặc phải chấp nhận những việc không xứng với cấp bằng trong khi tuyệt đại đa số chịu cảnh thất nghiệp, sống lây lất qua ngày. Nó cũng là căn nguyên sản sinh ra hiện tượng ăn chơi thả dạn, không biết đến ngày mai của một số đông giới trẻ tại Việt Nam ngày nay, dẫn tới những tệ nạn xã hội đen, như băng đảng, xì-ke, ma túy, HIV cùng tệ trạng phá thai, bán dâm của những em gái vị thành niên. Về phương diện này, không thể không nói tới thảm cảnh hàng trăm ngàn thanh niên, thiếu nữ phải bán sức lao động cho ngoại bang, trong đó có rất nhiều trường hợp đã trở thành nạn nhân của những vụ lừa bịp khiến cho rất nhiều thanh niên bị bóc lột hoặc bị đuổi việc phải sống bất hợp pháp nơi xứ người và không ít thiếu nữ, thay vì có công ăn việc làm lương thiện như hứa hẹn lúc ban đầu đã bị đẩy vào nghề mãi dâm trá hình.

Dưới đây là bảng so sánh về chỉ số phát triển con người được trích trên mạng của đài phát thanh BBC gần đây, cho thấy trên nhiều phương diện chỉ số phát triển con người của Tunisia còn khá hơn Việt Nam. Ấy vậy mà cuộc Cách mạng Hoa lài, lật đổ chế độ Ben Ali vẫn xảy ra. Như thế, nếu có một biến cố tương tự nổ ra ở Việt Nam lúc này sẽ chẳng khiến cho ai ngạc nhiên:

Những chỉ số tiêu biểu	Việt Nam	Tunisia
1. Chỉ số phát triển con người 2010	113	81
2. Chỉ số tham nhũng 2010	116	59
3. Chỉ số tự do kinh tế 2010	139	100
4. Chỉ số tự do báo chí 2010	165	164
5. GDP đầu người năm 2009	1060 USD	3852 USD

Trong bản tường trình ngày 29-01-2011, phái viên Ngọc Trân của đài RFA cho hay: “*Cũng như VN, tuy nền kinh tế Tunisia ổn định và phát triển, thế nhưng đại đa số người dân Tunisia đều không được hưởng lợi từ sự tăng trưởng kinh tế, mà hầu hết của cải làm ra chỉ tập trung trong tay một nhóm thiểu số, đó là những người nắm quyền lực trong bộ máy nhà nước, trong khi đa số người dân Tunisia đều nghèo khổ khốn cùng.*”

Nhìn về VN, khi nhà nước luôn huênh hoang về những con số tăng trưởng kinh tế, thì tình trạng chênh lệch giàu nghèo ngày càng lớn lao. Trong lúc những khuôn mặt lớn trong

đảng và những đại gia nự tại những biệt thự nguy nga, lái những chiếc xe hơi ngoại hạng giá cả triệu đô la Mỹ thì tuyệt đại đa số nông dân, lao động vẫn phải sống trong cảnh đói cơm, thiếu áo.

Từ bài học Bắc Phi suy nghĩ về trường hợp Việt Nam

Không phải chỉ có cộng luận quốc tế và những thế lực quần chúng Việt trong và ngoài nước đối kháng chế độ độc tài chuyên chính Cộng sản Hà Nội mới nghĩ tới mối liên hệ nhân quả, gây chuyên giữa những biến động ở Bắc Phi và Việt Nam. Hơn ai hết, chính những tay đầu sỏ thuộc Trung ương đảng ở Bắc Bộ Phủ cũng đã tiên liệu điều này. Được biết, ngay sau khi biến cố Bắc Phi xảy ra, các lãnh tụ vừa được đại hội đảng đề cử đã có những quyết định bất ngờ. Trước hết là ‘**Bộ chỉ huy Quân sự TP Hồ Chí Minh**’ được đổi tên thành ‘**Bộ Tư lệnh TP Hồ Chí Minh**’ với mục tiêu không giấu giếm là để “tăng cường sức mạnh vũ trang” hầu đối phó với các “lực lượng thù địch”. Song song với quyết định này, bắt chước quan thầy Bắc Kinh, Hà Nội tăng cường việc dựng lên bức tường lửa nhằm ngăn chặn những tin tức và hình ảnh của hàng trăm ngàn người dân Tunisia, Ai Cập rầm rộ xuống đường trong nhiều ngày liên tiếp, đòi lật đổ những chế độ độc tài tại đây. Hiển nhiên là đảng và nhà nước Cộng sản đã tiên liệu những biến động bất ngờ có thể xảy ra tại Việt Nam bất cứ lúc nào nên họ đã phải lo chuyện be bờ đắp lũy!

Vấn đề đặt ra là liệu họ có khả năng ngăn chặn được hết những tin tức rò rỉ qua nhiều ngõ ngách khác nhau, khi mà những phương tiện truyền tin tân tiến càng ngày càng trở nên phổ biến trong giới trẻ Việt Nam, kể cả trong hàng ngũ những cán bộ, đảng viên bao gồm cả quân đội, trong đó không ít người đã bắt đầu nhận ra bộ mặt thật của thiểu số những kẻ cầm quyền.

Vẫn theo nhận định của phái viên đài RFA trong buổi phát thanh ngày 29-01 vừa qua thì “*cuộc sống nghèo khổ của người dân chỉ là một trong nhiều nguyên nhân dẫn đến sự nổi dậy ở Tunisia vừa qua. Một nguyên nhân sâu xa hơn nữa đã khiến chế độ Ben Ali sụp đổ, đó là sự đàn áp, khủng bố chính trị của chính quyền. Do cai trị người dân bằng chính sách độc tài, cho nên ông Ben Ali không chấp nhận đa đảng, không chấp nhận tự do bầu cử và tất cả các đảng phái đối lập ở Tunisia đều bị đặt ra ngoài vòng pháp luật.*”

Nhận định này áp dụng cho các

ché độ độc tài ở Yemen, ở Jordan, Syrie, Ai Cập giống như hai giọt nước và nếu đem đối chiếu với chế độ chuyên chính Hà Nội, gọi nhớ cho mọi người về những cuộc đàn áp, bắt bớ triền miên những nhà dân chủ và những vụ án bắt công xảy ra liên tiếp trong thời gian tiền đại hội đảng thứ XI vừa qua. Nó cũng là âm vang những lời tuyên bố dứt khoát kiên trì với chủ nghĩa lỗi thời Mác-xít, Lê-nin-nít mà Nguyễn Phú Trọng và Đinh Thế Huynh đã mạnh miệng tuyên xưng gần đây.

Những nguồn tin quốc tế loan tải hôm Thứ Sáu 11-02-2011 cho hay, sau 18 ngày ngoan cố trước áp lực của quần chúng Ai Cập, ông Mubarak đã phải rời bỏ chức vụ TT xứ này. Như vậy là tiếp theo cuộc Cách mạng Hoa lài ở Tunisia, ý nguyện của người dân Ai Cập đã toàn thắng: chế độ độc tài, tham nhũng, thối nát Ai Cập đã cáo chung.

Khi con người bị chà đạp thì chuyện gì cũng có thể xảy ra

Trong bài viết có nhan đề **“Vietnam as Tunisia in waiting”**, tác giả Adam Boutzan đã nêu lên nhiều giả dụ cho thấy những gì đã xảy ra ở Tunisia sẽ không chỉ tái diễn ở các quốc gia lân bang Bắc Phi mà còn chờ đợi một sự xuất hiện khó tiên đoán được ngay tại VN. Để dẫn chứng, Boutzan căn cứ vào nhận định thực tiễn của nhiều giới phân tích tình hình xuyên qua những gì đã xảy ra ở Tunisia và đang xảy ra ở AC.

Theo Adam Boutzan, những nhà quan sát, giải thích cuộc đột biến tại Bắc Phi ngày nay đã chỉ ra rằng: hợp chất dễ bắt lửa để khởi đầu cho một đám cháy dữ dội nơi một xã hội trong đó có quá nhiều người trẻ có học bên cạnh một thiểu số con ông cháu cha được ưu đãi mà ông mệnh danh là “kleptocratic elite”, tạm dịch là “lũ trí thức chuyên ăn cắp vặt”[2]. Lối phân tích dựa trên thực tiễn này thật sát với thực trạng cay đắng đang diễn ra tại Việt Nam ngày nay khi người ta liên tưởng tới tình trạng ùn tắc của hàng chục ngàn người trẻ Việt hàng năm tốt nghiệp đại học nhưng không tìm ra việc làm xứng đáng trong khi một thiểu số con cháu của những viên chức cao cấp nhà nước và các đại gia phê phỡn ăn chơi thả giàn, với những cuộc truy hoan suốt sáng, với những chiếc xe hơi “xịn” nhập cảng được tính giá cả triệu đôla Mỹ, lại đang nắm giữ những vai trò quan trọng trong hầu hết các lãnh vực, từ chính trị tới kinh tế, văn hóa, xã hội!

Sau khi nói tới sự thoát hiểm trong đường tơ kẽ tóc của đảng và nhà nước Cộng sản Việt Nam sau những

suy thoái trầm trọng giữa thập niên 80 để đáp ứng được phần nào những nhu cầu cơm áo của quảng đại quần chúng mà ông cho là những người lạc quan dễ dãi, tác giả nêu lên một loạt những giả dụ có thể dẫn tới sự tái diễn bài học Tunisia ở ngay Hà Nội. Adam Boutzan viết: **“Giả dụ đã phát triển kinh tế bị gián đoạn hay đình trệ. (Trong cảnh ngộ ấy) thử hình dung một người trẻ tốt nghiệp đại học không công ăn việc làm, phải đứng đầu đường bán dưa hấu, rồi hình dung tiếp là công an, cảnh sát nhà nước tới săn bắt anh, tịch thu sạp dưa của anh với tội danh không có phép, anh sẽ khiếu kiện, nhưng bị cho qua lại còn bị xỉ nhục?”**

Kết thúc bài viết, sau khi nhấn mạnh là những chuyện như thế không hiếm xảy ra ở Việt Nam ngày nay, Adam Boutzan gợi lại vụ tự thiêu của người thanh niên 26 tuổi ở Tunisia để nêu lên một giả dụ chót là **nếu quả thật có một người trẻ có học phải kiếm sống vất vưởng trên hệ phố Việt Nam, bị xách nhiều, bị dồn vào bước đường cùng thì hẳn sẽ có một phút giây nào đó anh tự rướn xang trên mình lao tới tự thiêu ngay trước trụ sở của đảng Cộng sản?**

Khi ấy chuyện gì sẽ xảy ra?

Trên đây là những “giả dụ” của Adam Boutzan tác giả bài **“Vietnam as Tunisia in waiting”**. Với người viết những giòng này, tôi muốn gợi lại những kinh nghiệm hiếm có trong nội tình Giáo hội Công giáo Việt Nam trong vòng hơn ba năm qua. Đó là những buổi tập trung cầu nguyện của cả chục ngàn giáo dân Hà Nội và các vùng phụ cận tại tòa Khâm sứ cũ, tại Thái Hà cuối năm 2007, đầu năm 2008. Tiếp theo đó là hàng hàng lớp lớp những tín hữu Công giáo thuộc giáo phận Vinh đổ về Xã Đoài nhân lễ kính Đức Mẹ Hồn Xác Lên Trời, Bỏ mạng giáo phận hôm Thứ Bảy ngày 15-8-2009, mà theo ước tính lên tới khoảng 250 ngàn người. Đây quả là một kinh nghiệm hiếm có, vì trong hơn nửa thế kỷ qua, lần đầu tiên có những cuộc tập hợp của đông đảo quần chúng không do đảng và nhà nước CSVN khởi xướng. Đặc điểm của những buổi tập trung cầu nguyện này là hoàn toàn mang tính ôn hòa, bất bạo động. Nhưng, ý nguyện thẳm sâu của tập thể đã bộc lộ thật rõ qua rừng biểu ngữ với nội dung: **“Lạy Đức Maria Vô Nhiễm Nguyên Tội, Quan Thầy Giáo Phận Vinh, Xin Mẹ Đoái Thương Giáo Dân Tam Tòa Đang Phải Chịu Bách Hại Vì Đức Tin”**- **“Nhà Cẩm Quyền Quảng Bình Phải Chịu Quả Báo Về Những Hành Động**

Bất Nhân” - **“Công Lý Sẽ Đẩy Lui Bất Công”** - **“Cuối Cùng, Trái Tim Mẹ Sẽ Thắng”** - **“Nhà Cẩm Quyền Quảng Bình Hãy Dừng Ngay Những Hành Vi Man Rợ”** - **“Toàn Giáo Phận Hành Động Để Cứu Tam Tòa”**

Bên cạnh những buổi tập trung cầu nguyện đòi nhân quyền, công lý của người Công giáo cũng phải nói tới cảnh hàng ngàn Dân oan bị mất đất, mất nhà cửa, sản nghiệp từ khắp các địa phương đổ về vườn hoa Mai Xuân Thưởng ở Hà Nội và văn phòng 2 Quốc hội ở Sài Gòn để khiếu kiện trong mấy năm gần đây.

Qua cuộc Cách mạng Hoa lài ở Tunisia và những cuộc xuống đường liên tiếp trong 18 ngày của người dân Ai Cập cưỡng bách TT Mubarak phải từ chức hôm 11-02-2011, người viết cũng muốn nêu lên vài giả dụ có khả năng dẫn đến sự cáo chung của chủ nghĩa độc tài hoang tưởng trên đất nước chúng ta hôm nay.

Giả dụ 1: Nhờ nguồn hứng khởi tạo nên sự tiếp sức của các cuộc cách mạng hiện nay ở Bắc Phi, những kinh nghiệm hiếm có của các tín hữu Công giáo miền Bắc những năm qua sẽ không còn giới hạn ở Hà Nội, ở Vinh mà sẽ lan rộng tới các Giáo phận Huế, Sài Gòn để một ngày, một giờ N nào đó, 7 triệu tín hữu Công giáo trên khắp ba miền đất nước cùng kéo về những Thánh đường, những Nhà chung, Chung viện, cùng cất cao lời Kinh Hòa Bình để cầu nguyện cho tự do, nhân quyền và công lý.

Giả dụ 2: Biến cố Bắc Phi cùng với những động thái ngoạn mục của tập thể Công giáo toàn quốc sẽ thúc đẩy sự nhập cuộc vô giới hạn của các tín đồ thuộc các hệ phái Tin lành nhất là các tín đồ Phật giáo, Hòa hảo, Cao đài với những phương thế đấu tranh tuy vẫn trong khuôn khổ bất bạo động nhưng đa dạng, nhất quán hơn, bao gồm cả những cuộc tự thiêu, không phải chỉ đơn lẻ như người thanh niên Tunisia, mà diễn ra hàng loạt.

Lập lại câu hỏi của A. Boutzan: **Khi ấy chuyện gì sẽ xảy ra?**

Nam California ngày 04-01-2011 –
hoàn chỉnh ngày 11-02-2011
Trần Phong Vũ

[1] Những cuộc tập trung đông người ngoài sự vận động chính thức của đảng và nhà nước Cộng sản.

[2] Analysts now are pointing to the combustible mix of too many educated young people and too few jobs, a “kleptocratic elite”

Sau Hoa Lài Tunisie đã có Hoa Sen tại Ai Cập. còn hoa gì sẽ nở tại VN ?

—Long Điền 12-02-2011—

A-Diễn biến các vụ biểu tình:

Trong vòng chưa đầy một tháng mà bao biến cố đặc sắc đã nở rộ trên vòm trời Bắc Phi và lan ra cả thế giới. Đặc biệt ở đây là hoàn toàn không có bàn tay của thế giới Phương Tây, không có CIA, không có thế lực ngoại bang nào nhúng tay mà chủ yếu là do chính người dân bị trị trong các nước độc tài Khố Á Rập (Bắc Phi) vùng lên lật nhào 2 chế độ độc tài chuyên bóp nghẹt Tự do lại được Phương Tây ủng hộ suốt gần 30 năm qua.

Đầu tiên là cuộc xuống đường ngày 17-12-2010 tại Tunisia (một xứ nhỏ thuộc Khối Á Rập ven Địa Trung Hải, cựu thuộc địa của Pháp, được độc lập từ năm 1956). Một sinh viên tốt nghiệp đại học tên là Mohamed Bouazizi bị thất nghiệp nên phải đi bán trái cây dạo, bị Cảnh sát bắt đòi hối lộ, anh này phẫn uất tự thiêu và sau đó chết ngày 4-1-2011. Vụ tự thiêu này là vụ đầu tiên châm ngòi cho cuộc nổi dậy lật đổ tổng thống.

Theo nhận định của VOA ngày 19-1-2011 thì nguyên nhân là: "Tổng Thư ký Liên đoàn các nước Á Rập, Amr Moussa, cảnh báo các nhà lãnh đạo Trung Đông: vùng này bị đổ vỡ vì nghèo nàn, thất nghiệp và một sự tuột dốc nói chung về kinh tế." Theo tôi, nguyên nhân chủ yếu là **chế độ độc tài, bóp nghẹt Dân chủ Tự do, tham nhũng tràn lan** là nguyên nhân chính dẫn đến biểu tình lật đổ chế độ do Tổng thống Ben Ali cầm đầu từ 23 năm qua.

Thành phần tham gia biểu tình ban đầu bao gồm thanh thiếu niên Tunisie, sau đó có sự tham gia của nhiều thành phần bất mãn chế độ từ nhiều năm qua nhưng chưa dám vùng lên vì chính sách công an trị hà khắc, dập tắt đối lập từ trong trứng nước của TT Ben Ali và đồng bọn. Kể đến là lực lượng cảnh sát tham gia cùng đứng chung với người dân trong các cuộc biểu tình ôn hoà lẫn bạo động.

Ngăn chặn thông tin toàn cầu (Internet như Facebook, Twitter, Yahoo mail v.v...) cũng là một trong các nguyên nhân sâu xa dẫn đến sự sụp đổ một chế độ tuy có ổn định kinh tế nhưng mất Tự do trong thời đại thông tin toàn cầu.

Về phía người Việt Hải Ngoại thì

linh mục Gioan Baotixita Đinh Xuân Minh, từ Đức Quốc ngày 28-1-2011 đã có nhận định như sau:

"Đầu năm 2011, cả thế giới ngạc nhiên và vui mừng nhìn thấy người dân Tunisie đứng lên lật đổ chế độ độc tài *Zine el Abidine Ben Ali*. Và liên tục, chúng ta cũng đang thấy người dân Algerien và Ai-Cập cũng đang xuống đường giải thể chế độ độc tài tham nhũng. Tại thủ đô Algier của Algerien, tại thủ đô Amman của Jordanien, dân chúng hô to những khẩu hiệu: "*Bánh mì và tự do*"; "*Chấm dứt việc đàn áp!*", "*Đất nước thuộc chúng tôi*", "*Dân là chủ!*".

"...Trong nước thì dân Tunisie xua đuổi những kẻ độc tài như *Ben Ali*. Ra ngoài thì quốc tế truy nã tay cường hào ác bá với vợ là *Leila Trabelsi* cùng các thành viên gia đình trị độc tài tham nhũng, nhất là bên vợ. Những kẻ bắt nạt này, chẳng những không có chỗ đứng trong lòng dân tộc của họ, mà cũng không có chỗ đứng trong lòng nhân loại văn minh thế giới. Họ chạy đâu cho khỏi lưới trời! Chạy trời sao cho khỏi nắng là vậy! Và chắc chắn đây cũng là hình phạt tiên liệu cho tất cả những tay cai trị độc tài ác nhân thất đức."

Điều đặc biệt trong cuộc biểu tình thành công nhanh chóng tại Tunisie là cuộc biểu tình không cần lãnh tụ. Mà là sức mạnh của toàn dân, của người dân bị áp bức, họ đã tự động đứng lên cùng nhau lật đổ chế độ độc tài, lạc hậu của Ben Ali và thiết lập một chính thể mới. Sau gần một tháng tranh đấu ôn hoà nhưng cương quyết không nhượng bộ bạo quyền của toàn dân Tunisie, TT độc tài Ben Ali đã đào tẩu sang Saudi Arabia ngày 18-1-2011. Quyết định ra đi đào thoát của Ben Ali sau khi có sự can thiệp của tướng Tư lệnh Lục quân Tunisia. Chính ông tướng này đã yêu cầu Tổng thống Ben Ali phải rời khỏi đất nước. Kết quả trên cho thấy quân đội đã đứng về phía nhân dân Tunisie cho nên tổng thống độc tài Ben Ali dù ngoan cố cũng phải chấp nhận đào tẩu để trả quyền tự quyết cho toàn dân. Sự thành công nhanh chóng này dù sao cũng đã trả giá trên 100 nhân mạng tử vong. Họ xứng đáng hy sinh trong mưu cầu hạnh phúc và sự thịnh vượng của toàn dân Tunisie.

Ngay lập tức, cuộc bạo loạn tại Tunisie đã gây một phản ứng dây chuyền (domino) lan truyền sang nhiều nước Bắc Phi và Hồi giáo như Ai Cập, Algérie, Maroc, Yémen, Jordan, Sudan v.v... vốn lần lượt biểu tình vừa ôn hoà vừa có cả bạo loạn. Lần này thì số lượng biểu tình không phải là hàng chục ngàn như tại Tunisie mà là hàng triệu người tham gia như tại Ai Cập.

Quốc gia Ai Cập rộng lớn gần 10 lần Tunisie, do đó quy mô các cuộc biểu tình rầm rộ và sự hưởng ứng mãnh liệt của 80 triệu dân Ai Cập. Mặc dù quân đội Ai Cập tuyên bố không bắn vào dân biểu tình nhưng có nhiều cuộc đụng độ giữa phe biểu tình và chống biểu tình, đã có cảnh xe thiết giáp bị đốt cháy. Đồng thời TT Mubarak giai đoạn đầu không chấp nhận từ chức cũng như tuyên bố không chấp nhận bạo loạn và sẽ sử dụng quân đội, cảnh sát để văn hồi trật tự. Tình hình có lúc tưởng chừng như sẽ đổ vỡ và 1 cuộc bạo loạn rộng lớn sẽ xảy ra bất cứ lúc nào.

B- Quan điểm của phía quốc tế :

- Tổng thư ký Liên Hiệp Quốc lo ngại bạo loạn xảy ra tại vùng Trung Đông và Bắc Phi. Phản ứng của Liên Hiệp Quốc là ngăn chặn các vụ đàn áp người biểu tình.

- Tổng thống Mỹ Obama kêu gọi : "TT Mubarak phải giải quyết các yêu sách của người biểu tình và kêu gọi sự bàn giao quyền lực một cách ôn hoà". Nhưng phó tổng thống Joe Biden thì nói rõ hơn là Hoa Kỳ ủng hộ phe biểu tình Ông nói Hoa Kỳ **đã ủng hộ cho một loạt các nguyên tắc căn bản trong cuộc nổi dậy này** – trong đó có kêu gọi không sử dụng bạo lực để đối phó với những người biểu tình, tôn trọng những quyền của nhân dân Ai Cập và đáp ứng các khát vọng của nhân dân.

Điều này nói lên lập trường của Hoa Kỳ: mặc dù ủng hộ chính phủ Mubarak từ 23 năm qua để giúp ổn định vùng Trung Đông và Bắc Phi chống lại thế lực Hồi giáo quá khích, mặc dù hằng năm viện trợ cho chính phủ Mubarak 1,3 tỷ USD, mặc dù biết trước là sự thay đổi chính phủ Mubarak sẽ có thể làm thay đổi chính sách Á Rập trước thế lực Hồi giáo, Israel, Palestine v.v... nhưng trước các cuộc biểu tình rộng lớn và bạo loạn xảy ra nhiều nơi trên đất nước Ai Cập thì Hoa Kỳ cần ổn định an ninh trật tự nên đã ủng hộ các yêu sách của phe biểu tình đòi ông Mubarak từ chức và kêu gọi ông Mubarak nên bàn giao một cách êm thấm!!!

- Trung Cộng run sợ và dè dặt trước các vụ biểu tình tại Tunisie, Ai

Wael Ghonim : tôi sẵn sàng hy sinh cho Tổ quốc !

🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀🌀

Ivan Watson, CNN, phỏng vấn 09-02-2011

hội và dẹp tan cuộc bạo loạn nhanh chóng không có đổ máu, điều chúng tôi một khi quân đội nhận thức được nghĩa vụ thiêng liêng là bảo vệ Đất nước chứ không phải bảo vệ 1 đảng phái nào cả thì Quân đội đứng về phía người dân ngay.

3- Không phải chỉ ở Liên Xô mà ngay tại 11 nước Đông Âu thuộc phe Cộng sản, năm 1989 -1991, Quân đội cũng đã đứng về phía nhân dân, không hề bán vào dân biểu tình. (Có lúc tại Đông Đức và Tiệp Khắc những cuộc biểu tình lên tới trên nửa triệu người tham gia). Chế độ CS tại Đông Đức sụp đổ, kéo theo 11 nước Đông Âu và cả khối Cộng sản Liên Xô sụp đổ ngoạn mục (31-12-1991) mà không có một thế lực ngoại bang nào can dự và hỗ trợ tài chánh cũng như khí giới!!!

“Các cuộc cách mạng năm 1989-1991 (còn gọi là Sự sụp đổ của chủ nghĩa Cộng sản, của chế độ cộng sản, Fall of Communism, Collapse of Communism), là những cuộc cách mạng lật đổ các nhà cầm quyền thân cộng sản Liên Xô tại các nước Đông Âu. Các sự kiện bắt đầu tại Ba Lan, tiếp tục ở Hungary, Đông Đức, Bulgaria, Tiệp Khắc và Romania. Romania là nước duy nhất thuộc Đông Âu lật đổ chế độ cộng sản bằng bạo lực.”

4- Học được những bài học đắt giá tại Đông Âu và nước đàn anh Liên Xô bị tan rã, đồng thời cũng học được sự “thành công sắt máu” từ Thiên An Môn mà ở đó Trung Cộng đã sử dụng Hồng quân đàn áp thẳng tay bằng súng đạn, xe tăng nghiền nát phe biểu tình, liệu CSVN có sử dụng quân đội để đàn áp như Trung Cộng ? Không ai có dự đoán chính xác điều này có thể xảy ra hay chẳng! Nhưng nếu CSVN gây nợ máu, thì phản ứng tự vệ của người dân là chính đáng, và sẽ không một thế lực nào có thể ngăn chặn bạo động đồng loạt xảy ra trên toàn quốc. Liệu đến lúc đó người CSVN có bảo toàn được tài sản cũng như tính mạng của gia đình họ trước làn sóng phản nộ của 86 triệu đồng bào VN?

Đó là câu hỏi lớn đang chờ lịch sử trả lời trong một tương lai gần, vì sự chịu đựng của dân Việt Nam suốt 66 năm qua (1945-2011) được mô tả là không thể nào kéo dài thêm, bởi lẽ hành động phản bội Tổ quốc và tội ác buôn dân bán nước của đảng CSVN đã bị toàn dân Việt lên án ngày càng mạnh mẽ.

Long Điền 12-02-2011

Chúng tôi xin phép lược bỏ các chú thích, vì quá dài, và lại không thật sự cần thiết cho lắm (TDNL)

Wael Ghonim, một thanh niên Ai Cập 30 tuổi, đã được giới trẻ Ai Cập tôn vinh là anh hùng trong các cuộc xuống đường ở Ai Cập. Dưới đây là trả lời phỏng vấn của Wael Ghonim với phóng viên Ivan Watson, đài CNN hôm 9-02, sau khi anh được cảnh sát Ai Cập thả ra 2 ngày.

Watson: Anh đã lên kế hoạch cho một cuộc cách mạng?

Ghonim: Vâng, chúng tôi đã lên kế hoạch.

Watson: Kế hoạch đó là gì?

Ghonim: Đó là làm sao cho tất cả mọi người cùng xuống đường. Trước nhất là chúng tôi chuẩn bị khởi đầu ở các khu vực nghèo nàn. Đòi hỏi của chúng tôi là tất cả những gì liên quan đến đời sống hàng ngày của người dân.

Watson: Có rất nhiều lời đồn đoán về người nhóm Huynh đệ Hồi giáo liên quan đến cuộc nổi dậy này. Làm sao anh tự xưng chính anh và bạn bè của anh là những người giúp huy động các cuộc biểu tình đầu tiên vào ngày 25 tháng 1?

Ghonim: Nhóm Huynh đệ Hồi giáo không hề tham gia trong việc tổ chức này. Huynh đệ Hồi giáo đã tuyên bố rằng họ sẽ không chính thức tham gia và họ nói rằng, nếu những thanh niên của họ muốn tham gia, thì họ sẽ không nói không với những người này. Nếu các ông muốn có một xã hội tự do, chỉ cần cho họ truy cập internet. Bởi vì mọi người, các thanh niên trẻ, tất cả sẽ đi ra [thế giới] bên ngoài và nhìn thấy các phương tiện truyền thông thiên vị, nhìn thấy sự thật về các nước khác và [nhìn thấy] đất nước của chính mình và họ sẽ đóng góp và cộng tác với nhau.

Watson: Đây có phải là một cuộc cách mạng internet?

Ghonim: Chắc chắn đây là một cuộc cách mạng internet. Tôi gọi nó là cuộc cách mạng 2.0.

Watson: Chính phủ Ai Cập hiện

đang nói về sự thay đổi, họ đang nói về các ủy ban, cải cách hiến pháp trong các cuộc bầu cử quốc hội vừa qua, tôn trọng các đòi hỏi của giới trẻ, ngưng các cuộc bắt giữ, giải phóng các phương tiện truyền thông. Ông nghĩ gì về những thông điệp này?

Ghonim: Tiếc rằng chúng tôi không còn thời gian để đàm phán. Chúng tôi đã xuống đường vào ngày 25 và chúng tôi muốn đàm phán. Chúng tôi muốn nói chuyện với chính phủ của mình, chúng tôi đã gõ cửa. Nhưng họ đã quyết định thương lượng với chúng tôi vào ban đêm, bằng những viên đạn cao su, bằng dùi cui, bằng vòi nước, bằng hơi cay và bằng việc bắt giữ khoảng 500 người của chúng tôi. Cảm ơn, chúng tôi đã nhận được thông điệp. Bây giờ, khi bắt đầu leo thang như thế này và các cuộc biểu tình đã thực sự lớn, thì họ đã nhận được thông điệp.

Watson: Việc anh bị bắt giữ, anh có nghĩ đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, họ dọn dẹp đường phố hay anh là mục tiêu mà họ nhắm tới?

Ghonim: Dĩ nhiên tôi là mục tiêu họ nhắm tới. Họ muốn bắt tôi.

Watson: Cái gì chạy qua trong đầu anh vào thời điểm đó?

Ghonim: Tôi sợ vô cùng.

Watson: Anh đã bị bịt mắt?

Ghonim: Vâng, tôi đã bị bịt mắt.

Watson: Trong suốt thời gian, anh đã bị bịt mắt?

Ghonim: Bị bịt mắt, dĩ nhiên.

Watson: Suốt thời gian?

Ghonim: Vâng, dĩ nhiên. Hôm nay, tôi đã ủy quyền toàn bộ mọi thứ tài sản mà tôi sở hữu cho vợ tôi, các tài khoản nhà bank của tôi, tất cả mọi thứ, bởi vì tôi sẵn sàng chết và có hàng ngàn người dân ở ngoài đó sẵn sàng chết...

Watson: Anh đã ủy quyền cho vợ của anh, bởi vì anh nghĩ rằng

anh có thể chết?

Ghonim: Vâng, dĩ nhiên. Họ đã hứa hẹn với chúng tôi rất nhiều, ông biết đấy, về thái độ từ từ thay đổi, nhưng nhìn lại cuộc phỏng vấn ông Omar Suleiman vài ngày trước đây, ông ta cho rằng, hiện người Ai Cập chưa sẵn sàng cho dân chủ.

Watson: Anh nghĩ gì về điều đó?

Ghonim: Vì vậy, tôi nghĩ rằng, chế độ này thực sự có vấn đề rồi, chỉ sự việc là các ông có vài người để quyết định rằng các ông là tốt hơn, các ông ở vị trí tốt hơn để quyết định cho một quốc gia và sau đó sử dụng phương tiện truyền thông để tẩy não người dân. Sử dụng cây gậy bóng chày để đánh vào những người dân, những người quyết định rằng, họ muốn nói KHÔNG!

Watson: Anh có cảm thấy anh phải chịu trách nhiệm với những người đã chết?

Ghonim: Không. Ông biết đấy, tôi lấy làm tiếc, nhưng tôi không... Tôi lấy làm tiếc vì sự ra đi của họ (bật khóc). Ông biết đấy, tôi không thể quên những người này (nghe không rõ)... Biết đâu có thể là tôi hoặc anh em của tôi. Và họ đã bị giết hại, họ đã bị giết hại, như thể họ, ông biết rồi đấy...

Nếu những người này đã chết trong một cuộc chiến, thì công bằng và sòng phẳng. Khi ông cầm vũ khí trong tay, và ông biết người nào đó đang bắn và ông chết. Nhưng không! Những người đó không được chết như vậy. Những người đã bị giết không giống như họ đang chuẩn bị tấn công ai đó. Cảnh sát bắn họ, bắn họ rất nhiều lần, ông biết đấy, những người cảnh sát đứng trên cầu và bắn vào những người dân. Đây là tội phạm. Tổng thống này cần phải ra đi vì đây là một tội phạm.

Và tôi, tôi nói cho ông biết rằng tôi sẵn sàng chết. Tôi có rất nhiều thứ trong đời để mất. Tôi đang đi làm, ông biết tôi đang xin nghỉ làm, tôi làm việc cho một công ty tốt nhất trên thế giới. Tôi có một người vợ hoàn hảo, và tôi có mọi thứ tốt nhất, tôi yêu thương con cái tôi, nhưng tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả mọi thứ đó để giấc mơ của tôi trở

thành hiện thực, và không ai có thể đi ngược lại ước muốn của chúng tôi. Không một ai có thể!

Và tôi đang nói điều này cho ông Omar Suleiman. Ông ta sẽ xem buổi phỏng vấn này. Ông sẽ không thể ngăn được chúng tôi. Bất cóc tôi? Bất cóc tất cả các đồng sự của chúng tôi? Đưa chúng tôi vào tù? Giết chúng tôi? Hãy làm bất cứ điều gì mà các ông muốn làm. Chúng tôi đang xây dựng lại đất nước của chúng tôi. Các ông đã hủy hoại đất nước này trong 30 năm qua. Đủ rồi! Đủ rồi!

Ngọc Thu dịch từ Youtube
<http://hoilatranoi.blogspot.com>

MẬT GÀU

.....**Đình Tân Lực 13-02-2011**.....

Mọi thứ hiện ra đẹp như trong mộng. Nắng chan hòa. Gió hiu hiu. Sông nước hữu tình. Mai đào hơn hờ. Bãng rôn khẩu hiệu đung đưa. Loa phóng thanh rộn rã. Đảng thay “thằng” Trời, mang mùa Xuân tới...

Không vui sao được? 80 năm đời dân có đảng, có cả ánh sáng sáng ngời từ Mát-xơ-va. 35 mùa Xuân thống nhất, với Huế-Sài Gòn-Hà Nội thẳng băng một mạch đường ray đơn, đậm đà nét quý phái cổ điển. Đã vậy, đảng còn cất công mang tới biết bao nhiêu đổi mới diệu kỳ. Sửa sai Cải cách ruộng đất. Ngăn chặn nạn diệt chủng trên nước bạn Kampuchia. Đẹp bỏ hệ thống tem phiếu. Cho vào bảo tàng mở công diễm hợp tác xã. Niêm phong chính sách ngăn sông cấm chợ. Khóa sổ chiến dịch bán bãi vượt biên. Chính thức công nhận và vinh danh khoán 10. Cởi trói văn nghệ sĩ suốt 2 năm trường. Giải tỏa cấm vận. Sửa sai chính sách mật sát Việt kiều. Tạm ngưng hệ thống lao cải vô thời hạn dành riêng cho sĩ quan chế độ cũ. Sửa sai Hiến pháp. Nói lại quan hệ hữu nghị với TQ. Điều chỉnh vị trí cột mốc biên giới và tiếp thu 16 chữ vàng. Thực hiện và phát huy triệt để chiến lược Giải phóng

mặt bằng toàn quốc. Quy hoạch hàng trăm sân golf, hàng ngàn rì-sốt. Khai trương thị trường chứng khoán đậm đà bản sắc VN. In tiền polymer. Xây mới xa lộ Đông-Tây. Nối VN vào mạng thương mại quốc tế WTO. Tổ chức mỹ mãn Hội nghị ACEM. Liên tục đẩy mạnh tiến độ các dự án của ODA. Cấp bằng cho hàng vạn tiến sĩ. Siêu sao và người mẫu chân dài chen nhau như ba khía mùa mưa ở Đầm Dơi/Cái Nước/Năm Căn. Kết nạp thêm hàng chục vạn đảng viên. Cấp thẻ nhà báo cho hàng vạn ký giả. Hoàn thiện sự vận hành của Quốc hội và cả Mặt trận Tổ quốc. Tổ chức thành công nhiều đại hội Hội nhà văn và

(không đếm xuể) các cuộc thi hoa hậu, kể cả Hoa hậu hoàn vũ. Mở công thông tin điện tử của chính phủ. Kêu gọi cứu trợ bão lụt hàng năm. Tái cơ cấu tập đoàn kinh tế Vinashin. Thành lập bộ phận an ninh mạng, với thành quả bước đầu đánh sập 300 trang và thu hoạch hàng ngàn mật khẩu email khác. Chia phiên thức ngủ canh gác nền hòa bình thế giới. Thống nhất 700 cơ quan ngôn luận dưới trướng duy nhất 1 tổng biên tập. Nâng cao chỉ số IQ cả nước (đủ để khởi công xây đường sắt cao tốc cho bà mẹ đi làm trẻ con đi học). Làm tốt vai trò Chủ tịch Hội đồng Bảo an LHQ. Vận động hạm đội Ngư chính cứu bão ngư dân Quảng Ngãi trôi dạt gần Hoàng Sa. Tung bùng Lễ hội Ngàn năm thủ đô (rộng nhất thế giới) với bộ phim Đường Tới Thành Thăng Long tráng lệ không kém gì phim bộ của Hoàng Diễm, Triết Giang. Cho thuê rừng đầu nguồn. Tham quan hồ bùn đỏ Hung-ga-ry. Đẩy mạnh tiến độ khai thác bôxít Tây Nguyên. Thao dượt chống khủng bố. Triển khai có hiệu quả tinh thần thượng tôn luật pháp, đặc biệt đẩy mạnh tính sáng tạo áp dụng ở các điều 79 và 88 giúp cho đất nước ổn định. Lấp tim cho tượng ngựa của Thánh

Giống...

Không vui sao được? Khi mà đất nước đã thay da đổi thịt. Chỉ số tăng trưởng giảm không nhiều. Lạm phát chưa quá 15%. Tỷ lệ thất nghiệp không đáng kể, nếu đừng kể dạng thất nghiệp chui. Nông dân hết đất canh tác lũ lụt di dời ra thành thị. Thôn nữ miền Tây xếp hàng cải biên thành cô dâu Đài Bắc/Hán Thành. Ngư dân thanh thân neo tàu lên bờ trồng rau vui thú điền viên. Tai nạn giao thông năm 2010 chỉ gia tăng trung bình 15% về số vụ và chỉ gây tử vong cho 11.449 người, gây thương tích cho 10.633 người. Riêng đoạn Hà Nội-Phủ Lý chỉ gia tăng 400% số vụ tai nạn trong năm 2010 so với 2009. Tỷ lệ giường bệnh đã đạt tới mức 14,8 trên 1000 dân, tức là cao hơn Kampuchia, mọi đồn đoán khác về cửa kép/giường đơn đều là tâm phào. Tổng cộng đã có 484.436 lớp học phổ thông trên toàn quốc. Cả nước hiện chỉ còn 1.7 triệu người mù chữ, riêng phạm vi thủ đô chỉ còn có mỗi 235.000 người không biết đọc/viết. Giáo viên kiêm nhiệm thêm nhiều nghề. Đặc thù có cả hiệu trưởng kiêm nghề tiến cử trẻ vị thành niên cho các quan đầu tỉnh thư giãn/giải trí... Hay vị giáo sư tự đóng tiền đô để có tên trên sách của Viện tiểu sử Quốc tế ABI. Còn các loại quan chức khác thì vẫn an cư lạc nghiệp, và không một ai có trách nhiệm gì để phải chịu trách nhiệm, bởi nếu truy cứu thì sẽ bầu không kịp. Trong đó, lại có kẻ có leo lên sân thượng, sang sàng tuyên bố giúp cho gần 90 triệu nhân dân rằng dứt khoát VN ta không cần đa nguyên đa đảng...

Thế là phải vui. Không vui không được. Như thể đi chợ phiên vào thời chưa có siêu thị mà gặp ngay đoàn khuyến mãi Sơn Đông võ Tàu ở đầu nhà lồng chợ. Từ xa đã nghe rộn rã trống chiêng khu: “Con gấu treo cao mà té không nặng là nhờ cái mật của nó...”. “Con người có bị tra khảo tới gãy xương sái khớp bầm gan dập mề bẻ bao tử... cũng không sao, là bởi Trật Đả Sơn Đông Tàu là loại rượu thuốc làm từ mật gấu...”. “Ông Hai bên đây mua, Cô Ba bên kia mua...”. Lắc các lũng tùng xà!

Tội nghiệp! Ít ai tìm hiểu coi đó là mật gấu thật hay không? Nếu quả thật thì hàm lượng là 1 túi mật pha bao nhiêu phuy rượu?... Có thể là vì phần đông không đủ sức tìm hiểu/nhận định/phân biệt chẳng? Nên cứ thuận tai nghe lác các lũng tùng xà và lác mắt coi các chiêu võ thuộc lòng lung linh như ảo thuật là đủ tin. Những kẻ không tin thì đã chẳng đứng lại coi, bởi không khéo còn bị đám đông đầu chợ hè nhau bêu môi đầu tổ...

Tội nghiệp! Ở bình diện cả nước, dân ta đã phải dùng thứ rượu mật gấu dớm nhập khẩu từ Mát-xcơ-va non một thế kỷ nay. Không xài không xong. Không xài là phản động. Trước đây không xài là có nhiều xác suất bị trùm bao bố nhận sông. Giờ đây không xài là coi chừng bao cao su xuất hiện giữa phòng ngủ bất kỳ lúc nào.

Lắm người dùng thử, đến già thấy cách, chẳng muốn rở tới nữa mà cũng không xong. Ngay cả vị Võ Trọng Hùng danh cả quân sự thế giới, đến những ngày thoi thóp nằm viện sau tuổi thượng-đăng-thọ, cũng bị chích mọt-phin, đồ sâm, thay áo, đeo huy chương... và bị lãnh đạo dựng dậy chụp ảnh lãng xăng. Hóa ra vắng hào quang Điện Biên kia cũng bị lãnh đạo khai thác như một thứ mật gấu rút định kỳ bằng ống kim tiêm, vào những lúc cần thiết, như trước đại yển Đại biểu Toàn quốc lác các lũng tùng xà, chẳng hạn. Nghĩa là lai rai lấy mật nhiều lần mà con gấu vẫn còn đó.

Ảnh của vị Võ Trọng thì quá nặng ký, nên mới lắm kẻ dè ra ăn ké. Nhưng còn lời của vị Võ Trọng thì cứ hăng như bông. Đã mấy phen ông khẩn thiết đề nghị, từ chuyện ngăn cản tiến trình di dời hội trường Ba Đình, cho tới ba lần khuyến cáo dừng việc khai thác bôxít Tây Nguyên. Tuyệt nhiên cứ như sấm trên đầu vệt.

Có lần, vị Võ Trọng này đã được con trai một đồng liêu khai quốc công thần – là một Tiến sĩ Luật khoa đại học Pháp – kiến nghị nhà nước ta phong hàm Nguyên soái. Nhưng sự việc chưa thành, thì vị TS nọ đã bị nhà nước ta bắt giam, về

tội ở cùng phòng với người khác phái, sau đó lại bỗng chốc biến thành tội tuyên truyền chống nhà nước (cùng đảng CSVN quang vinh muôn năm).

Àt hẳn, có lúc, vị Võ Trọng cũng phải lăn tăn nghĩ suy về tấm thẻ đảng đã mấy mươi năm nằm yên trong túi. Giá trị của nó hiện giờ là gì, hay còn gì, thậm chí, nếu so với cái đất nước thụt lùi này thì phải chăng đó là một giá trị số âm?

Dù gì, trên mặt nổi của các tay lãnh đạo lũng tùng xà chuyên ngành ăn ảnh ké kia, liệu có thể nào tấm thẻ đỏ ngời sáng hào quang giành độc lập này là một đánh đổi xứng tầm để lấy tờ chứng tại ngoại hầu tra cho chàng TS Luật can cường nọ không?

Liệu là một tuyên bố trả thẻ đỏ như thế có gây nên cơn sóc động lượng cho hàng triệu người chờ đợi một ngòi dẫn xuống đường tuyên đòi công lý chẳng?

Thảng hoặc, có xác suất nào để một tuyên bố hoàn trả tấm thẻ đỏ ấy biến thành một khiên chắn để Quân đội Nhân dân quyết chí giữ nguyên tính từ Nhân dân trong tên gọi mà đứng ở thế trung dung là bảo vệ nhân dân (và bảo vệ cả cách xuống đường bày tỏ khát vọng của nhân dân), như lẽ ra phải thế?

Xem ra cũng chẳng dễ dàng gì, nếu không phải là một quyết tâm sinh tử đậm tính lịch sử (lần thứ hai của một đời người), trong hoàn cảnh của vị Võ Trọng phải thờ bằng ống dẫn dưỡng khí, mắt nhắm nghiền mà vẫn ứa lệ đẫm gối.

Dù đã pha rượu, mật gấu vẫn còn vị đắng. Xem ra giấc mơ này cũng khó thể kéo dài, bởi trời đã hừng sáng từ góc Bắc Phi. Văng vẳng đâu đây là lời tường thuật của phóng viên CNN, và tiếng reo hò của nhân dân Ai Cập.

Mọi thứ hiện ra vẫn đẹp như trong mộng... Đảng vẫn đang bận rộn thay “thằng” Trời, mang mùa Xuân tới...

13-02-2011

danlambao.com

